

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times bestselling author of the Blue Bloods series

melissa de la cruz

a witches of east end novel

serpent's kiss

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

serpent's
do ġu md'de bir kaşinti romani

melissa de la cruz

€!@00008i0
New York

Adanmışlık

Mike ve Mattie için

Epigraf

Elbette yılan büyü olmadan da

ısıtır.

-Vaiz 10:11

İçindekiler

[Başlık sayfası İthaf](#)
[Epigraf](#)

[W icked Games Bölüm](#)

[Bir Bölüm İki](#)
[Bölüm Üç Bölüm](#)
[Dört Bölüm Beş](#)
[Bölüm Altı Bölüm](#)
[Yedi Bölüm Sekiz](#)
[Bölüm Dokuz](#)
[Bölüm On Bölüm](#)
[On Bir Bölüm On](#)
[İki Bölüm On Üç](#)
[Bölüm On Dört](#)
[Bölüm On Beş](#)
[Bölüm On Altı](#)
[Bölüm On Yedi](#)

[Biz Bir Aileyiz](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)

Yirmi İkinci Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Yirmi Altıncı Bölüm
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm -Bir Otuz İkinci
Bölüm Otuz Üçüncü
Bölüm Otuz Dördüncü
Bölüm Otuz Beşinci
Bölüm Otuz Altıncı
Bölüm Otuz Yedinci
Bölüm Otuz Sekizinci
Bölüm Otuz
Dokuzuncu Bölüm
Kırkinci Bölüm
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Bölüm
Kırk Üçüncü Bölüm
Kırk Dördüncü
Bölüm Kırk Beşinci
Bölüm Kırk Altıncı
Bölüm

Yılın en harika zamanı mı?

Bölüm Kırk Yedi
Bölüm Kırk Sekiz
Bölüm Kırk Dokuz
Bölüm Elli Bölüm Elli
Bir Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş

[Bölüm Elli Altı](#)
[Bölüm Elli Yedi](#)
[Bölüm Elli Sekiz](#)
[Bölüm Elli Dokuz](#)
[Bölüm Altmış](#)
[Bölüm Altmış Bir](#)
[Bölüm Altmış İki](#)
[Bölüm Altmış Üç](#)
[Bölüm Altmış Dört](#)

[Midgard Tanrıları](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Övgü](#)
[Diğer Çalışmalar](#)
[Telif Hakkı](#)

Bir zamanlar Kuzey Hampton'da ...

Üç sıra dışı kadın çok sıradan hayatlar yaşıyordu. Gümüş saçlı ve yeşil parmaklı Joanna Beauchamp, iki kızı, yerel kütüphaneci Ingrid ve seksi bir barmen olan Freya ile birlikte Long Island'ın kuzey ve en doğu ucundaki görkemli bir kolonide yaşıyordu. Sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca, sislerle kaplı küçük kasabalarının sakinleri arasında sessizce ve huzur içinde yaşadılar.

Joanna günlerini evini yeniden dekore ederek, bahçeyle uğraşarak, kızları için endişelenerek ve kayıp oğlu için duyduğu tüm sevgiyi hizmetçinin altı yaşındaki oğlu Tyler'a göstererek geçiriyordu. Küstah kızıl saçlı Freya, ailesi aynı adı taşıyan Gardiners Adası'ndaki Fair Haven malikânesinin sahibi olan zengin hayırsever Bran Gardiner'in kalbini kazandı. Nişanlanmasını Bran'ın küçük kardeşi Killian'la ateşli bir ilişki yaşayarak kutladı; Killian karanlık, için için yanan bir yakışıklılığa ve şeytani bir tavra sahipti.

Sarışın, mağrur ve acı verici derecede utangaç olan Ingrid, kütüphanenin tarihi mimari planlar arşivcisiydi. Çok sevdiği kütüphanesini kendini beğenmiş yerel bir müteahhidin elinden kurtarmak için mücadele etmediği zamanlarda

North Hampton polis teşkilatında çalışan yakışıklı dedektif Matthew Noble da dahil olmak üzere pek çok talibini geri çeviriyordu.

Ancak görünüşte normal hayatlarına rağmen, üç kadın da güçlü bir sırrı paylaşıyordu. Asgard'dan gelen tanrıçalar, bizim dünyamızda cadıydılar. North Hampton sakinleri, Joanna, Ingrid ve Freya'nın, iki dünyayı birbirine bağlayan efsanevi Bofrir köprüsünün gizemli koşullar altında çökmesinin ardından Midgard'da mahsur kalan birçok tanrı ve tanrıçadan sadece üçü olduğundan asla şüphelenmediler.

Bizim dünyamızda mahsur kalan ve kendi dünyalarına dönemeyen bu üç kadının güçlerini kullanmaları, Beyaz Konsey'in Salem cadı mahkemelerinden sonra Sihirli Güçlerin Kısıtlanması'nı yürürlüğe koyarak orta dünyada sihir uygulamasını fiilen sona erdirmesinden bu yana kısıtlanmıştı. Ancak üç kadın gerçek doğalarını uzun yıllar bastırdıktan sonra huzursuz oldular ve yavaş yavaş öteki dünya yeteneklerini kullanmaya başladılar. Joanna'nın uzmanlık alanı iyileşme ve yenilenmeydi; ölüleri diriltebiliyordu, oyuncak askerleri hayata döndürüyordu. İnsanların yaşam çizgilerine dokunabilen ve geleceği görebilen bir şifacı olan Ingrid, aile içi sorunları olan herhangi bir müşteriye büyülerini ve tılsımlarını dağıtmaya başladı. Freya kalp meselelerinde uzmanlaştı ve North Inn Bar'da baş döndürücü aşk iksirleri servis etti.

Beauchamp kızları, büyülü kaçamaklarının hiçbir yankısı olmadığı için, uygulamalarında daha cesur olmaya başladılar: Joanna bir adamı hayata döndürdü, Ingrid belediye başkanının karısına güçlü bir sadakat düğümü attı ve North Inn'deki her gece Freya'nın güçlü kokteylleri sayesinde vahşi, hedonist bir boğuşturdu. Tüm bunlar zararsız, masum, büyülü bir eğlenceydi ta ki yerel bir kız kaybolana, birkaç yerel halk açıklanamayan hastalıklardan muzdarip olmaya başlayana ve Atlantik açıklarındaki sularda büyüyen ve vahşi yaşamı zehirleyen karanlık bir tehdit bulunana kadar.

Belediye başkanı ölü bulunduğunda, parmakla gösterme başladı ve bir an için Salem cadı mahkemeleri gibi hissettirdi

tekrar.

Gizemi çözmek için acele eden Ingrid, Gardiner'ların atalarının evi olan Fair Haven malikânesinin bir planında arkaik İskandinav sembolleri keşfetti. Ancak tam şifreyi çözmeye yaklaşmışken, belge ortadan kayboldu. Freya, Bran ve Killian ile Asgard günlerine, dünyanın yaratıldığı ve kendisinin henüz Midgard'da bir cadı değil, gerçek aşkı neşe tanrısı Balder ve onun kardeşi yaramazlık tanrısı Loki tarafından takip edilen genç bir tanrıça olduğu zamanlara kadar uzanan asırlık bir aşk üçgenine yakalandığını keşfetti. Bran ve Killian Gardiner aslında ölümlü değillerdi, onlar Balder ve Loki kardeşlerdi ama kim kimdi? Ve doğru seçim yapmış mıydı? Ortalıkta bir zombi varmış gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Joanna'nın dirilişi ters gitmişti.

Çok geçmeden, Joanna'nın uzun süredir kayıp olan eski kocası Norman Beauchamp tekrar ortaya çıktı ve herkes sadece küçük kasabalarını değil, evrenin bilinen dokuz dünyasını da tanrıların sonunu haber veren eski bir efsane olan Ragnarok'tan kurtarmaya çalışıyordu.

Başarılı oldular ve Loki orta dünyadan sürgün edildi, dönüş yolculuğunun onu iyileştireceği umuduyla Hayat Ağacı'nda açtığı delikten geri gönderildi. Ancak köprünün yıkılmasındaki gizem devam etti, hatta iki genç tanrı köprünün yıkılmasından sorumlu tutularak cezalandırıldı - kötü niyetli Loki ve Freya'nın ikiz kardeşi Fryr, büyülü mızrağı köprünün yıkıntıları arasında bulundu.

Beauchamp'lar Fryr'ı sonsuza dek kaybettiklerini düşündüler ama Freya'yı şaşırtan bir şekilde ikizi bir akşam North Inn Bar'ın arkasındaki ara sokakta aniden karşısına çıktı. Limbo'dan kaçmış ve Bofrir'in yok edilmesi için kendisine komplo kurulduğunu ve gerçek suçlunun kimliğini bildiğini açıklamıştı.

Hayır, Freya'nın Bran Gardiner olarak tanıdığı Loki değildi. Fryr'a, ya da artık kendisine hitap edilmesini istediği şekliyle Freddie'ye göre, onu suçlamak için tuzağa düşüren Balder'dı. Balder ya da Freya'nın sevdiği Killian Gardiner, onun yıkımından sorumluydu.

Şimdi Freddie intikam peşindeydi ve Freya'nın bunu kazanmasına yardım etmesini istiyordu.

h a l l a w e e n

wicked

BİRİNCİ BÖLÜM

Bebeğin Kollarına Dönüş

Patsy Cline'ın kederli kontralto sesi North Inn'deki müzik kutusunda bir aşk şarkısı mırıldanıyordu. Yaz aylarında müşterilerin koltuklarından fırlayıp havaya işaretçi ve pembeli şeytan işaretleri kaldırmasına neden olan alışlagelmiş rock 'n' roll müziğinden farklıydı; Ekim başındaki ruh haline uygun bir müzikti - samimi, rahat, nostalji kokan bir tatlılık. Hint yazı sona ermişti. Gün batımından önce ışık altın rengine büründüğünde, havaya bir sonbahar tınısı sinmişti. North Inn'in pencerelerinden görünen Atlantik şimdi dalgalıydı, dev dalgalar kıyıya çarpıyordu. Artık sahilde oynayan bikinili bedenler ya da gökyüzünde patlayan havai fişekler yoktu. Yüksek sezondaki kalabalık dağılmış, تنها sahil kasabasını yerlilere bırakmış, plajlar ıssızlaşmış ve popüler buluşma noktası neredeyse boşalmıştı.

Yalnız bir çift pistin ortasında yavaşça dans ederken, birkaç müdavim de günün ardından küçük kümeler halinde dağılmış olarak içeri girdi. Barmen Freya Beauchamp, yavaş tempodan yararlanıyordu ve şimdilik içki dağıtmaya ara vermişti. Kızıl saçlı güzel kız dirseklerini bara dayamış, yüzünü avuçlarının arasına almış oturuyordu ve Killian Gardiner'in tezgâhın arkasından söylediği şarkıya eşlik ederken gözleri parlıyordu. Onun alçak, derin

Gecenin ortasında bir okşayış gibi olan sesi, uygun bir düet oluşturdu. "Ait olduğum yere, bebeğimin kollarına geri döndüm." Freya, Killian'ın bu özelliğini seviyordu: ona durmaksızın kur yapmaya devam ediyordu. Özür dilemeden.

Nişanlı olsalar ve yakında evlenecek olsalar bile, baştan çıkarma oyunu onunla hiç bitmedi. Televizyon kanalları arasında gezinen, eğlenceye muhtaç, kanepede geçen bir hayattan bıkmış iki sıkılmış insana dönüşeceklerinden hiç korkmadılar, ateşli aşkları sadece soluk bir anı olarak kaldı.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü Freya dramadan, flörtün sürekli gıdıklamasından, sürekli kovalamacadan, telaştan Bu boğucu serenat gibi beklenmedik hassas anlardan.

Killian'ın saçlarının siyah kirpiklerinin üzerine dökülüşünü izlerken baygınlık geçirdi, kokteyl çalkalayıcıyı kaptığı gibi içeri giren bir müşteri için her zamankinden karıştırdı. Votkayı bir çırpıda döktü, gümüş kaptaki buzun üzerine bir tutam vermut ekledi.

Freddie onun hakkında daha fazla yanılıyor olamazdı, diye düşündü. İkiz kardeşi Freddie bir ay önce Limbo'dan döndüğünde, hepsi de sevgilisine yöneltilmiş çılgınca suçlamalarla yanıp tutuşuyordu. Freddie, Killian'ın üç çatallı mızrağını çaldığına, köprüyü yıkmak için kullandığına ve tanrılar köprünün yıkımından denizin altın saçlı oğlunu sorumlu tutsun diye olay yerine yerleştirdiğine inanıyordu.

İkizi intikam almakta kararlıydı ama Freya'ya gerçeği bulmasına yardım edeceğine ve erkek arkadaşıyla ilgili bulabildiklerini ortaya çıkaracağına söz vermesi karşılığında durumu kendi başına çözmesi için bir şans vermeyi gönülsüzce kabul etti. Freya kalbi kırık bir şekilde razı olmuştu. Killian'ın böyle bir ihanet yapabileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. İkiz kardeşine ne kadar yakın olduğunu biliyordu, o halde nasıl bu kadar vahim, acımasız ve affedilemez bir şey yapmış olabilirdi? Ve eğer öyleyse, bunu nasıl görememişti? Duyguları, yaşadıkları dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren seksle birlikte muhakemesini gölgelemiş olabilir miydi? Hayır. Freddie bu konuda yanılıyor olmalıydı. Araf'ta çok uzun süre kalmıştı; doğru düzgün düşünemiyordu. Kadın

Killian'a güveniyordu. Çok uzun zamandır ayrıydılar ama şimdi birbirlerini yeniden bulmuşlardı ve bu doğru geliyordu. Mükemmel, gerçekten. Bebeğin kollarında, tıpkı şarkıdaki gibi.

Killian onu kendisine bakarken yakaladı ve mavi yeşil gözleri parlayarak gülümsedi.

Freya onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi ama bir yandan da onu ele verebilecek bir ipucu arıyordu. Ne gibi sırlar saklıyordu? Cadı görüşüyle Killian'ın ruhunun derinliklerinde saklı bir şeyler aradı ama tek gördüğü ona yansıyan sade ve saf sevgisiydi.

Patsy Cline şarkısı sona erdi. Killian kokteyl çalkalayıcısını havaya kaldırdı ve göz temasını hiç kesmeden ustalıklarla arkasından yakaladı. Kokteyl bardağını tezgâhın üzerine bıraktı, Freya'ya göz kırptı ve tam o anda -belki de saniyenin bir parçası, belki bir milisaniye- Freya daha önce hiç görmediği ya da görmek istemediği bir şey gördüğüne yemin etti: en küçük kötü niyetli titreşim. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan çoktan kaybolmuştu ama yine de içini ürpertmeye yetmişti.

"Üşüdün mü bebeğim?" Killian barın üzerinden uzanıp ellerini kendi ellerinde ısıtarak sordu.

Freya omuz silkti. "Ben harikayım." Ama kendine Killian'ı gerçekten ne kadar tanıdığını soruyordu. Yüzyıllardır ayrıydılar. Aradan geçen zamanda bir şeyler onu değiştirmiş olabilirdi. Yine de ellerinin sıcaklığı ona bunların hiçbirinin doğru olmadığına dair güvence veriyor gibiydi. Killian'ın parmakları, barın sonundaki martini bardağına çalkalayıcıdaki karışımı dökmek için onunkilerden ayrıldı.

Kısıtlama kaldırıldığından beri, Beauchamp ailesinin geri kalanıyla birlikte Freya'nın da güçlerini kullanmasına izin verilmişti, bu yüzden bugünlerde bar gerçekten büyülüydü. North Inn'de hazırlık çalışmaları havada asılı duran düzinelerce bıçak, nane doğrama, limon, misket limonu ve portakal dilimleme, kabuk soyma gibi işlerden oluşuyordu. Aşk iksirleri geri dönmüştü ve içecekler bazen kendi kendine karışıyordu, ama büyüğü aynı zamanda

Kötü bir saç kesimini düzeltmek ya da halsiz bir müşteriye anında göz alıcı bir makyaj yapmak gibi diğer alanlara da yayıldı. Müşteriler kendilerine bunun el çabukluğu ya da duman ve aynalar olduğunu ya da belki de çok fazla içtiklerini söylediler.

Killian buz kovalarını doldurmak için aşağı indi ve o yokken Freya paranoyaklaşmaya başladığına, hiçbir şey görmediğine kendini ikna etti. Gözleri sadece batan güneşin ışığını yakalamıştı. Hepsi bu kadardı.

Biri müzik kutusuna bir çeyreklik attı ve oda Kings of Leon'un tıngırdayan gitarlarının sesiyle dolunca atmosfer değişti. Sal sıraya eskileri eklediğinden beri bütün akşam böyle olmuştu - Roy Orbison baladının ardından Feist, Aretha Franklin'in ardından Metallica, Sex Pistols'ın ardından Jackson 5 geliyordu. Müzik, tıpkı Long Island'ın zamanın dışında var olan bu tuhaf küçük cebi gibi, listelerin tarihi boyunca ileri geri hareket etti. Dans pistindeki çift sallanmaya başladığında, Freya kırklı yaşlarındaki Betty Lazar'ın bara girdiğini gördü.

Düpedüz bitkin görünüyordu, zavallı şey. Freya Betty'yi bir süredir kasabada görmemişti. Paralegal oraya doğru ilerlerken, Freya'nın zihninde bir dizi görüntü belirdi: yorucu bir gün, sinir bozucu avukatlar, mikrodalgada pişirilebilen akşam yemeği, üç kedi. Betty yerine oturur oturmaz büyük boy bir martini kadehi elektrik mavisi bir havuzla doldu ve üzerinde ufacık bir okyanus köpüğü, bir sis girdabı içinde Freya'nın önünde belirdi.

Birisi "Pop-up içecek, pop-up içecek!" diye bağırdı ve bir düzine kadar müşteri alkışladı ve tezahürat yaptı.

Gözleri kamaşan Betty bir yudum aldı ve iç geçirdi. "Vay canına Freya, tam olarak istediğimin bu olduğunu nereden bildin? Uzun zamandır buraya gelmemiştim. Hizmetten bahsetmişken! Buraya ne olmuş böyle?"

Freya, Betty gibi iyi bir hanımefendinin gecelerini televizyon prosedürleriyle tek başına harcamaması gerektiğini düşünerek, "Sadece birkaç iyileştirme," diye gülümsedi.

Dükkanı erken kapattılar. Salı gecesi idi ve son müşteri saat onda çıktı. Hava sıcaklığı akşam saatlerinde iyice düşmüştü ve Gardiners Adası'na uzanan yaya köprüsü dalgalar çarptıkça sarsılıyor, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Freya, Fair Haven'ın ve deniz fenerinin soluk ışıltısının uzakta kaldığı karanlıkta karşıya geçerken Killian'ın elini tuttu.

"Güzel bir gece," dedi onun parmaklarını sıkarak. Sonbaharı severdi. En sevdiği mevsimdi: altın yapraklar, berrak hava, iyi bir hasat anlamına gelen topraklı ve dolgun balkabağı kokusu.

"Mmm," diye onayladı Killian, ona bir öpücük vermek için eğilerek.

O da onu öptü ve kısa süre içinde sıkı bir kucaklaşmaya kilitlenmeleri için onu daha yakına çekti. Öpücükleri güçlü ve kuvvetliydi, tam onun sevdiği gibi ve birbirlerine bastırıyorlardı, aralarındaki sıcaklık yükseliyordu. Ellerini birbirlerinin üzerinde gezdirmek için sabırsızlanıyorlardı ve Killian onu dar geçitten kaldırarak bacaklarını kalçalarına dolmasını sağladı. Adam ileri doğru bastırınca Freya kendini korkuluklara doğru biraz fazla itilmiş hissetti ve dengesini kaybederek adamın elinden kaydı. Korkulukların üzerinden geriye doğru düştü, çilek sarısı bukleleri ve eşarbi rüzgârda savruldu. Korkunç birkaç saniye boyunca, Killian dizlerini tutmayı başarana kadar mürekkepli sulara çakılacağını düşündü. Ama Killian onu yukarı çekmek yerine güldüğünü duydu.

"Killian! Durdur şunu!" diye bağırdı. Ama kadın uçuşunun kenarında sallanmaya devam ederken Killian yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı.

"Ben ciddiğim! Beni yukarı çek!" dedi. "Bu hiç komik değil!" Sanki nefes alamıyormuş gibi hissediyordu ve kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu.

Killian'ın onu yukarı çekip sağa yatırması ve tekrar sağlam bir zemine oturana kadar vücudunun onunkinden aşağı kaymasına izin vermesiyle her şey bir anda sona erdi.

Ona baktı, yüzünün bir maskeye dönüştüğünü, gözlerinin donuklaştığını görünce korktu. Az önce ne oldu öyle? Ne oldu?

tüm bunlar neydi?

"Hey, hadi ama. Sadece takılıyordum," dedi Killian, Freya uzaklaşıp yüzünü saçlarının arkasına saklayarak kendi başına büzülürken endişeli görünüyordu.

"Özür dilerim," dedi, omzunun üzerinden eğilerek başını boynunun kıvrımına gömdü ve sıcak nefesini tekrar teninde hissederek karıncalanmasına neden oldu. "Kötü bir şakaydı. Gerçekten korktuğunu fark etmemiştim. Genelde bu tür şeyleri seversin."

Sesi çok nazikti ve onun hâlâ Killian olduğunu biliyordu, onun tatlısı, sevgilisi. Ona asla zarar vermezdi, asla. Bu gerçeği iliklerine kadar biliyordu. Ve o haklıydı: O bir adrenalin bağımlısıydı; tehlikeli oyunları severdi. "Ben de üzgünüm," dedi yüzünü ona dönüp elini kirli sakallarında, yumuşak dudaklarında gezdirirken. "Neden korktuğumu bilmiyorum."

Ejderha'ya döndüklerinde yatağa yuvarlandılar ve Freya yarı kapalı gözlerle ona baktı. Killian dişlerini sıkıyordu, gözleri uykuluydu ve sevişmelerinin verdiği zevkin etkisiyle sersemlemişti. Güçlü elleri Freya'yı belinden kavırıyor, Freya onun üzerinde sallanırken başparmakları kalçalarını itiyor ve kabin bir ritimle sallanıyordu.

Daha sonra Killian ona uykulu bir öpücük verdi ama Freya uzun bir süre uyanık kaldı, çünkü garip, rahatsız edici his büyümeye başlamıştı. Kendine yalan söyleyemezdi. Barda ve köprüde gördüklerini görmüştü.

Killian'ın boş gözlerine bakmış ve onlarda kendi ölümünü görmüştü.

İKİNCİ BÖLÜM

Gecenin İçindeki **Yabancı**

Ingrid Beauchamp, North Hampton Halk Kütüphanesi'nin koridorunda yürüyor, çocuk okuma bölümüne giden yolda bir avuç kitabı raflara yerleştirirken mırıldanıyordu. Sarı topuzu yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı ve üzerinde şık, özel dikim mavi bir takım elbise ve yeni, güzel topuklu ayakkabılar vardı. Şehrin kenarındaki harap bir malikânede bulunan ve açık artırmaya çıkarılacak olan eski bir sekreter masasının içinde bulunan Edward dönemine ait bir planın restorasyonuna ara vermişti.

Okul yaklaşık bir saat önce tatil olmuştu ve çocuklar içeri doluşmaya başlamıştı; gençler en son çıkan "travma pornosu"na (Hudson bu yaş grubu için en yeni "karanlık" kitaplara böyle diyordu) bakıyor ya da sıralarda ders çalışıyor, küçükler ise Tabitha'nın okuma saati için toplanıyordu. Ingrid, Tabitha'nın yumuşak bir sesi olduğunu ve belki de aktrislik mesleğini ıskalamış olabileceğini düşündü. Çocukları diken üstünde tutuyordu. Ingrid içerisinde Tab için rahat olduğundan emin olmak istiyordu. Hamileliğinin henüz beşinci ayında olan kız şimdiden patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ingrid, kütüphanenin bahçesine, kıyıya ve sıçrayan gri-yeşil dalgalara bakan cumbalı pencereleri olan yoğun alanı incelerken mutlu bir iç çekti. Bir genç iki büyük boy turuncu yastığın üzerine yayılmış yatıyordu ve Ingrid

Tabitha'nın sırtı için küçük bir tane bulması gerekiyordu, bu yüzden kendini göreve verdi. Çocuğun simsiyah sahte bir şahini vardı ve Hudson'ın ısrarıyla aldığı yeni e-okuyuculardan birinin üzerine çökmüştü. "Geride kalamayız! Gelecek burada ve bunu herkesten çok senin bilmen gerekir," diyerek onun diğer yeteneklerini ima etmişti.

Yaz sonunda düzenlenen bağış kampanyası sayesinde kütüphane artık yok olmanın eşiğinde değildi ve para sayesinde bu cihazlardan yarım düzine bile alabilmişti. Bir kitabın samimi deneyiminden -parmaklar arasında fısıldayan sayfalar, kendini tekrar kitaba kaptırmadan önce renkli kapağa aceleyle atılan bakışlar- nasıl vazgeçilebileceğini hayal bile edemiyordu. Düz ekran okumanın cazibesini anlamıyordu ama kütüphaneyi canlı ve iyi tutacaksa, öyle olsun.

Bir önceki belediye başkanının skandal bir şekilde ölmesi - kendisini reddeden reşit olmayan bir kızı öldürdükten sonra yol kenarındaki bir motelde kendini asması - gerçekten de üzücü ve trajik bir gerçektir. Bununla birlikte, Ingrid'in sevgili kütüphanesi, evinden uzaktaki evi, etki alanı kurtulmuştu. Burada çok fazla umut ışığı vardı. Bu trajedi, genç ve zeki bir belediye başkanı olan Justin Frond'u göreve getirmişti; Frond büyük işletmeleri ve çirkin zincirleri bu şirin ve uykulu kasabadan uzak tutmaya ve korumaya önem veriyordu; hatta beyaz sütunlu kütüphane binasını tarihi bir simge haline getirmek istiyordu.

"Önümüzde büyük bir kargo var! Geliyor!" diye gürledi Hudson, Tabitha'yı okuma odasına götürüyordu, bir eli sırtında, diğeri bileğindeydi.

"Hudson!" diye azarladı, Tabitha'nın okuma koltuğunun karşısında yastıkları düzgün yarım daireler halinde dizmekte olan Ingrid.

"Bu doğru," dedi Tabitha. "Ama hâlâ iki bacağım var ve yürüyebiliyorum, Hudson!" Yüzü daha yuvarlaktı ve yanakları kızarmıştı; hamilelik onu daha genç, canlı, hayat dolu göstermiş, uzun sarı saçları daha parlak olmuştu. O yapamadı

Yine de yemek yemeyi bırakmış ve iki öğle yemeği hazırlamaya başlamıştı.

-Her ihtimale karşı. "Biliyorum. Çok büyüyorum."

Hudson, Tabitha'yı incelerken baklava desenli yeleğinin altındaki mor kravatın düğümünü düzeltti. İşaret parmağının ucunu dudaklarının arasına yerleştirdi ve tırnağını ısırıldı. "Mmm..."

"Tanrı aşkına, o hamile," diye araya girdi Ingrid.

"Kütüphane sesi, Ingrid," diye hatırlattı. "Aslında 'muhteşem' diyecektim."

Üç arkadaş gülüştüler.

"Her neyse, Tab, başladığında fazlalıklarını süper hızlı bir şekilde kaybedeceksin... Neydi o şey?" Kelimeyi bulmak için parmaklarını şıklattı.

"Hemşirelik...?" diye sordu Ingrid, kendinden pek emin değildi.

"Evet, o!" Kaşlarını kaldırdı. "O kalorileri yak, bebeğim!" Hudson topuklarının üzerinde dönerek onları okuma saatinin geri kalanıyla baş başa bıraktı.

Ingrid alarmin şifresini girip kütüphaneyi kilitlerken kendini bitkin hissediyordu. Okul sonrası saatler özellikle yorucu geçmişti ve geç saatlere kadar yeni muhteşem planı üzerinde çalışmıştı. Ayrıca, hafta içi öğleden bire kadar cadı saatlerine ya da "danışmanlık hizmetlerine" yeniden başlamıştı. Ödemeye gelince, önerilen bağışların yer aldığı bir liste vardı. EN SEVDİĞİNİZ YAZARIN OKUMA YAPMAK ÜZERE KUZEY HAMPTON HALK KÜTÜPHANESİ'NE GELMESİ İÇİN SPONSOR OLUN. "EDEBİYATI DESTEKLEYİN" yazıyordu tabelada. ÖN SÜTUNLAR VE ON DOKUZUNCU YÜZYIL BAHÇE KAFESLERİNİN YARDIMINIZA İHTİYACI VAR! Kütüphaneye geri dönmüştü.

sihirli iş ve bu sefer o bakmak zorunda değildi omzunda çalışıyordu. Bu işi tatmin edici buluyordu. İnsanlara sihriyle yardım etmek ona kendini yenilenmiş ve canlanmış hissettiriyordu. Ingrid üzerine düşeni yapıyordu. En küçük iyiliklerin bile insanların daha uzun ve mutlu yaşamasını sağladığını gösteren bir araştırma yapılmamış mıydı? Zaten sonsuza kadar yaşayacaktı ama yine de

hizmet etmek. Ama bugün, birbiri ardına gelen acil vakalarla geçti ve artık eve gitmeye hazırды.

Ingrid caddenin karşısına geçerek bitişikteki parka doğru ilerledi ve hafif yün paltosunun yakasını boynuna doladı. Havada bir serinlik vardı ve rüzgâr hızlanmıştı. Sonbahar nihayet kendini göstermişti. Hava kararmıştı ve çamlar, akçaağaçlar ve yaprak dökmeyen meşelerle dolu park, dolambaçlı yollar boyunca orada burada bir bank ve lamba direğiyle birlikte değişen gölgelerle doluydu, büyük olasılıkla ağaç dalları rüzgarda kalkıyor ve şışıyordu.

Parkın etrafından dolanmaktansa parkın içinden geçip sahile doğru yürümek ve Joanna'nın evine giden küçük kumlu sokaktan sola dönmek daha hızlıydı. Ingrid her zaman bu yolu kullanırdı ama bir an tereddüt etti.

Sırf hava her zamankinden daha karanlık diye bu kadar korkak bir kedi olduğu için ya da tanıdığı Oscar'ı eve çağırmayı düşündüğü için kendini azarlady. Büyük olasılıkla Griffin çoktan evin bir köşesine kıvrılmış, o küçük horlama seslerini çıkarıyordu. Daha önce bu küçük kasabanın güvenli parkında geceleri yürümekten çok daha korkunç şeyler yapmıştı.

Yine de, Ingrid parka girerken kendini hazırladı ve küçük beton patikadan ilerledi. Etrafındaki ağaçlar uğuldarken hızını artırdı. Her şey çok loştu ve topuklarının tıkırtısı çok yüksek sesle yankılanıyordu. Bir inleme, gıcırdama sesi duyunca irkildi ama bunun ilerideki çocuk parkından geldiğini fark edince iç geçirdi, büyük ihtimalle rüzgârın sağa sola ittiğı bir salıncaktı.

Oyun alanına yaklaşırken -zemini kaplayan siyah kauçuk paspaslar ve bir lamba direğinin ani parıltısı nedeniyle görmek zordu- Grid bir şey gördüğünü sandı. Maymuncukların ve salıncakların üzerinde birkaç çocuk boyutunda form varmış gibi görünüyordu. İşte bu tuhaftı - çocuklar

bu saatte oynamak. Kuzey Hampton'da tanıdığı birkaç ebeveyn çok katı ve erken yatma saatlerini savunuyordu. Ağaçların arasından bir rüzgâr esti ve Ingrid fısıltılar, ayak patırtıları duydu ya da belki de sadece bir şeyler duyuyordu, hışırdayan çam iğneleri ve yaprakların sesini daha fazlası sanıyordu. Belki de orada olmayan şeyleri görüyor ve duyuyordu.

Elektrik direğinin yanından geçerken oyun alanının terk edilmiş olduğunu ve salıncakların kendi kendine sallandığını gördü. Yine de çok geçmeden rahat bir nefes aldı. Gıcırdayan sesler için o kadar endişelenmişti ki, yaklaşık on beş metre ilerideki patikada kendisine doğru hantalca yaklaşan hantal, yırtık pırtık silueti gözden kaçırmıştı. Nefesi boğazında düğümlendi ve hemen yerel haberlerde North Hampton sakinlerini son zamanlarda artan hırsızlık olayları konusunda uyaran bir haberi hatırladı. Bu kestirme yola girme konusunda kararsız olmasına şaşmamalıydı: bilgi aklından çıkmıştı ama bilinçsizce onu rahatsız ediyor olmalıydı. Arkasını dönüp hızla uzaklaşabilirdi ama kalem eteği ve topuklu ayakkabılarıyla tam olarak koşamazdı. Korkunç figür ona doğru topallayarak ilerlemeye devam etti, ara sıra patikanın karşı sınırında durup garip, duraksamalı bir yürüyüş yaptı.

Ingrid başını dik, hızını sabit tuttu ve rotasını değiştirmede. Bu kısmen onun inatçılığından kaynaklanıyordu. Neden geri dönsündü ki? Buraya kadar gelmişti ve neredeyse parkı geçmek üzereydi. Üzerinde çok fazla para yoktu, yaklaşık yirmi altı dolar ve bozuk para ve hırsız onu mutlu bir şekilde yoluna devam etmesine izin verirse seve seve teslim edecekti. Büyük olasılıkla, uyuyacak bir yer arayan zavallı bir evsizdi.

O ve yabancı birbirlerine yaklaştıkça, zayıf ışıktaki onu daha iyi seçebiliyordu: neredeyse yedi fit uzunluğundaki o uzun vücutta garip bir şekilde küçük bir kafa; kirli bir yüz; bir kambur ya da biraz kambur; parlak, koyu boncuk küçük gözler; ve yırtık ve yıpranmış uzun, dökümlü bir ceket.

Artık aralarında sadece birkaç metre vardı, duyularını ayarlayabilecek kadar yakındı, bir yaşam hattının nabzını taramak için alt katmanı hızla taradı.

Ama hiçbir şey yoktu. Ingrid kaşlarını çatı.

Karşı karşıya geldiklerinde, yabancı beklenmedik bir şekilde yana doğru savruldu, ona doğru hamle yaptı, onu kavradı ve bir eliyle ağzını kapattı. Ingrid çığlık attı ya da atmaya çalıştı ama şimdi ağzında bir şey vardı - kloroformla ıslatılmış bir mendil - derin ve zehirli; hemen uyuştuğunu hissetti. Etrafında rahatsız edici bir kargaşa olduğunu hissetti ama ne olduğunu görmek için gözlerini açamadı: insanlar bir o yana bir bu yana hareket ediyor, tanımadığı bir dilde aceleyle fısıldayarak konuşuyorlardı. Bacaklarını tekmelemeye, kollarıyla karşı koymaya çalıştı ama vücudu beyninin komutlarına yanıt vermiyordu. Felci ortadan kaldıracak bir büyü hatırlayamıyordu, aklına tek bir kelime bile gelmiyordu.

"Haklısın. Bu Erda!" dedi bir ses ısrarla. Eski adını duymanın rahatlatıcı bir yanı vardı. Yoksa ses Ingrid mi demişti? Artık bilmiyordu ve pes etti, çünkü patikadan çekilip çam iğneleri ve taşlar üzerinde sürüklenirken artık çok ama çok yorgundu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İki Prens

Joanna Beauchamp lavabonun başında durmuş, bahçeden topladığı kök sebzelerin kirini temizliyordu: koyu toprak yığınlarıyla kaplanmış yağlı, sulu havuçlar, arpacık soğanları, yaban havucu ve şalgam. İki ravent turtası pişirmişti, şimdi eski Aga sobasının üzerinde soğuyorlardı; biri kendi ailesi için, diğeri Gracella'nınki için. Tyler'ın raventin keskin tatlılığından hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyor ve hoşlanacağını umuyordu. Kızları bir ya da iki parça yerken muhtemelen yüksek sesle şikâyet edeceklerdi. "Anne! Bir turta daha olmaz!" Freya söylenirken Ingrid başını salladı.

Neredeydiler ki?

Freya genellikle iki günde bir sıcak köpük banyosu yapmak ya da küçük bir seyahat çantası hazırlayıp geceleri Killian'la birlikte Dragon'da geçirmek için eve gelirdi ama Joanna onu dört gündür mü görmemişti? Denizler son zamanlarda çok dalgalıydı ve Joanna sallanan bir teknede uyumayı hayal bile edemiyordu. Freya'ya, eğer bu kadar çok geceyi birlikte geçireceklerse Killian'la Fair Haven'ın birçok odasından birinde kalmaları gerektiğini söylemeliydi. Ama belki de ana ev çok fazla kötü anı barındırıyordu.

Öte yandan Ingrid yine işten eve geç dönmüştü. Joanna geçen hafta onun

En yaşlısı ona heyecan duyduğu bir taslaktan bahsetmişti ve kendini bir projeye kaptırdığında kütüphanede ne kadar geç saatlere kadar kalabileceğini kimse bilemezdi.

Neden endişeleniyordu ki? Kızları her zaman kendi başlarının çaresine bakardı, yüzyıllardır bakıyorlardı. Ve bu ev son zamanlarda onların yeni evi haline geldi diye, sanki bebekleriymiş gibi onlar için endişelenmeye başlamasını gerektirmiyordu. Joanna sebzelerin kirini temizlemeyi bitirmiş, ellerini yıkamak üzereydi ki mutfaktaki bir başka anormalliği fark etti. Lavabonun sağındaki küçük, siyah, çiçekli Çin sabunluğu yerinde yoktu.

Bütün gün boyunca böyle olmuştu. Üst kattaki küvette fırın tepsileri, fırının içinde fincanlar ve kahve kupaları, dondurucuda saç fırçası bulmuştu ve şimdi de Çin sabunluğunu arayacaktı. Tamamen kaybolan küçük eşyalar da vardı: banyo lavabosunun yanındaki cımbız, bir çift küçük makas ve daha sonra dikiş seti. Gracella -Freya'nın deyimiyle- yeni temizlik tekniklerini mi keşfediyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Ama bu, istikrarlı, gözlemci ve neredeyse fazla düşünceli olan Gracella'ya hiç yakışmazdı (banyoda Joanna'nın rujlarını, renk etiketleri koyudan açığa doğru yukarı bakacak şekilde hizalamıştı).

Kızlarından biri onunla oyun mu oynuyordu? Ama neden? Mantık, son zamanlarda dikkati dağılmış görünen ve birkaç gündür ortalıkta görünmeyen Freya'nın yapamayacağını söylüyordu. Freya her zaman Joanna'ya evde olduğunu haber verir, kapıdan içeri girer girmez sesli bir şekilde şarkı söyler, sonra da annesini kucaklayıp öperek selamlardı. Ingrid pek şakacı bir tip değildi. Eğer Ingrid herhangi bir nedenle Joanna'ya kızmışsa, bunun acısını Joanna'nın eşyalarını saklayarak çıkarmazdı.

"Aha!" dedi Joanna, ekmek kutusunu ve mutfakta aklına gelebilecek her türlü kuytu köşeyi denedikten sonra masadan bir sandalye çekerken. Yıllar önce bir mağazadan satın aldığı antika sabunluk

Hong Kong pazarında satılan ve bunca yıldır kırılmamayı başarmış olan bir sabunluk, sandalyenin koltuğunun tam ortasında duruyordu. Temizdi ve içinde yepyeni bir kalıp sabun vardı. Şaşırtıcı. Belki de Gracella unuttukandı, kötü bir gün geçirmişti. Zaman zaman herkes unuttur, en iyi temizlikçiler bile.

Joanna ellerini yıkadı, her şeyin (ya da şimdilik öyle görünüyordu) yerli yerine konmuş olmasından memnundu. Uzun gümüş saçları omuzlarından aşağı düşecek şekilde eski esasını gevşek topuzundan çıkardı. Bir duşa ihtiyacı vardı.

Üst kata çıkmak üzere oturma odasından geçerken, yanıp sönen telesekreter gözüne çarptı ve olduğu yerde durdu. Kırmızı düğme ona iki kez göz kırptı, sonra durakladı ve tekrar iki kez göz kırptı. Ah, diye düşündü, sandığım kadar düşüncesiz değiller ve sonunda bir annenin kızları ölümsüz olsa bile endişelenebileceğini öğreniyorlar.

Makineye doğru yürüdü ve esasını ona doğru salladı. Elbette düğmeye basabilirdi, her iki eylem de tek bir hareket gerektiriyordu, ama nedense bu daha kolay geldi, ayrıca Gracella eski makineyi temizlemeye özen göstermişti: onu Q uçları ve ovalama alkolüyle yaparken görmüştü.

"Ben Norman. Kocanız mı?" dedi makine.

"Oh!" Hazırlıksız yakalanmıştı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Norman'ın devam etmesini bekledi. Neden kendini böyle tanıtmak zorundaydı ki? Birbirlerini bin yıldır tanıyorlardı ve Norman onun sesini kesinlikle unutmamıştı. Sonunda soru işareti olan o neşeli koca kelimesi de neyin nesiydi? Durumlarının ne olduğunu kendisinin de bilmediğini itiraf etmek zorundaydı. Bu kadar uzun süredir ayrı olduklarına göre, gerçekten boşanmış sayılırlar mıydı?

"Düşünüyordum da... Bunu nasıl söylesem? ... Belki de bu

Bunu söylemek için doğru yer değil, Jo... Bunun yerine muhtemelen doğrudan seninle konuşmalıyım..."

Joanna sanki hızlanmasını istiyormuş gibi makineye elini salladı.

"Evet, biliyorum, şu anda bana karşı sabırsızlanmaya başladınız, bu yüzden devam edeceğim..."

Joanna homurdandı. Norman'ın yumuşak, hırçın sesini duyunca hafif bir heyecan hissetmekten kendini alamadı. Ayrıca sesinin derin aşinalığından, düşüncelerini tahmin eden eski bir arkadaşından duymak gibi bir zevk de vardı.

Norman devam etti. "Ingrid'in o küçük partisinden beri - kütüphaneye bağış toplama etkinliği- hatta ondan da önce, düşündüm de... Belki biraz konuşabiliriz?" İkincisi aceleyle söylenmişti. "Bunu gerçekten çok isterim, Jo. Ara beni! Gerçekten harika olur diye düşünüyordum-" Norman tam biraz hız kazanmaya başlamıştı ki, makine uzun bir bip sesi çıkararak Norman'ın sesini kesti. Bu ona 1970'lerdeki Gong Show'u hatırlattı ve yüksek sesle güldü.

"Merhaba, ben Harold Atkins, Joanna Beauchamp'ı arıyorum," dedi başka bir erkek sesi, bu seferki daha kendinden emin ve açık sözlüydü. "Seni yemeğe götürmeme izin vermen konusunda yaptığımız küçük konuşmayı takip etmek istedim. Rıhtımın aşağısında yeni bir yer duydum. Denemek ister misin? Bu arada, kuzgun nasıl? Umarım yakında görüşürüz. Yarın anaokulunda mı? Tyler'ı alacak mısın?"

Gösterişli bir beyefendi olan dul Harold Atkins, North Hampton'a yeni taşınmıştı. Her ikisi de yerel hastanede doktor olan kızı ve damadı uzun mesai saatleri boyunca çalışıyordu. Harold, küçük Clay'i gelip giden bir dizi dadı ile büyütmektense, çocuğun kendi büyükbabasının bu işi yapmasının daha iyi olacağını önermişti. New York'taki veterinerlik işinden emekli olmuştu ve artık onu orada tutan hiçbir şey yoktu. Karısı üç yıl önce yumurtalık kanserinden ölmüştü ve şehir, çok sevdiği kadının acı veren hatıralarıyla doluydu. Bu yüzden Harold Manhattan'daki taş evini iyi bir fiyata satmıştı.

North Hampton'da sahilde bir ev alıp dede olmak için.

Joanna, Harold'ın mesajını rahatsız edici bulmadı; anaokulundaki bir grup seksi nine yerine kendisiyle bu kadar ilgilenmesi gurur vericiydi. Freya onlara ne diyordu? Pumalar değil, kar leoparları; hafif işleriyle (ifadesiz alınları), haftalık manikürleriyle ve aylık kuaför ziyaretleriyle ona hevesle yanaşan ya da müstehcen yan bakışlar fırlatan ince, parlak gümüş saçlı bayanlar. Harold çok genç, çok kibar görünümlü yetmiş yaşında bir adamdı ve zengin olması da ona zarar vermiyordu.

Harold'la okulun açıldığı Eylül ayının başından beri arkadaş olmuşlardı ve Harold Joanna'yı gördüğüne her zaman özellikle sevinmiş görünürdü. Son zamanlarda kot pantolonunun üzerine daha rahat oturduğunu fark etmişti; belki de fazla kilolarından birkaçını vermişti ve kendisi de o kadar kötü görünmüyordu. O ve Harold, kankaları olan Tyler ve Clay için oyun günü ayarlamak üzere numaralarını değiş tokuş etmişlerdi.

Erkekler yaşıyor, diye düşündü ani bir kızgınlık. Kendini iki talibin nesnesi olarak bulmak ne kadar komik. Norman konuşmak istedi. "Gerçekten müthiş" olacak şey neydi, diye merak etti. Yaşlı Norm'un herhangi bir konuda heyecanlandığını hayal etmek zordu. Akademiye o kadar bağlıydı ki, fildişi kuledeki hayatından çok memnundu - her ne kadar küçük, manastır hücresi onda bir hüznü uyandırmış olsa da. Şimdi de Harold Atkins ona çıkma teklif ediyordu. Gerçek şu ki Joanna bekârlığında rahattı; yalnız olmaktan hoşlanıyordu. Üstelik artık Tyler vardı ve düşüncelerinin çoğunu o kaplıyordu, belki de oğlunun yokluğunda hissettiği özlemi yatıştırmanın bir yoluydu. Joanna iki mesajı da sildi ve ikisine de cevap vermedi.

Her şey çok bunaltıcıydı. Ama sonunda itiraf etmek zorunda kaldı.

Onu rahatsız eden şey iki adamdan duydukları değildi. Bir şeyler yolunda gitmiyordu ve bunun

kızlar, özellikle Freya. Freya bir şeyler saklıyordu. Joanna bunu nasıl bildiğini tam olarak kestiremiyordu ama annesinin bir şeylerin ters gittiğine dair içgüdüsüne güveniyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kızlar, Kızlar, Kızlar

Ejderha'nın etrafında sinsice dolaşan biri vardı ve Freya onu uykudayken bile duymuştu: sancak tarafındaki mürettebat kamerasında, sonra salonda ve mutfakta gıcırtilar. Bu Killian değildi. Killian onun yanında yatıyordu ve kolunu beline dolamıştı. Uyanması gerekiyordu ama uyku katmanlarını bir türlü yüzeye çıkaramıyordu. Yine bir ses duyuldu. Bu seferki ses refüjdeki ayak sesleriydi. Gözlerini zorla açtı, kulaklarını iyice ayarladı ama şimdi hiçbir şey yoktu. Gece hareketsizdi ve tek ses Killian'ın yumuşak nefes alışığıydı.

Rıhtımdaki ışıkların parıltısı kamaranın lombozlarından içeri süzülüyordu. Odada ikisinden başka kimse yoktu. Freya battaniye ve çarşaflardan yavaşça sıyrıldı, Killian'ı uyandırmamaya dikkat ederek hızlı ve sessiz bir şekilde giyindi. Çok geçmeden sadece Ejderha'nın demirlediği yaya köprüsüne adımını attı. Etrafta kimse yoktu ama her kimse yakalanmamaya özen gösterdiğini düşündü.

Uyumaktan vazgeçmeye karar vererek, arabasına ulaşana kadar karanlık sahili kat eden patika boyunca güçlü bir rüzgâra karşı yürüdü. Joanna'nın evine doğru sağa dönmek yerine, Mini Cooper'ı ters yöne çevirdi, batıya doğru sürdü, dar kumlu

Kıyı boyunca uzanan, etrafı kedi kuyruklarıyla çevrili yol. On beş dakika geçmeden Freya, kasabanın eteklerinde, yarısı kuma gömülmüş, tehlikeli bir şekilde yana yatmış gibi görünen, iki katlı, harap bir sahil moteline ulaştı. Neon tabelada UCKY STAR yazıyordu, L harfi kalıcı olarak sönmüştü. Kusmuk pembesi ve nane yeşili dış cephenin yanı sıra üst kattaki paslı beyaz parmaklıklar da tuzlu havada aşınmıştı. Motelin görünüşüne rağmen, ön tarafa yaklaşık bir düzine araba park etmişti, bu yüzden Freya geri çekildi, Mini'sinin tanıdığı biri tarafından fark edilmemesi için gölgelerde durmayı tercih etti.

Dışarı çıktı ve motelin ön bahçesine doğru yürüdü. Yılın bu zamanı ağustos böceklerinin ve otların arasında çığlık atan böceklerin sürekli gürültüsü olmadan çok sessizdi; sadece sazlıkların arasından fısıldayan rüzgârın ve uzaklaşmadan önce çarpan dalgaların sesi vardı.

Freya tam otoparka girerken, motelin üst geçidinde topuk sesleri duydu. Yabancı, uzun boylu bir kadın, sendeleyerek ilerledi, sonra Freya'nın varlığını hissetmiş gibiydi çünkü korkuluklara yaslandı ve arsaya baktı. Giysileri buruş buruştu ve açık sarı saçlarının telleri topuzundan ayrılmıştı. Freya bir arabanın arkasına saklandı ama bir anlık bakış, Freya'nın az önce Ingrid'i gördüğünü anlaması için yeterli oldu. Onun burada ne işi var?

Belki de Ingrid ve dedektifi sonunda birlikte olmaya karar vermişlerdi? Freya kendi kendine gülümsedi. Aşkla ilgili her konuda, özellikle de başkalarının romantik arayışları söz konusu olduğunda bir uzman olan Freya, Ingrid'in Matt Noble için taşıdığı meşaleden habersiz değildi. Bu durumda, kafasındaki imgeler değil, kütüphanenin son yıllık bağış toplama etkinliğinde birbirlerine verdikleri o küçük tatlı öpücük bunu doğrulamıştı. Ancak, Ingrid'e bu konuyu sorduğunda, kız kardeşi "Ah, Matt, ama o sadece bir arkadaş!" diyerek omuz silmişti. Yine de Freya

Ingrid'in yanaklarının kızardığını görünce şimdilik bu konuyu kapatmaya ve kız kardeşinin mahremiyetine saygı göstermeye karar verdi. Ingrid ve Matt'in böyle köhne bir otelde buluşacaklarını düşünmek garipti. Belki de bu onların bir sapkınlığıydı. Herkesin küçük sırları vardı.

Kapılardan birinin açılıp kapandığını duydu ve Freya arabanın arkasından kalktığında Ingrid gitmişti. Freya koşarak alt kattaki, motelin batmakta olan tarafındaki, daha ucuz odaların bulunduğu kapıya gitti. Gizli kapıyı tıklattı.

"Şunu alacak mısın bebeğim?" diye sordu kâğıt inceliğindeki duvarın arkasından, kılıç şakırtıları, boğuk homurtular ve televizyondan gelen darbeler arasında.

At kuyruklu, altın sarısı yelesi omzuna dökülmüş genç bir kadın kapıyı açtı. Üzerinde WRONG ISLAND ÜNİVERSİTESİ yazan dar bir tişört, mendil kadar büyük bir etek, tayt ve baldırları saran yüksek topuklu botlar vardı. "Ne istiyorsun?" dedi Freya'ya bir kez daha bakarak.

Freya da aynı küçümsemeye ona baktı. "Ah... Kardeşimi görmeye mi geldim?"

"Onu içeri alın," dedi Freddie içeriden.

Kız öğrenci kapıyı açtı ve Freya içeri girdi. Aniden durdu, gördüğü manzaraya baktı: odadaki her şey -Yerler, yataklar, fast-food paketleriyle dolu masa, televizyon, Freddie'nin oturup Wii kumandasıyla televizyon ekranındaki video oyununu izlediği koltuk, hafifçe sağa doğru eğilmişti. İkiz yataklardan birinin üzerinde özenle katlanmış bir yığın giysi vardı, diğeri ise toplanmamıştı, örtüler ve çarşaflar yere dökülmüştü. Freddie, atlet ve boxer giymiş, çok uzun ve kaslı bir bacağını koltuğun kenarından sarkıtmış, antik bir Roma heykelini andıran diğer ayağını da yere atılmış yemek kâğıtlarının arasına koymuştu. Freya'ya dönerken dudaklarında kocaman bir sırıtış belirdi. Freddie'nin tanıdığı bir cüce yaban domuzu yerdeki battaniyelerin altından fırladı ve paytak paytak yürüyerek

Sanki ani bir yer mantarı avlama dürtüsüne kapılmış gibi ambalajları karıştırıyor.

"Buster!" dedi Freya domuz yavrusuna.

"Çok şirin!" dedi Yanlış Ada Üniversitesi.

"Buster mı Freddie mi?" diye sordu Freya merakla.

Kız başını yana eğerek atkuyruğunun ters dönmesini sağladı. "Aslında ikisi de."

"Ugh!" diye homurdandı Freya, ikizinin nefret ettiğini bildiği halde video oyununu oynamaya devam etmesinden rahatsız olmuştu - tüm o çizgi film şiddeti. Killian'a karşı intikam fantezileriyle oynamayı reddettikten sonra Freddie bir sümüklüböceğe dönüşmüştü. Komikti: Bir domuzla yaşıyordu ve sümüklüböceğe dönüşmüştü. Ama en azından çamaşırlarını yıkamıştı; bu da bir başlangıçtı.

"Bebeğim," dedi kız, "bütün çamaşırlarını ben yıkadım, şimdi tek yapman gereken onları kaldırmak. Gerçekten yurda dönmem gerekiyor. Geç oldu. Sence başka bir şeye ihtiyacın olacak mı?"

Freya ikizinin sahip olduğu kaynaklarla eğleniyordu. Kendi kendine sürgünde olmasına rağmen bir şekilde kendi kişisel asistanını bulmayı başarmıştı.

"Harikayım," dedi Freddie, bacağını koltuğun üzerine doğru salladı ve düz karnını ovma için ayağa kalktı.

Freya dehşete düşmüş bir halde onu izlerken, genç kız onu dudaklarından gagaladı ve sonra bir süre ona baktı. "Sen bir tanrısın, Freddie!"

"Keşke bilseydin," dedi, onu kapıya kadar geçirirken kaşlarını kaldırarak.

"Tamam, güle güle... Freddie'nin kız kardeşi, adın her neyse!" Kız gittikten sonra Freddie kapıyı arkasından kilitleti.

Freya'ya doğru döndü, kolları sarılmak için ardına kadar açtı. Freya bir suçluluk duygusu hissetse de onun sevgisine isteksizce karşılık verdi. Oturmak için ikiz yataklardan birine gitmeden önce onun sırtını sıvazladı. Adam onun karşısındaki koltuğa geri döndü.

"Konuş benimle!" dedi ellerini birbirine vurarak. "Ne oldu?"

Freya uykulu gözlerle bakan ikizine gülümsemekten kendini alamadı, eskiden en iyi arkadaşı olan ve şimdi hazırolda oturmak için cesurca bir çaba gösteren küçük çocuğu hatırladı. Onunla yeniden böyle bir yakınlık kurmayı, bir zamanlar olduğu gibi kendi gizli dillerini paylaşan ikizlerin samimiyetini arzuluyordu. Ama kendini kontrol altında tutuyordu. Ateşkes olmayacaktı, henüz değil, Freddie Killian hakkındaki bu aptalca fikirleri kafasından atana kadar değil.

"Hakkını vermeliyim kardeşim," dedi. "Küçük üniversiteli kızlar senin işlerini yapıyor, sana yemek getiriyor? Ne bu, harem mi?" "Her neyse," dedi Freddie omuz silkerek. "Yapmaktan hoşlanıyorlar

Benim için bir şeyler."

"Eminim öyledir." Sırıttı.

"Peki, neden bu kadar geç geldin? Onu buldun mu?"

Freya başını salladı ve cevap vermedi. "Bu çok sağlıksız, biliyorsun, video oyunları, tembellik, kontrolden çıkan Killian'a olan bu saplantı. Neden seni eve götürmeme izin vermiyorsun? Bunların hepsi burada, hemen şimdi sona erebilir ama bu çılgın, asılsız suçlamalara bir son vermelisin."

"Asılsız değiller!" Freddie ısrar etti. "Seninle kaç kez daha üzerinden geçmem gerekiyor? Çok net hatırlıyorum."

Freya elini kaldırdı. "Lütfen yapma! Ne dediğini hatırlıyorum."

"Peki, onu aradınız mı?" diye sordu.

Freya sözsüzce ona baktı. Buster onun baldırına burnunu soktu ve Freddie domuzu hafifçe sıkarak küçük şişkonun sırt üstü yuvarlanmasına neden oldu. Freddie saçlarını gözlerinden kaçırdı ve Freya'ya ters ters baktı. İnatçıydı elbette, ama aynı zamanda güzeldi de: Her zaman bir aşk olan sevgili Freddie. Freya bir kızın neden onun çamaşırlarını yıkayıp sonra da ayaklarının dibine bir adak gibi bıraktığını çok iyi anlıyordu. Freddie'nin yüz hatları narin ve cesur bir tezat oluşturunuyordu: kremsi altın rengi

Teni, onunki gibi iri yeşil gözleri, güçlü çenesindeki tatlı gamzesi. Keten saçlarıyla gerçekten de göksel bir ışıltı yayıyordu. Bu köhne motelin sefaletinden ona ışık saçan saf bir güneş ışıyordu.

"Yani?" diye sordu, soru hâlâ aralarında asılı duruyordu.

Sabırsızca iç çekti. "Freddie, her yere baktım! O teknedeki her kuytu köşeye! Sonra tekrar baktım. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey, Freddie!" Pes ettiği için canı sıkılmıştı. Freddie'nin isteğini kabul ettiğini bilmesini istemiyordu, çünkü bu Killian'a tam olarak güvenmediği anlamına geliyordu; onun suçlu olabileceğini kabul etmek demektir. "Bütün gece burada mıydın?" diye sordu, daha önce teknede duyduğu sesleri düşünerek.

"Tam burada," dedi.

Banyodaki tuvaletin sifonu çekildi ve Freya kapalı kapıya iki kez baktı. "Burada başka kim var?"

Freddie yüzünü buruşturdu. "Ah... adını unuttum," diye mırıldandı, uzun bacaklı, havluya sarınmış bir genç kız, büyük olasılıkla başka bir üniversiteli kız, belli ki Freddie'nin yeni zayıflığıydılar, banyodan çıkarken.

"Oh, merhaba!" dedi Freya'ya.

Freddie ona gülümsedi. "Hey..." dedi.

"Hey sen," diye karşılık verdi kız. Belli ki onun kim olduğunu unuttuğuna dair itirafını duymuştu.

"Belli ki meşgulsün," dedi Freya. "Benim gitmem gerekiyor." İflah olmaz ikizine gözlerini devirdi. Görünüşe göre, bu motelde kapalı kalmasına rağmen bir sürü genç kızla tanışmayı başarmıştı ve Freya onun yalnız olmasından endişe ediyordu.

"Freya, eğer harekete geçmezsen ben geçerim," diye uyardı Freddie onu kapıya kadar takip ederek. "Bildiğin gibi her türlü saklanma yeri var, kapı içinde kapılar. Orada olmalı. Onu yakınında tutuyor. Yeterince dikkatli bakmadın."

Freya kollarını kavuşturarak ona döndü. "O almadı. Almadığını biliyorum."

"Ne kaybettin?" diye sordu kız, kafası karışmış bir halde. Şimdi dantelli bir sütyen ve Freddie'nin boxer'ını giyyordu.

"Video oyunlarından biri. Erkek arkadaşımın aldığını düşünüyor," dedi Freya gözlerini devirerek. "Hoşça kal Freddie," dedi ve gecenin karanlığına karıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İşte Erkeğin Geliyor

Ingrid, Matt Noble'ı beklemek için North Inn'in arka tarafındaki bir kabine geçti ve şimdilik yüksek arkalıklı banketlerden birine gizlendi. Rahat edebileceği bir yere gitmek istese de, Freya'yı henüz görmek istemiyordu. Kız kardeşi dedektif konusunda onunla acımasızca dalga geçecekti ve Ingrid bundan olabildiğince kaçınmak istiyordu.

Bu kadar uzun süre yaşamış birinin romantizmle ilgili bu kadar az deneyimi olduğunu hayal etmek zordu ama Ingrid her zaman aşk hakkında bir şeyler okumayı, kendisi karışık dramlara karışmaya tercih etmişti. Aşk hikayelerinin sonu asla iyi bitmezdi. Tess of the d'Urbervilles, Anna Karenina, Lily Bart, Lady Chatterley, Emma Bovary'ye bakın; trajik kahramanların listesi uzayıp giderdi. Aşk korkutucu bir bölgeydi ve Ingrid her zaman uzak durmuştu. Şimdi, her şey bir yana, gidip bir ölümlüye aşık olmuştu ve birdenbire, koşullar ne kadar yanlış ya da talihsiz olursa olsun, insanın bir kişiye nasıl amansızca çekilebileceğini anlamıştı.

Suyunu yudumladı ve başını kaldırıp Freya'nın önünde durduğunu gördü, bir eli kalçasında ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Oh... merhaba," dedi.

"Onunla burada buluşacaksın, değil mi?" diye sordu kız kardeşi. "Gelip merhaba demen ne hoş."

"Yapacaktım ama..."

Freya sırtıttı. "Ben sadece seninle kafa buluyorum, Ingrid. Bizi bir günlüğüne hapsetmiş olsa da adamı seviyorum."

"Heyecanlıyım. Bu bizim ilk randevumuz," diye itiraf etti Ingrid. "Gergin olmanı gerektirecek bir şey yok.

Yani bu senin ilk randevun mu?" Freya talep etti.

Ancak Ingrid'in açıklama yapacak vakti yoktu çünkü Freya barın diğer ucuna çağırılmıştı. Ingrid iç çekti. Elbette kız kardeşi anlamayacaktı. Freya Ingrid'e her zaman kaplumbağa derdi, özellikle de konu erkekler olduğunda.

Ingrid'in İşçi Bayramı'nda Matt'le ilk tüyler ürpertici öpüşmesinin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçmişti. O zamandan beri bir soruşturma nedeniyle birkaç haftalığına şehir dışına çıkmıştı ve ne zaman bir araya gelmeye çalışsalar, Ingrid'in şehirde katılması gereken kütüphane konferansı ya da Matt'in başka bir işi gibi bir şey çıkıyordu. Sonunda North Inn'de birkaç kadeh içki içmeye, sonra da sahildeki yeni Fransız restoranında akşam yemeği yemeye karar vermişlerdi. Matt'in onun için hâlâ aynı Geyleri hissedip hissetmediğini merak ediyor ve bara girdiğinde onun yakışıklı, çilli yüzünü göreceği anı bir yandan korkuyla, bir yandan da özlemle bekliyordu. Ne zaman bir müşteri gelse irkiliyor, kapıya bakıyor, neşesi yerine geliyor, sonra gelen başka biri olunca hayal kırıklığına uğruyordu. Matt genellikle hızlıydı - en azından eski iş arkadaşı Caitlin'le çıkarken. Ingrid çok sinirlenmemeye çalıştı.

Pipeti içkisinin içinde döndürdü. Buz neredeyse erimişti ve sinirleri bir yudum bile alamayacak kadar gergindi. Belirlenen saati sekiz dakika geçmişti. Kütüphane konferansı sırasında şehirden aldığı küçük siyah elbisenin yakasını çekti.

"Merak etme. Fahişe gibi görünmüyorsun, abla. Bu benim bölümüm," dedi Freya ve bir kadeh şampanyayla geri gelip masaya koydu.

Ingrid yüzeyinde inci gibi kabarcıklar yüzen şampanya kadehine şüpheyle baktı. "Bu senin iksirlerinden biri değil, değil mi?"

"Senin kendi sihrin var. Benimkine kesinlikle ihtiyacın yok. Biraz cassis katılmış şampanya, bir Kir Royal. Barın öbür ucundan endişeni hissedebiliyorum ve bu beni de endişelendiriyor. Rahatla, harika görünüyorsun!" Bu doğrudu. Saçları açık, göğüs dekoltesini belli eden dar siyah elbisesi ve küçük belinin etrafındaki ince kırmızı kurdelesıyla Ingrid büyüleyici görünüyordu, kolları ve yüzü ıslı ıslıldı, yanaklarında bir kızarıklık vardı. Emirlerle uydu ve cesurca Kir Royal'in çoğunu içti. "Fazla giyinmedim, Ben miyim?"

"Tanrım, hayır! Zarif görünüyorsun ama abartılı değil," dedi Freya ve kız kardeşine güven verici bir gülümseme verdi. "Öncesi için özür dilerim. Sadece düşündüm ki-"

Ama Matt Freya'nın yanında duruyordu ve bu da Freya'nın konuyu hemen değıştirmesine neden oldu. "ĞĞte Beauchamp ailesinin kurtarıcısı!" diye sevecenlikle alay etti, çünkü meslektaşlarına soruşturmaya bırakmaları için baskı yapan Matt olmuştu. Başlangıçta üçünü de sorguya çekmiş olsa da, kız kardeşleri ve annelerini herhangi bir suçtan aklayan cinayet vakalarını çözen dedektif de oydu. "Size ne verebilirim çocuklar? Müesseseden!"

Matt parmağını Freya'ya doğru salladı ve Ingrid'i görebilmek için boynunu büktü. Freya eğildi ve Ingrid'in boğ şampanya bardağını aldı. Bir anda masaya bir buz kovası içinde bir ĞiĞe şampanya ve iki dolu şampanya kadehi kondu.

Ingrid Matt'i selamlamak için kabinden çıktı. Birbirlerinden biraz ayrı durmuş, heyecanlı gülümsemelerle birbirlerine öyle utangaç bakıyorlardı ki, içkilerin ne kadar çabuk geldiğini fark etmediler bile.

"Merhaba," dedi Matt.

"Merhaba," diye karşılık verdi Ingrid. Adamın eve gittiğini, duş aldığını ve üstünü değiştirdiğini anladı. Saçları hâlâ biraz ıslaktı ve temiz traşlı, koyu renk takım elbisesi, yeşil gömleği ve mavi kravatıyla şık görünüyordu. Onun sivil kıyafetlerini beğenmiş ve takım elbisenin içindeki sağlam omuzlarına hayran kalmıştı.

Matt ona doğru ilerledi ve elini beline koydu. Her Gey o kadar doğaldı ki, birbirlerinin yanaklarını ellemeye çalışmadılar, sadece en son yüz yüze durduklarında hissettiği rahatlığı hissetti ve sonra Matt ona dokunduğunda doğrudan kalbine giden o sarsıntıyı yağadı.

"Harika görünüyorsun," dedi. "Sonunda seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Sen de. Yani ben de. Sen de harika görünüyorsun ve seni görmeyi dört gözle bekliyordum Matt." Ingrid kızardı, bu kadar açık sözlü olduğu için utandı.

Matt bir an için onun yanına mı yoksa karısına mı oturacağından emin olamadı ve sonunda ikincisinde karar kıldı. Oturdular. Ingrid onun berrak mavi gözlerine baktı. "The Cobbler's Daughter's Elephants'ın yazarının yeni bir kitabı var. Sizin için beklemeye alayım mı?" diye sordu. Adam bir an için şaşırılmış gibi göründü ama sonra Ingrid'in onunla dalga geçtiğini anladı ve birlikte güldüler.

Çıkışından bir yudum aldı ve elini masaya koyduğunda Matt, dokunup dokunmamayı düşünüyormuş gibi baktı. Bir bakıma onun dokunmasını diledi. "Sana bütün o sıkıcı kitapları okuttuğum için gerçekten özür dilerim. Bunu telafi edeceğim. Gerçekten hoşuna gideceğini düşündüğüm bir sürü kitabım var," dedi.

"Ah, sırf siz tavsiye ettiniz diye onları okumaya devam edebilirdim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Gülümsedi. "Sonunda bir araya gelebildiğimize sevindim. Şurası çok açık ki... Yani bu noktada, bunun tartışılmaz bir gerçek olduğunu söyleyebilirim..." Başını iki yana salladı. "Yani özür dilemek istiyorum. Havayı temizle. Caitlin'le ilgilenmediğim halde onunla çıkmam berbat bir şeydi... ve ben

Benim böyle bir adam olduğumu düşünmeni istemiyorum... çünkü değilim." Başını sallayarak yere baktı.

"Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum. Sana karşı çok kötü davrandım ve özür dilerim."

"Hayır, hayır değildin." Başını kaldırıp ona baktı.

"Ne?" dedi, uzun bir süre sonra adam bir şey söylemeyince.

Sırıttı. "Çok sevimlisin, Ingrid. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, ne olursa," dedi, biraz kızarmış hissederek. Kaç kadeh şampanya içmişti? İki mi?

"Şu anda seni öpmeyi çok istiyorum. Öpebilir miyim?"

Ne kadar resmi. Hoşuna gitmişti. Alnında boncuk boncuk terler vardı. Gergindi, muhtemelen onun kadar gergindi. Bu cesur adam onu öpeceği için gergindi. Ingrid ona karşı daha da sıcak hissetti.

"Burada mı?" diye sordu, etrafına bakınarak.

Ama ya utangaçlığı bırakmaya ya da bir cevap beklememeye karar vermişti, çünkü Matt masanın üzerinden ona doğru eğilmişti bile. Ingrid onu karşılamak için öne doğru eğildi ve Matt elleriyle çenesini kavrayarak yüzünü nazikçe kendi yüzüne doğru çekti. Ingrid gözlerini kapadı ve aralarındaki masaya rağmen ilk seferki titremenin aynısını hissetti. Hatırladığından bile daha tatlıydı, her şeyin sıcak, eriyen yumuşaklığı. Ayrıldıklarında Ingrid tekrar yerine oturdu, bu deneyimden sonra biraz sersemlemişti. Her zaman öpüşmenin randevunun başında değil sonunda gerçekleştiğini düşünürdü.

Matt nefes verdi. "Sadece bunu aradan çıkarmam gerekiyordu. İlkini bir türlü aklımdan çıkaramadım." Bu kez Ingrid'in elinin masanın üzerinde olduğunu görünce Matt ona uzandı ve kendi eliyle kavradı.

Ingrid, "Ben de yapamam" demek istedi ama nefesi kesilmişti ve ayrıca neye ihtiyacı olabileceğini de düşündü. İşleri yavaşlatmak belki? Nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

bunların hiçbirini. "Biliyor musun, geçen gün saldırıya uğradım," diye ağzından kaçırdı, neden şimdi bundan bahsettiğinden emin değildi.

Matt'i hazırlıksız yakaladı. "Affedersiniz?" Yüz ifadesi değişti ve Ingrid onun gözlerinde ani bir öfke kıvılcımını gördü, ama onun sıkıntısını görünce yüzü yumuşadı. "Doğru mu duydum? Saldırıya mı uğradınız? Ne zaman? İyi misiniz?"

Ingrid elini onunkinden çekti ve içkisinden gergin bir yudum aldı. "Üzgünüm, o anda aklıma geldi. Önemli bir şey değildi, sadece zararsız bir evsizdi," diye yalan söyledi.

"Ne oldu?"

"Gece parkta yürüyordum, işten eve kestirme yoldan gidiyordum-"

"Gece vakti parkta tek başına mı yürüyordun? Saat kaçtı?"

"Bilmiyorum. Gece yarısından sonra mı?"

"Ingrid!" Matt burada çok tuhaf bir şey yaptı: küçük, dikdörtgen, deri ciltli bir defter çıkardı ve içine notlar karalamaya başladı. "Devam et," dedi ona bakarak.

Gerçeklere olabildiğince yakın durmaya karar vererek hikayeye başladı. "Aslında bir grup evsiz çocuktan ve dillerini konuşamadığım için ilk başta zarar vermek istediklerini düşündüm, ama her şey yoluna girdi. Ben iyiyim!" diye vurguladı. O pis moteldeki odada uyandığında ilk başta korkmuştu ama bunu ona söylemek istemedi.

"Bir saniye bekle. O saatte parkta yalnız yürümemeniz gerektiği gerçeğinin yanı sıra, önce bana 'zararsız bir evsiz' olduğunu söylediniz, şimdi de yabancı çocuklardan oluşan gezici bir grup olduğunu söylüyorsunuz. Çocuklar gruplar halinde tehlikeli olabilirler, biliyorsunuz."

"Tehlikeli değiller. Yemin ederim. Söylediğimi unutun," dedi.

"Ingrid, bana bak."

Ona baktı.

"Bu ciddi bir durum. Kasabada bir sürü hırsızlık olayı oldu ve biz bunun bir grup tarafından yapıldığına inanıyoruz."

buralarda, anlattığınız bu çocuklara çok benziyor."

"Polis gibi konuşuyorsun," dedi

Ingrid. "Ben bir polisim."

Bunu düzgün bir şekilde açıklamanın gerçekten bir yolu yoktu, bu yüzden geri adım attı. "Onlar sadece bölgeye yeni gelen bir avuç çaresiz çocuk. Buralı değiller Matt ve bu kültürü, işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorlar." Bunların hepsi doğru sayılırdı.

Dürüst davranıyordu. Ona saldıran kişi evsiz biri değil, bir grup periydi. Parktaki yabancının uzun boylu ve hantal görünmesinin nedeni, beş perinin birbirlerinin omuzlarına tırmanıp kendilerini uzun, dökümlü bir paltoyla örtmeleriydi; bu yüzden tuhaf bir yürüyüşleri vardı. Ama periler evsizdi, çünkü kesinlikle bu dünyadan değillerdi. Yani bir anlamda yabancı, mülteciydiler. Para kullanmalarına izin verilmiyordu, sadece takas yapabiliyorlardı ve sıkıştıklarında hırsızlığa başvuruyorlardı. Periler onu kaçırmışlardı - parktan çalmışlardı - çünkü bu onların çalışma şekliydi. Ama hepsi çok zararsızdı. Peri büyüsü güçlü olsa da kontrol altına alınabilirdi ve yardıma ihtiyaçları olduğu için onunla iletişime geçmişlerdi. Yine de Matt'e onların bir şekilde orta dünyada sıkışıp kalmış sihirli yaratıklar olduklarını ve eve dönüş yolunu bulmak için ondan yardım istediklerini tam olarak söyleyemezdi. Ingrid Matt'in onun büyüsüne ne kadar inandığından emin değildi; Kuzey Hampton'daki günlük yaşamı saran küçük büyülere kolayca alışan kasaba halkının çoğunun aksine o hâlâ biraz şüpheli görünüyordu. Bunun sadece onun dikkatli doğasından kaynaklandığını ve kapalı fikirliliğinin bir işareti olmadığını umuyordu.

"Kimseye zarar vermek istemiyorlar. Lütfen, sadece Her Geyi unut gitsin," dedi. Matt'in ses tonundan pek hoşlanmadığını fark etti ve Matt ona kendisini bir sorgu odasındaymiş gibi hissettiriyordu.

"O zaman bana nerede olduklarını söylemelisin ki onları sorgulamak için buraya getirebilelim," dedi Matt, meraklanmış görünüyordu.

"Hayır, onları gönderdim. Bir daha geri dönmeyeceklerine ve North Hampton'da kimseyi rahatsız etmeyeceklerine söz verdiler."

"Harika!"

Ingrid bu alaycı tavırdan hoşlanmadı ve Matt'in onun hoşnutsuzluğunu anladığını gördü.

"Sadece sizin için endişeleniyorum... güvenliğiniz için," dedi. "Bu kasabadaki insanlar için inanılmaz -hatta bazılarına göre mucizevi- şeyler yaptığınızı biliyorum ama polisle ilgili meseleleri polise bırakmanız gerekiyor."

"Ne demek 'bazı insanlar mucizevi diyor'?" Ingrid sinirleri gerilmiş bir halde sordu.

"Hadi ama, gerçekten inanmamı beklemiyorsunuz..."

"Sihirle mi?" diye sordu.

"Şey, evet. Yani... böyle bir şey yok."

"Öyle bir şey yok mu?" Ingrid tersledi. "Bundan emin misin?"

"Ingrid-yanlış bir şey mi söyledim?"

Ingrid başını salladı. Patronluk taslamaya katlanabilirdi ama tamamen inançsızlık? Şok olmuştu. Eğer Matt büyüye inanmıyorsa, onun bir cadı olduğunu kabullenemiyorsa, birlikte nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki? Eğer onu olduğu gibi, gerçekten göremiyorsa, o zaman bir romantizm ya da herhangi bir ilişki için umut yoktu. Ingrid onun için kim ya da ne olduğunu değiştiremez ya da saklayamazdı. Eğer Ingrid bir ölümlüyü sevebileceğini kabul edebiliyorsa, o zaman Ingrid de bir cadıya aşık olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Dedektif Noble, ilginiz için minnettar olsam da, yıllardır kendi başımın çaresine baktım ve kendi başıma iyi bir iş çıkardım." Sesinin ne kadar soğuk çıktığını duydu ve anında pişman oldu. Daha birkaç dakika önce masanın karşısında öpüşüyorlar mıydı?

Şimdi birbirlerine ters ters bakıyorlardı ve Ingrid sonunda göz temasını kestiğinde, çantasını aldı ve cüzdanını bulmak için karıştırdı.

"Ben hallederim," dedi.

Zaten cüzdanını da bulamamıştı. Başıyla onayladı. "İçki için teşekkürler. Sonra görüşürüz." Haftalardır bu randevuyu dört gözle bekliyordu. Yanaktan dostça bir öpücük, son bir tokalaşma ya da birbirlerini tekrar görme planları bile olmadan bu şekilde bitmesi ne kadar korkunçtu.

Matt ayağa kalktı. "Ingrid-hey, hadi. Akşam yemeği yememiz gerekiyor."

"Ne var biliyor musun? Ben aç değilim."

İncinmiş görünüyordu. "En azından seni eve bırakmama izin ver..."

"Hayır, yürümeyi tercih ederim. Saat gece yarısını çoktan geçti," dedi. Hışımla bardan çıktı, Freya'nın onu görmemiş olmasından memnundu, böylece herhangi bir soruya cevap vermek zorunda kalmayacaktı.

Ingrid öfkeyle oradan uzaklaştı. Orada ne olduğunu bilmiyordu ama Matt'le her türlü şansı mahvettiğini hissediyordu. Ve bu onu şiddetli ve dayanılmaz bir kayıp duygusuyla doldurdu.

Uyuyan kalbini uyandıracak türden bir sevgi için daha kaç yüzyıl beklemesi gerekecekti? Küçümseyici bir polis gibi davranmış olsa da, Matt çoğunlukla ona ne kadar değer verdiğini göstermişti. Ama şimdi bunun bir önemi yoktu, çünkü bu geceden sonra Matt'in artık ona değer vermeyeceğinden emindi. Onu kalbinden yaralayan şey de buydu: uzun bir süre yaşamış ve pek çok farklı erkekle tanışmıştı, ama sadece bir Matthew Noble olacağını biliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Hepsi Aklımda

Joanna buna inanamıyordu. Ya Gracella çıldırmıştı ya da kendisi. Gilly bir sandalyeye tünemiş, hanımının odada çılgınca hareket ederek her şeyi yeniden yoluna koymasını izliyordu. Joanna içeri girdiğinde çalışma odasındaki mobilyaların yeniden düzenlendiğini görmüştü: masası artık onun sevdiği şekilde Atlantik manzarasına bakmıyordu, onun yerine bir tür eşek şakası gibi avcı yeşili duvara karşı bir kır manzarası tablosunun altına yerleştirilmişti. Masanın olduğu yerde şimdi aşk koltuğu vardı, sanki iki sevgili oturmuşlar ve yer değiştirdikten sonra denize bakıyorlardı.

Uzun bir gün olmuştu ve biraz kitap okumak, yatmadan önce hafif bir dikiş dikmek gibi gece eğlencelerini dört gözle bekliyordu. Mobilyaları yeniden düzenlemekten sadece kendi fikriyse hoşlanıyordu ve odayı olduğu gibi seviyordu. Bu şekilde olmazdı.

Sadece bu da değil, raflarındaki kitaplar da yeniden düzenlenmiş, Büyücülük ve Özü en öne, Gerçek Büyünün Abrekadabrası ise en arkaya yerleştirilerek alfabetik sıranın dışına çıkmıştı. Joanna, eski ve nadir bir büyü kitabının peşindeydi; bu kitabı her zaman çok çabuk fark edebilmişti çünkü yıpranmışlığını korumak için bir Ziploc poşetinin içindeydi

Altın varaklı harfleri solmuş deri kapak, narin sırt ve sararmış sayfalar.

Ama şimdi onu hiçbir yerde bulamıyordu. Onu bulmak için sihir kullanması gerekecekti. Kullanmadığı zamanlarda asasını bürosundaki çekmecenin gizli bir bölümünde saklıyordu ama kilidi açtığında asanın yerinde olmadığını gördü. Bu son darbe en endişe verici olanıydı. Onu bulmak için tüm ofisi alt üst etti.

"Nerede o, Gilly?" diye sordu tanıdığına, ama kuzgun sadece başını eğip göğsünü gagaladı ve hiçbir yanıt vermedi, bu da rahatsız ediciydi.

"Pes ediyorum," diye açıkladı Joanna. Bir molaya ihtiyacı vardı ve mutfaktaki sinir bozucu olayların birleşmesinden sonra biraz rahatlamak için dışarı çıktı. O sabah Tyler için birkaç minyatür turta pişirmişti ve özellikle de tatlıyı atladığı için bir tanesini yemeyi dört gözle bekliyordu.

Joanna mutfağa adımını attığında nefesi kesildi. Gördüğü manzara dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Birkaç dakika önce mutfağı tertemiz bırakmıştı ama şimdi darmadağınikti. Küçük tatlı turtalarından birkaçı mutfak tezgâhındaki kırıntıların arasında yarısı yenmiş bir şekilde duruyordu, bir diğeri de masanın üzerinde yarısı tüketilmiş bir bardak sütün yanında duruyordu. Kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı ve o bunu yaparken Freya kilerden çıktı.

Küçük kızı, fermuarını çekmeye çalıştığı pütürlü bir deri ceket giyiyordu, ancak Lindt çikolatası kayarak yere düştü ve ardından bir torba kuruyemiş geldi. Bu da ne böyle? Joanna gözlerini yumuk cekete dikti. İçinde başka ne vardı? Bir kutu makarna mı? Bir torba kurabiye mi?

İki kadın önce yerdeki eşyalara, sonra da birbirlerine baktılar.

"Merhaba anne," dedi Freya, sanki hareketlerinde sıra dışı bir şey yokmuş gibi.

"Demek bütün bunların arkasında sen varsın," dedi Joanna. "Neyin arkasında?"

"Öncelikle, dağınık mutfak ve yarısı yenmiş zavallı turtalarım."

Freya masanın yanına geldi ve ceketinin içindeki eşyaların dışarı çıkmasına izin verdikten sonra onları dik bir şekilde yerleştirmeye başladı. "Anne, buraya yeni geldim ve ben de bu dağınıklığı merak ediyordum. Tyler'la küçük bir parti falan verdiğinizi sanıyordum. Mutfağı böyle bırakıp gitmek sana yakışmıyor."

"Eğer ortalığı dağıtan ya da turtalarımı yiyen siz değilseniz, neden yiyecek çaldığınızı sorabilir miyim?"

"Bunlar sadece Ejderha'ya götürmek için atıştırmalıklar. Biliyorsun, geç oldu ve açık bir market bulamadım, kilerde de bunları koyacak bir şey yoktu," dedi Freya gevezelik ederek.

Joanna lavabonun altından bir alışveriş torbası aldı ve yiyecekleri içine yerleştirmeye başladı. Kızının kendisine yalan söylediğini anlayabiliyordu - muhtemelen turtalar konusunda değil. Freya hindistancevizi ve limonlu turta sevmezdi. Hayır, kilerdeki atıştırmalıklar hakkında yalan söylüyordu. Freya küçüklüğünden beri bir şey sakladığında hızlı konuşurdu, Joanna'ya sınıf arkadaşının saçlarının mor olmasının sebebinin Freya'nın onu mor boya kalemını çaldığı için büyülemiş olması değil, onun bir Goth olması olduğunu söylediği zamanki gibi.

Freya'nın söylediklerine dikkat çekmemesi gerektiğini yeterince biliyordu -bu bir annenin gizli cephanesiydi- ama gerçeğı ortaya çıkarmak hassas bir operasyon olacaktı. "Bu arada, sen ve Killian nasılsınız? O tatlı çocuğı özledim. Onu buraya daha sık getirmelisin," dedi.

"Her şey harika!" Freya fazla neşeli bir şekilde cevap verdi, öyle ki sesi bariz bir şekilde yanlış çıkıyordu. "Gerçekten bu kadar endişelenmemelisin anne. Ve sen de... bilmiyorum... sanki senin için endişelenmem gerekiyormuş gibi görünüyorsun." Freya Joanna'nın arkasından yürüdü ve annesinin omuzlarına masaj yapmaya başladı.

Masaj rahatlatıcı geldi ve Joanna ne kadar gergin olduğunu fark etti. Freya'ya evin etrafında olup biten tuhaf ve sinir bozucu şeyler hakkında içini dökmek üzereydi

Ön kapı açılıp Ingrid paltosunu silkerek ve son derece üzgün görünerek içeri girdiğinde delirdiğini düşünüyordu.

Kırmızıya çalan siyah elbisesi içinde çok güzel görünüyordu, sarı saçları omuzlarına dökülmüştü. Yanlış olan ne olabilirdi ki? Joanna merak etti.

Ingrid ceketini kolunun üzerine koydu. "Hey, siz ikiniz," dedi gülümsemeye zorlayarak.

Freya geldi ve onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Hey! Neden bu kadar erken geldin?"

"Bir şey yok," dedi Ingrid ama gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

Joanna dilini şaklattı. Bir şeylerin yolunda ya da iyi gitmediği belliydi ama sorarsa asla öğrenemeyecekti. Şimdi iki tane ağzı sıkı kızı vardı, ki bu yeni bir şey değildi ve ön kapının zili çalıyordu.

Joanna, "Sanırım şunu alsam iyi olacak" diyene kadar hepsi bir süre sessizce durdu. Koridora girer girmez kızların telaşla ileri geri fısıldaştıklarını duydu. Bazen onu aralarına almakta bu kadar çekingen davranmaları ona gerçekten acı veriyordu. Kendisinde bu kadar güvensizlik uyandıran şey neydi, yoksa bu sadece tüm anne-kız ilişkilerinin doğası mıydı?

Joanna kapıyı açtığı anda, kendisini arayan beyefendi Harold Atkins'in ona gülümseyerek baktığını ve uzun siyah şemsiyesini kapattığını gördü. Hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. Böylesine yorucu bir akşamdan sonra onun sakin ve sevimli yüzünü görmek güzeldi.

Freya annesini iterek kapıdan geçti ve elindeki yiyecek poşetini aldı.

"Bu-" Joanna söze başladı ama Freya çoktan patikadan aşağı koşmaya başlamış, omzunun üzerinden veda çığlıkları atıyordu. "Yani o benim kızım Freya'ydı."

O ve Harold suç ortağı bir gülümsemeyi paylaştılar. Çocuklar.

"Eve dönüyordum ve seni yemeğe çıkarmamla ilgili mesajımı alıp almadığını görmek için uğrayayım dedim. Hazır buradayken Gilly'yi de bir kontrol edeyim dedim. Tüylerinin döküldüğünü ve... 'kasvetli' olduğunu söylemiştin, değil mi?" Ucu basamağa dayalı şemsiyeyi döndürdü.

Joanna kapıyı açtı. "Evet, evet, elbette! Lütfen içeri gelin! Yağmur yağıyor. Ev darmadağın, çünkü... uzun hikâye, sana turta yerken anlatırım, sonra da akşam yemeği ve Gilly hakkında konuşuruz."

YEDİNCİ BÖLÜM

Neredeyse Cennet

Birinin davet edilmediği bir partiye gitmesine ne deniyordu?" diye sordu esmer bir kız, barda birer tabure çekerken aynı derecede güzel sarışın arkadaşına.

İki genç kadının önünde iki kokteyl belirirken sarışın, "Davet edilmediğiniz bir partiye gidiyorsunuzdur belki?" dedi.

"Ooh," dediler hep bir ağızdan, içeceklere bakarak.

"Pop-up içecekler!" diye bağırdı bir müşteri diğer uçtan ve yanındaki adam isteksizce bir dolar uzattı.

"Burası harika bir yer!" dedi esmer kadın bir yudum alarak.

Freya içkilerinin altına bardak altlıklarını yerleştirirken, "Çöküyor," dedi. "Bunlar müesseseden. Yeni kokteyllerde promosyon yapıyoruz." Freya onlara aşk iksirleri listesini uzattı. "Bunlara Smarty-Pants deniyor, belki beğenir ve daha fazlasını istersiniz."

"Ha?" diye yanıtladı ikisi de.

Freya sırtarak, "Bir partiyi mahvediyorsun," dedi. "Ah, doğru ya!" dediler.

Cuma gecesi Long Island'ın doğu ucundaki North Inn'de olunması gereken yerdı. Freya'nın Betty Lazar'a iksirlerinden birini vermesinin üzerinden sadece iki hafta geçmişti ve şimdi eski şebboy artık solgun değildi. Betty, Freya'nın

Kırmızı ipek bir kılıf, askılı topuklu ayakkabılar ve öldürücü bir gülümsemeyle doğruca bara gitti ve Freya'dan şu "bağımlılık yapan mavi içkilerden" bir tane daha istedi. Çok geçmeden Betty müzik kutusunun yanında durmuş, Meat Loaf ve Ellen Foley'nin düeti "Paradise by the Dashboard Light "ı söylüyordu; Freya'nın karakoldan tanıdığı genç ve yakışıklı genç dedektif Seth Holding, Freya'nın bir davayla ilgili görüşlerini duymaktan her zaman çok mutlu olan daha cana yakın dedektiflerden biriydi.

Betty ve Seth'in etrafında küçük bir kalabalık toplanmıştı bile. İkisi de harika şarkıcılardı ve daha güvenilir maaş çekleri için Broadway heveslerinden vazgeçmiş gizli tiyatrocuları.

Seth, "Bebeğim, bebeğim, bırak üzerinde uyuyayım!" nakaratını söylüyordu. Bir dirseğini kaldırmış, düğmeleri açık gömleğinin altından hınzır karın kasları görünüyordu. Freya onun üzerinde uyumasına gerek olmadığını biliyordu. Onları izlerken, birlikte geçirdikleri ilk geceden kesitler gördü: Seth, Betty'yi hafif çiseleyen yağmur altında işten eve götürüyor, ana caddede ilerlerken Seth "Singin' in the Rain" şarkısını söylüyordu. Seth'in utangaç bir tavırla Betty'nin kapısında durup onu içeri davet etmesini beklediğini gördü. Sonra bir dizi enstantane geldi -şarkı söylemek, öpüşmek, gülmek- ve sabah Seth'in şefkatli itirafını duydu: "Yaşlı kadınlara karşı bir şeyler hissediyorum, biliyorsun, ama aslında sanırım sadece sana karşı bir şeyler hissediyorum, Betty."

Uzun zamandır doğru adamın gelmesini bekleyen Betty için her şey olması gerektiği gibi süper tatlıydı. Seth Holding, deneyimli bir kadının pantolonuna girmek isteyen ya da yaşıtı kadınların "drama "sından kaçınmak isteyen genç bir delikanlı ya da mankafa değildi. O iyi biriydi. Ve ikisi de şarkı söyleyebiliyordu! Bazen sihir sadece bir katalizör görevi görür, gerisi tesadüflere kalırdı. Yine de Freya yaptığı işle gurur duyuyordu. Etrafına baktı ve her yerde sihrini gördü.

Şu anda yedi aylık olan Becky ve Ross Bauman çifti, evlilikleri korkutucu ve

şiddetli bir şekilde raydan çıkmıştı- çift danışmanlığı alıyorlardı. Freya bunu, bir terapistin ofisinde (duvardaki Monet'nin nilüferlerinin çerçeveli baskısı bunu ele veriyordu) konuştukları ve sahip olduklarını bile bilmedikleri duyguları paylaştıkları bir görüntüden çıkarmıştı. Şu anda bir kabinde oturmuş, gençler gibi öpüşüyorlardı. Görünüşe göre son bir ay boyunca onlara sunduğu tüm o serinlikler işe yaramıştı: bir tutam kehanet yıldızı, kediotu kökü ve gece açan güzelavrat otunun en ufak bir parçası.

Sonra tilt makinesinde yepyeni bir büyüclük vardı: Freya'nın yaşında bir kız makineye yaslanmıştı, arkasındaki iri yarı adam, ikisi de palet düğmelerine basarken ve adam kızın kotuna çarparken dik bir kaşıklama yapıyordu. Adam Playful, kız ise One-Night Stand sipariş etmişti.

Şimdi iki üniversiteli genç barda sarışın ve esmer kızların etrafını sarmış, kızlar da kimin kıyafetlerini çıkarmadan sütyenini en hızlı çıkarabileceğini göstermek için bir yarışma başlatmışlardı.

Bu gece barı tek başına işleten Freya, etrafındaki hemen herkesin bunu yaptığını ya da yapmak üzere olduğunu, hepsinin mutlu, doygun, kendini beğenmiş ya da heyecanlı olduğunu fark etti. Aşk, doğurganlığı, cinsel arzuyu bağışladı. Eros'u gümüş bir tepside, Venüs'ü yarım kabukta sundu. Aşk tanrısı ve okları onun emrindeydi. Varlığının her zerresi şehvet, tutku ve ham duygulardan oluşuyordu, ancak son zamanlarda bu coşkunun hiçbirini yaşamıyordu; son zamanlarda, sanki orada ölmüş gibiydi. Yoksa ölmüş müydü? Bu kulağa biraz daha hoş geliyordu.

Seks onun için hiçbir zaman bir sorun olmamıştı, bekâretini kaybettiği zamanlarda bile (birçok hayatında), sevişmeye eski bir el gibi alışmıştı, o ilk birleşmelerin tutkusu ve heyecanı yumuşak, ürpertici bir okşamayla her türlü acıyı siliyordu. Bran Gardiner'la yaşadığı garip bir an vardı ama o da zaten bir şeylerin ters gittiğini sezdiği içindi. Ayrıca Killian'ı düşünüyordu.

Killian ...

Onun aşkıydı. Yoksa öyle miydi? Artık neye inanacağını bilmiyordu. Neredeyse köprüden düştüğü o geceden beri her şey soğumuştı. O gece seviştiklerinde Freya da aynı şekilde hissediyormuş gibi davranmış, her zamanki hareketleri ve sesleri çıkarmıştı ama ne kalbi ne de aklı buna uygun değildi. Freya güç değişimlerinin içsel olduğunu bilecek kadar çok ilişki yaşamıştı -Seven ve Sevilen rolleri her küçük değişimde yer değiştiriyordu. Ama Killian'la hiç böyle olmamıştı; her zaman her iki rolü de oynamışlardı: Seven ve Sevilen ya da Seven-Sevilen ya da Seven-Sevilen.

Ancak o geceden beri Killian, Freya'nın güvensizliğini sezmiş ve bunun için ona içerlemiş gibi yavaşça uzaklaşmış, bu da her şeyi alt üst etmişti. Bir anlamda Killian somurtuyordu; o, Sevgili olmak isteyen özlem dolu Aşık'tı. O da aynı şeyi hissediyordu. Belki bir ilişkinin ayrıntılarına girdiğinizde bu beklenen bir şeydi ama Freya bunun Killian'la olmasından nefret ediyordu. Freddie gelip küçük bahçelerine şüphe tohumları ekene kadar her şey çok mükemmel ve pastoraldi.

Killian onun sadece sevgilisi değil, aynı zamanda en iyi arkadaşıydı ve kadın bir anda korkunç derecede yalnız olduğunu fark etti. Tanrım, hayır, dedi kendi kendine. Yalnız değil, asla yalnız değil. Eğer bir günah varsa, o da yalnızlıktır. Paniğe kapıldı.

Neyse ki, sıkıntısına çözüm kapıdan içeri girdi.

Ingrid'in kütüphaneden yakın arkadaşı Hudson Rafferty, yanında son derece yakışıklı bir adamla içeri girdi. Bu onun erkek arkadaşı Scott'tı, diye düşündü Freya, birden neşelenerek. Hudson ve Scott her zaman en iyi dedikoduları yaparlardı.

Joanna her zaman Freya'nın kendini kötü hissettiğinde başkalarına yardım etmeye odaklanması gerektiğini söylememiş miydi? Kendini fazla kaptırmak iyi bir şey değildi.

Freya iki bardak altılığını yere bıraktı ve bu yakışıklı çocuklara yardımcı olabileceğini umdu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dakikalar Sürüklenirken Perili

Eski malikânenin Edward döneminden kalma planı, yirminci yüzyılın başlarından itibaren kullanılan bir kâğıt olan diazo baskıydı. Dokunulduğunda yağlıydı, kenarları ufalanmıştı ve mavi mürekkebin ince çizgileri yer yer bozulmuş ve bulanıklaşmıştı. Bu tür eski planlarla ilgili sorun, o zamanlar bir ev inşa etmek için pratik bir rehber olma işlevinden başka bir işe yaramadıklarının düşünülmesiydi. Bu planı korumak için, rulo haline getirip ışıktan, tozdan ve diğer çürüme kaynaklarından şans eseri kurtulduğu sedir escritoire'a yerleştirmekten başka bir çaba sarf edilmemişti. Ancak kâğıdın kalitesi düşüktü. Buharlama işlemi kâğıdı daha az kırılğan hale getirmişti ama Ingrid şimdi başka bir işlem uygularken yine de dikkatliydi.

Kendini kırılğan hissediyordu, sanki ışığa maruz kalmak onu toza dönüştürebilirdi. Bir hafta sonu gelip geçmiş ve Matt'ten haber alamamıştı; ilişkileri hiç başlamadan bitmiş gibi görünüyordu.

Ofisinin kapısı birkaç kez hızlıca çalındıktan sonra Hudson içeri daldı. "Hey, bir saniyem vardı ve sana söylemeye fırsat bulamadım. Bil bakalım bu hafta sonu kimi gördüm? Ew, burası kokuyor. Cadı şeyleri mi?"

Ingrid güldü. "Hayır, plan için çözücüler."

Hudson onu inceledi, işaret parmağının tırnağını çiğnedi, sonra diğer ikisiyle birlikte özel dikim ceketinin üst cebine koyarak turkuaz cep mendilini sıkıştırdı. "Bir sorun var. Mutlu görünmüyorsun, Ingrid."

Gözlüklerinden başını kaldırdı, eldivenlerinin bileklerini çekti ve kimyasalı uygulamaya devam etti. Matt'le randevusundan sonra kendini başarısız hissetmiş ve arkadaşına her şeyi berbat ettiğini itiraf edemeyecek kadar utanmıştı. Ne öncesinde ne de sonrasında Hudson'a randevudan hiç söz etmemişti. Bir arkadaş olarak kendini hain gibi hissediyordu ama deneyimsizliği, böyle bir şey olması ihtimaline karşı susmasını sağlamıştı. En azından bu konuda akıllı davranmıştı. "Sadece kimyasallar. Gözlerimi sulandırıyorlar."

"Evet, doğru, sadece kimyasallar. Bunu saklamakta hiç iyi değilsin canım. Ama şimdilik seni rahat bırakayım. Sadece omzumun her an burada olduğunu bil, tamam mı? Üzerimde pamuk var, ağlamaktan zarar gelmez."

"Tamam," dedi Ingrid gülümseyerek. Peki bu hafta sonu kimi gördün? Scott'la bir randevuya çıktınız mı?"

"Freya'yı gördüm! Kuzey Hanı'na verdiği hava -o yeniden uyarlanmış hippie kelimesini kullanıyorum- gerçekten olağanüstü. Bacchanalia hakkında konuşun! Siz ikiniz sihrinizle!" Kız gözlüklerinin arkasından ona bakarken ona bir göz kırptı. "Her neyse, benim küçük sorunumu tartışmalıyız."

"Sen onun ailesiyle tanışmışken Scott'ın senin ailenle tanışmadığı için sana kızgın olduğunu mu?"

"Evet, o."

"Büyük sorun!" Ingrid vurguladı. Sanki konuşacak biriymiş gibi.

"Freya bize şu aşk iksirlerinden mi yaptı? Vay be! Scott ve ben inanılmaz, romantik, dünyayı sarsan bir gece geçirdik diyelim! Hâlâ etkisindeyim." Etrafında döndü.

Ingrid solvent şişelerinin kapaklarını yerine takmaya başladı. "Yani bu Scott'ı annenle tanıştırmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor? Gerçi bu önce senin ona açılman gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır, henüz buna hazır değilim." "Oh, Hudson!" dedi.

Kütüphaneden her zamankinden daha erken ayrıldı; Tabitha ve Hudson kapatma işini yapacaklardı. Caitlin artık orada çalışmıyordu, çünkü hiç beklenmedik bir anda New York'ta bir hukuk okuluna başlamıştı. Belki de kalp kırıklığı onu değiştirmiş, bir şekilde kendini kanıtlamak istemesine neden olmuştu. Ingrid şu anda kıza karşı sadece empati ve itiraf etmeliydi ki hayranlık duyuyordu.

ĞĞ topuklarıyla ilerleyen Ingrid, bunun saçma bir zaman kaybı olduğunu bildiği halde, parkın etrafından dolanarak dolambaçlı yolu seçti. Ama bir yanı, Matt'in talimatlarına uyup karanlık sokaktaki kestirme yolu kullanmayı bırakırsa, bunun bir Gekilde onu geri getireceğini umuyordu. Ne düşünüyorum ben? Bu çok saçma! Ingrid kendine kızıyordu; bu daha uzun bir yürüyüşü ve başkalarının ona ne yapacağını söylemesine izin vermek ona hiç yakışmıyordu.

Sihirli düğümlerinden biri bile bu sorunu çözemezdi. Zaten onun üzerinde asla büyü kullanmazdı. Büyüler, tılsımlar ya da efsunlar gibi herhangi bir dış yardım olmaksızın, onun kendi iradesiyle kendisine çekilmesini istiyordu. Ayrıca, gerçek aşk büyüünün özüydü.

Davranışı karşısında dehşete düşmüş olsa da, o akşamın her ayrıntısını ince bir tarakla araştırdığı için şimdi onu daha iyi anlıyordu. Öfkesi hem onu koruma duygusundan hem de görev bilincinden kaynaklanıyordu. Olayın polisin anlayabileceği bir şey olmadığını bilmesine rağmen, durumu bir polis meselesi olarak görüyordu. Büyüye inanmama meselesine gelince,

Mantıklı, pratik bir adamdı ama kapalı fikirli olmadığından da emindi. Tek ihtiyacı olan dünya görüşünü genişletmek için biraz zamandı.

Ama madem ona karşı korumacı hissediyordu, neden şimdiye kadar onu aramadı? Bu sorunun üstesinden gelemiyordu. Matt Noble hakkında bu kadar düşünmek yeter, dedi kendi kendine, ama yürüyüşün geri kalanında kendine engel olamadı ve düşüncelerini kovmaya çalışmasına rağmen düşünceleri onun tarafından tüketildi.

Ingrid eve vardığında, kapıya çıkan merdivenleri çıkmadan önce durdu ve yüzündeki hayal kırıklığını silmek için çaba sarf etti. Gülümsemeyi denedi ve doğru gelmese de gülümsemeyi sürdürerek ayağını ilk basamağa yerleştirdi.

Bu kapı sallandı açık ve dışarı geldi a Gracella ciyak ciyak bağılıyor, Tyler annesini taklit ederek onun peşinden gidiyor, kollarını sallıyor ve küçük ellerini havada çırpıyordu. Gracella patika yolda Ingrid'e doğru döndü, bir eli kalbini sabitlemek istercesine göğsündeydi. "Bayan Ingrid, bu ev perili. Burası perili bir ev!" dedi, dehşete kapılmış görünüyordu. "Bu hayaletler gidene kadar geri dönmeyeceğim."

Ingrid yanına geldi, yüzünde endişe vardı. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum! Evdeki eşyalar yer değiştiriyor. Bir şeyi bir yere koyuyorum, sonra bom, gidiyor, sonra bom, başka bir yere, ya da onu bulamıyorum." Tyler bacağına sarılırken Gracella telaşla konuştu. "Sonra üst kattan garip sesler geliyor. Ama asla tavan arasına çıkmayacağım, Bayan Ingrid!"

Dışarıda hava kararıyordu ve evin saçaklarından sarkan ışıklar kendiliğinden yanmaya başlayınca Gracella sarsıldı ve nefes nefese kaldı.

"Sorun yok, Gracella. O ışıklar zaman ayarlı," dedi Ingrid, onu rahatlatmaya çalışarak. Bir elini ışığın üzerine koydu.

kadının omzuna yaslanıp içinden sakinleştirici, koruyucu bir büyü okudu ve Gracella'nın nefesi kesildi.

"Garip olanlar," dedi Tyler.

Ingrid Tyler'ın hizasına gelmek için çömeldi. "Ne dedin sen?"

"Tuhaf olanlar. Ben onlarla konuşuyorum, onlar da benimle konuşuyor. İyi ama çok zekiler," dedi çocuk, yüzünü kıza çevirerek.

Ingrid bir çocuğun ağzından çıkan zeki kelimesine güldü. "Hayali arkadaşlar gibi mi demek istiyorsun Tyler?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Gitmeliyim, Bayan Ingrid. Eve gitmeliyim. Bayan Joanna'ya bu evde neler olduğunu, bu çılgın hayaletler yüzünden bugün tüm işlerimi bitiremediğimi söyler misiniz? Lütfen onları uzaklaştırın ki geri dönüp işimi yapabileyim. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Bana gittiklerini söyleyene kadar geri dönmeyeceğim."

Ingrid Gracella'ya annesine söyleyeceğine ve evi herkes için güvenli bir yer haline getireceğine söz verdi. "Bu işin sonuna kadar gideceğim. Sana söz veriyorum, Gracella."

Tyler ve annesinin Subaru'larıyla garaj yolundan çıkışlarını izledi, küçük çocuk arka camdan ona el sallarken üzgün görünüyordu.

Hayaletler mi? Neler oluyordu? Joanna ona hiçbir şeyden bahsetmemişti ve kendisi de olağandışı bir şey fark etmemişti. Ingrid kendini içeri attı ve dağınık evin alt katındaki tüm odaları kontrol etti. Her şey temiz, düzgünce yerleştirilmiş ve Gracella'nın dikkatli elleri tarafından düzgün bir şekilde ayarlanmış görünüyordu, ancak oturma odasına girdiğinde Ingrid bir ses duydu, bir kazıma sesi ve ardından gümbürtü. Şu hırsızlar olabilir mi? Matt'in aksine, hırsızlarla peri mültecilerin aynı şey olduğunu düşünmüyordu.

Aynen. Onların peri olduğunu bilmiyordu, sadece bir grup evsiz çocuktı ve onları kesinlikle uzaklara göndermişti. Ah, yine Matt! Onun her düşüncesini işgal ediyordu. Biraz soluklandığını sandığı anda bile Matt yine oradaydı. Eğer aşık olmak böyle bir şeyse, hiç istemiyordu.

Merdivenleri tırmandı ve yatak odalarını kontrol etti. Dördü de iyi görünüyordu, boş duran ve üzgün bir şekilde ağabeyinin dönüşünü bekleyen yatak odası da dahil, ancak Ingrid zavallı Joanna'nın bu ev uzun süre harabeye dönene kadar sonsuza kadar beklemek zorunda kalabileceğini biliyordu.

Şimdi de tavan arası. Her zamanki gibi görünüyordu, raflarda kitaplar, kutuların üzerine yığılmış kutular, tozlu, atılmış mobilyalar, eski divanlar, kanepeler, lambalar, masalar, Joanna'nın büyük vapur sandığı, ama korkunç derecede yanlış bir şey yoktu ve seslerin nereden geldiğini tahmin edemiyordu. Yerde yan yatmış bir kutu vardı, içinden giysiler dökülüyordu: çocukluk kostümleri, kanatlar, tütüler ve tafta elbiseler. Belki de sesi o kutu çıkarmıştı. Belki de diğerinden düşmüş ve yanındakini ezmişti, yerçekimi yenik düşüp devriline kadar işini yapıyordu.

Kontrol etmesi gereken son bir yer daha vardı. Merdivenlerden aşağı inerek Freya'nın yatak odasına yöneldi. İçeri girdiğinde, Freya'nın parfümü gibi kokan kız kardeşinin dolabını açtı: tatlı ve boğucu. Ingrid ellerini yüzünün önünde salladı. Freya kıyafetlerine de bu şeyden sıkılmış mıydı? Tüylerine, kürklerine, mikro elbiselerine, dekolte bluzlarına ve 1920'lerden kalma yıpranmış pembe deri bir çift flapper-girl ayakkabısına kadar uzanan topuklu ayakkabı koleksiyonuna? Oh, onları nasıl da eskitmişti!

Freya'nın ince iç çamaşırlarının pembe saten askılarda asılı olduğu bir "ipeksi köşe" vardı: bej dantelli bebek mavileri, kırmızı saten, boz ipek. Ingrid askılarda sallanan tüm bu kadınsılığı kışkandığını hissetti. Freya'yı kıskanmıyordu ama bu tür şeyler söz konusu olduğunda kendini çok cahil hissediyordu. Hudson her zaman Ingrid'e harika bir tarzı olduğunu söylerdi. Ama belki de

biraz daha seksi olmaya mı çalışmalıydı? O zaman belki Matt... Yine Matt'i düşündü. Buna bir son vermeliydi.

Ingrid omuz çantasından asasını çıkardı, sonra Freya'nın giysilerini ve Narnia ile ilgili esprili tabelayı iterek geçti ve Freya'nın Manhattan'daki dairesine varana kadar abanoz zeminli uzun koridorda ilerledi. Ingrid, büyülu geçitlerin işe gidip gelmekten çok daha kullanışlı olduğunu düşündü.

Havada kömürleşmiş odun kokusu vardı, sanki biri yakın zamanda ateş yakmış gibiydi. Şömineye bakan pelüş kadife kanepenin üzerinde yalnız bir yastık ve buruşuk bir battaniye duruyordu ve Ingrid mutfakta lavabonun yanında bitmemiş bir fincan kahve buldu (süt henüz dönmemişti). Üzerinde kız kardeşinin kırmızı ruj izini gördü.

En azından buraya gelen Freya'ydı, başka biri değil. Ya da başka bir şey. Hizmetçilerini korkutup kaçırın her neyse.

Ingrid, Freya'nın neden burada uyuduğunu merak etti. Freya'nın gecelerinin çoğunu Ejderha'da geçirdiğini varsayıyordu. Freya yanlış bir şeyden söz etmemişti, Ingrid ona Matt'le olan korkunç randevusunu anlattığında bile. Freya, Ingrid'in aşırı tepki gösterdiğini ve bu işin henüz bitmediğini düşünüyordu; Matt'in yakında Ingrid'i arayacağından emindi.

Ingrid, kız kardeşinin ilişki sorunları olduğunda tavsiye almak için kendisine geleceğini umuyordu. Bir kez daha düşününce, kendi sorunlarını nasıl çözeceğini bile bilmezken Freya'nın sorunlarını nasıl çözebilirdi ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Arkana Bakma

Joanna elinde bir sepet ve bahçe makasıyla eve taze buketler toplamak için dışarı çıktı. İlbahardan sonbahara kadar bahçesi farklı çiçek çeşitleriyle çiçeklenir, çevre boyunca, çitlere tırmanırken, yatakların içinde, duyulara hitap eden kokulu bir saldırı olarak çok sayıda renkte patlardı. Yılın bu zamanında yanık turuncu güllerin yanı sıra mercan gerberaları ve zengin mor dahliaları, pembe ve beyaz kış defneleri, canlı sarıdan turuncuya ve derin, zengin bir kırmızıya kadar kadife çiçekleri açmıştı. Daha narin çiçeklere geçmeden önce uzun saplı ve sağlam olanları kesmeye başladı, ezilmemeleri için onları en üste yerleştirdi. Takunyalarıyla yeşilliklerin ve bitkilerin arasından geçiyor, oradan buradan bir şeyler koparıyordu.

Japon anemonlarının yatağında durdu, eğrelti otları takozlu çit boyunca uzanıyordu; pembe, menekşe ve kar beyazı çiçekler, merkezlerinde küçük güneşleri andıran zarif, parlak sarı pistiller. Her birinin içinde oğlum var, diye düşündü hüznle. Bir dizi beyaz çiçeğin sapını kesmek için uzandı, birden yaprakları soldu, taç yaprakları yere düştü.

"Huh!" Belki de sabah ayazı olmuştu.

Bir başkasına uzandı, mükemmel derecede sağlıklı görünen bir tanesini seçti ve tıpkı daha önce olduğu gibi parmakları onu sıyırdığında

anında soldu, eğildi ve ölüme düştü. Tekrar denedi ve bu sefer birçoğu öldü, yaprakları gözyaşları gibi çalılıklara döküldü.

Hayır, bu bir don değildi, tamamen farklı bir şeydi. Sonunda evin içinde neler olduğunu bildiğini itiraf etmek zorunda kalmıştı - tüm eşyalar yer değiştirmiş ve yanlış yerlere konmuştu, özellikle de şimdi bahçedeki çiçekler ölüyordu. Bu ilk kez olmuyordu ama sonuncusu o kadar travmatik bir çile olmuştu ki Joanna benzer bir şeyin tekrarlanabileceğini reddederek bunu aklından çıkarmıştı.

Bu olay 1839 yılında, birkaç aylığına İngiltere'yi ziyaret ettiği sırada gerçekleşmişti. Olaylar hep aynı şekilde gelişmişti: evindeki eşyalar yer değiştirmiş, bahçedeki güller solmuş, sonra da şehirde bindiği arabadaki ürkmüş atların yaramazlıkları artmıştı. Araba devrilmiş ve Londra'nın arnavut kaldırımli sokaklarında dörtnala sürüklenerek arabacının ölümüne neden olmuştu. Bu olaydan sonra Joanna daha fazla görmezden gelemedi ve harekete geçti.

Hikaye, genç bir İngiliz aristokratının uzun süren bir hastalıktan ölümü ve aynı zamanda Dorchester kırsalındaki bir çiftlik kızının bir kuyunun içine düşerek ölmesiyle başladı. İkisi de coğrafi uzaklıkları ve tamamen farklı sosyal çevreleri nedeniyle birbirlerini hayattayken tanımıyorlardı.

Ölümde birbirlerine aşık oldular. Ölüler Krallığı'na doğru glomun ilk katmanına vardıklarında, birbirlerini ruh eşi olarak hemen tanıdılar. Bir şekilde Orpheus Değişikliği'nin Eurydice maddesini öğrendiler; bu maddeye göre iki iterant ruh ilk kapıdan önce Ölüler Krallığı'nda karşılaşır ve birbirlerine aşık olurlarsa, birbirlerine sadık kaldıkları sürece hayatta ikinci bir şans elde edebilirlerdi. Eğer onlar

yapmazlarsa, cezaları yeniden ölmek olacaktı ama bu sefer glomda veya ötesinde bir daha asla karşılaşmayacaklardı.

Philip ve Virginia birbirlerinden vazgeçmeyi asla hayal edemezlerdi ve bu yüzden orta dünyada yaşama ve birbirlerini sevmeye şansları için kampanya yürüttüler. Joanna'nın kız kardeşi, Ölüler Kraliçesi Helda, onların bu isteğinden memnun kalmadı ama Eurydice maddesinin varlığını reddedemeyerek çifti Joanna'ya başvurmayaya yönlendirdi. "Yalvarışınızı ona yapmalısınız, bana değil. Diriltme gibi hassas bir işle görevlendirilmiş tek kişi o, aramızda sizi hayata döndürebilecek tek kişi. Bu benim alanım değil."

İki bahtsız romantik glomda dolaşarak Joanna'ya ulaşmaya çalıştılar; bunun için nesnelere dokunmadan onları itme ya da küçük bitkileri boğma yeteneklerini kullandılar. Joanna -kasıtlı olarak ya da anlaşılmaz bir şekilde- onları duymadıkça giderek çaresizleştiler ve sonunda landau'yu çeken atları korkutmaya başvururdular.

Sonunda bu Joanna'nın dikkatini çekti. Joanna başkalarının böylesine inatçı ruhlardan, böylesine ahmaklıklardan zarar görmesini istemediğinden, onların isteğini kabul etti ve aşıkları ruhlar dünyasından çıkarıp yaşayanlar diyarına geri getirdi. "Mucize" gerçekleştiğinde Philip hâlâ ölüm döşegindeydi, Virginia'nın bedeni ise kuyudan yeni kurtarılmıştı. Yeniden canlandıklarında birbirlerini buldular ve hemen evlendiler.

Philip'in ailesi, halktan biriyle evlendiği için onunla ilişkisini kesti ve mirastan mahrum bıraktı ama bir süre Dorchester kırsalında mutlu bir şekilde yaşadılar. Sonra faturalar ve kavgalar geldi. Philip kumar oynamaya başladı ve kayıpları birikti. Yaşadığı sefaletten Virginia'yı sorumlu tuttu, Virginia da onlara bakamadığı için onu suçladı. Virginia hamileydi ve hamileliğinin son aylarında hastalandı. Yoksul ve beş parasız kalan Philip, ailesinden para ve yardım istedi.

ilaç ve yiyeceklerle. Sevgilisinin yanına döndüğünde kadın ölmüş, çocuk da ölü doğmuştu. Kendini vurdu ve bu trajik bir hikaye oldu.

Joanna, Dorchester'daki küçük evlerinde onları ziyaret ettiğinde bu ikisinin ne kadar güzel, ne kadar pembe ve mutlu olduklarını düşünerek içini çekti.

Her zaman bir bit yeniği vardı. Philip ve Virginia ölümü kandırmaya çalışmışlardı ve son olarak Joanna Lionel Horning'i geri getirmeye çalışmıştı. Lionel sadece komadaydı; ruhunun sonsuza dek Helda'ya bağlı kalacağı yedinci çemberi geçememişti. Yine de geri döndüğünde, kızlarının deyimiyle "zombileşmişti". Helda sonunda her zaman ruhlarını kazanırdı.

Joanna inatçı ve gururlu kız kardeşini düşünerek başını salladı. Ama en azından şimdi neler olup bittiğini biliyordu. Bir ruh ya da ruhlar onunla iletişim kurmaya çalışıyordu. Artık işaretleri görmezden gelemezdi.

Joanna bahçesinde gözlerini kapadı, çiçeklerin parfümünün üzerine sinmesine izin verdi ve korkusuzca glom'a doğru ilerlemeden önce yüzünde güneş ışığını hissetti. Alacakaranlık dünyasına adım attı. Hava alacakaranlıktı ve üzerinde, kumlu patikayı ancak seçebileceği kadar iyi aydınlatan küçük, loş ışık kırıntıları vardı.

Bir baykuş sesi duydu ve ona karşılık verdi. Havayı çürümüş bir şeyin kokusu doldurdu, ağır ve yapışkan bir şey, ölüm kokusu. Joanna patikadan baykuşun sesine doğru ilerledi. Temas kurmak isteyen bir ruh ilk katta, dikeşe en yakın olan katta olacaktı. Daha fazla devam etmesine gerek yoktu.

"Orada kimse var mı?" diye fısıldadı, sözleri kendisine doğru yankılanırken. Helda'ya çarpmak istemediği için sesini olabildiğince alçak tuttu. Kız kardeşi kindar olabilirdi.

Kanat çırpışlarını duydu, baykuş bir daldan havalanıyordu. Keşke asası olsaydı da daha iyi görebilseydi diye düşündü ama onun yerine ellerini uzatıp etrafı yokladı

Karanlıkta. Bir ağaca çarptı, kabuğu ölü, kuru ve dokunulduğunda kâğıt gibiydi. Tırnağıyla kabuğu karıştırdı ve kabuktan parlak, koyu bir sıvı sızmaya başladı.

"Kimse yok mu?" diye tekrar sordu ve yine sadece sesi ona geri geldi: Kimse yok mu? Hiç kimse mi? Kimse yok mu?

Burada onu arayan bir ruhun varlığını hissetmedi, bu yüzden yolu buldu, orta dünyaya döndü, gözlerini açtı ve yemyeşil bahçesinde bir kez daha ayakta durmaktan mutlu oldu.

ONUNCU BÖLÜM

Aşk Kulübesi

Freddie Beauchamp Ucky Star'daki masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında av-ve-gaga oynuyordu. Limbo'dan yeni dönmüş, modern çağda yeni olan bir tanrı nasıl olur da böyle bir teknolojiye sahip olabilirdi?

Kızlar bariz cevaptı. Güzel gülümsemesinden başka bir sihre ihtiyacı yoktu. Freddie Beauchamp gülümsediğinde, bir kızın tek yapmak istediği onu öpmekti. Ondan sonra, Wii konsolu, video oyunları ve dizüstü bilgisayar gibi hediyeler bırakma eğilimindeydiler.

Her şey ilk döndüğünde motelin buz makinesinin yanında tanıştığı üniversiteli kız Gigi McIntyre ile başladı. O ilk gece Gigi de oradaydı, Eylül başında bir arkadaşının hafta sonu süren bekârlığa veda partisi için. Göbeğini açıkta bırakan bir tişört ve en küçük kot şortuyla boş kovanın yanında duruyordu. Gigi çok eğleneliydi, Araf'ta geçen sıkıcı hiçbirlik yıllarından sonra muhteşem bir keşifti.

Güneş tanrısıyla geçirilen bir gecenin sinematik bir gösteriş içereceği düşünülebilir - motelin kapısı kapanır kapanmaz giysilerin hemen yırtılması, bunun akla gelebilecek her pozisyonda, her yüzeyde yapılması gibi. Ama hayır.

Freddie, konu seks olduğunda her kadının kendine özgü kuralları olduğunu biliyordu. Her kızın farklı bir anahtarı vardı ve Freddie'nin yeteneği bunu nasıl yapacağını bilmekti.

Onu bulmuştı, özel şeklini ve kilidin içinde nasıl dönebileceğini. Freddie Gigie'nin kilidini açmıştı -hiç açmış mıydı- üniversiteli kıza tüm vücuduyla, kıvranarak, titreyerek, çığlıklar atarak ilk orgazmını yaşatmıştı. Ama bunun için saatlerce konuşmak, alay etmek, sohbet etmek gerekmişti. Buz makinesinde ona televizyon kumandasını nasıl kullanacağını bilip bilmediğini sormuş ve daha harekete geçmeden önce eski bir film izlemişlerdi. Onu yatağa atmak neredeyse bütün gece sürmüştü ama Freddie'nin dünya kadar zamanı vardı.

Gigi ertesi gün Ucky Star'a içi kutular ve giysilerle dolu üstü açık bir Porsche ile dönmüştü. Bunların hepsinin, New York Üniversitesi'ndeki birinci sınıfına yeni başlayan kardeşine ait olduğunu açıklamıştı. "Niye umursasın ki? Biz zenginiz. Bunları hoş geldin hediyesi olarak kabul et Freddie," demişti kara yelesini savurarak. "Village'daki dairesine yerleştiğinde annem ona yeni eşyalar alacak. Bunların hepsi geçen yıldan kalma. Neredeyse eski." Adam ona teşekkür etmiş, o da tatlı tatlı gülümsemişti. O orgazm için hâlâ ona minnettardı.

Gigi New York'a gitti ve artık motelde parti yapan üniversiteli güzeller yoktu. Ortalık durulmuştu. Motel gezgin satıcılarla, Freddie'nin bayağı ve üzücü bulduğu yasadışı ilişkiler yaşayan çiftlerle dolmuştu. Gigi'nin bıraktığı kutuları karıştırdı, Wii konsolunu ve dizüstü bilgisayarını çabucak keşfetti. Video oyunları eğlenceli bir oyalanmaydı ama dizüstü bilgisayar yepyeni bir dünyanın kapılarını açıyordu, bilinen evrenin dokuz dünyasından bile daha büyük bir dünyanın. Araf'tayken çok şey kaçırmıştı ve en sevdiği konular olan yelkenli gemiler ve okyanuslar hakkında bilgi sahibi oldu. Spor arabalara karşı derin ve ani bir sevgi keşfetti.

Ama bunlar, bir menüden seçim yapmak kadar kolay bir şekilde kız seçilebilen tanışma siteleri kadar havalı değildi. Freddie profilini oluşturdu ve dizüstü bilgisayarın Photo Booth uygulamasını kullanarak kendi fotoğraflarını çekti. Fotoğrafları, her yerde görülen erkek profil fotoğraflarına hiç benzemiyordu.

bu siteler: banyo aynasında çıplak göğüslü bir adam, cep telefonunun flaşının yansıması yüzünün çoğunu kaplıyor.

Hayır, Freddie sihrini daha çekici senaryolar yaratmak için kullandı: Freddie smokin giymiş, bir kokteyl partisinde gülüyor; Freddie kovboy şapkasıyla bir boğanın üzerinde (bunun için Buster'ı dönüştürmüştü); Freddie gri bir takım elbise giymiş, gri puantiyeli kravatını hafifçe gevşetmiş, ciddi görünüyordu. Asıl vurucu olan gündelik olanıydı: Freddie sahilde düz bir tişört, kot pantolon ve siyah Converse'ile ("Bu gerçek ben" yazıyordu).

Kızlar akın akın geliyordu, o kadar çoktu ki Freddie ne yapacağını bilemiyordu ve bu yüzden üçlüler, moresomlar ve somemoresomlar oluyordu. Her hevesini tatmin etti, her kıza kur yaptı, her birinin kendini özel hissetmesini sağladı. Tatmin olmamış müşteri yoktu.

Son takıntısı Hilly Liman adında biriydi. Bir süredir internette sohbet ediyorlardı ve bu sohbet giderek yoğunlaşıyor, akşamları neredeyse sabah olana kadar birbirleriyle mesajlaşıyorlardı. Son birkaç gündür mesajlaşmalar o kadar sık ve ateşli bir hal almıştı ki Freddie kızlardan oluşan süvarileri geri çağırmak zorunda kalmıştı. Hilly'yle tanıştığından beri hiçbirisiyle ilgilenmemişti.

Müthiş bir şey olmuştu: Freddie aşık olmuştu. Bunu açıklamanın başka bir yolu yoktu. Hilly farklıydı. Onu bekletmişti. Bir ilandan sonra kapısında beliren diğer kızların aksine, ona gerçek adını ancak birkaç hafta e-posta gönderdikten sonra söylemişti. Kız çekingen ve temkinliydi ve adam onun elde edilmesi zoru oynadığını düşünmüyordu. En tuhafı ise profilinde bir fotoğrafının bile olmamasıydı, sadece gölgeli bir silüet resmi vardı. Kadının neye benzediğini bile bilmiyordu ama muhteşem olduğundan emindi. Bunu hissedebiliyordu. Bunu açıklayamıyordu ama en başından beri ona çekilmişti.

<<Yani iki hafta içinde, sınavından sonra?>> diye yazdı.

<<evet, o zamana kadar kaçamam. tek yapabildiğim seni düşünmek. sadece sana dokunabilmek. küçük bir kucaklaşma bile olsa.>>

<<küçük bir kucaklaşma?>> diye yazmış.

<<Ne demek istediğimi biliyorsun.>> Hilly cevap verdi. Birkaç dakika sonra tekrar yazdı. <<Senden gerçekten hoşlanıyorum.>>

Freddie durdu, ekranda Hilly'nin yazdıklarına baktı, oturmaktan ağrıyan sırtını gererken ellerini başının arkasına koydu. Nefes verdi, sonra yazdı

<<ditto.>>

Kapı üç kez çalındı. Freya'nın işareti.

<<brb. Kız kardeşim burada. Gitmem gerekebilir.>> Freddie yazdı.

<<Tamam. Gitmene izin vereceğim. Zor olsa da. >>

<3>> yazdı ve ekranda, sohbet kutusunda, Freddie'nin kalp simgesi kırmızıya döndü, sonra dikleşti ve Hilly kendi tarafında Freddie için bir tane yazdı ve kendi kendine gülümseyerek aynı şeyi yapmasını izledi. Teknolojiyi sevmek zorundaydınız.

Freya kapıyı çalmaya devam ederken Buster baldırını dürttü. "Freddie, orada mısınız?" diye fısıldadı dışarıdan.

"Geliyorum!" Dizüstü bilgisayarını kapattı ve kapıyı bir aralık açtı.

Freya kapının girişinde durmuş, rüzgârdan savrulmuş gibi görünüyordu ve elinde iki poşet dolusu alışveriş malzemesi vardı. Gözlerini ona dikti. "Bunlar... pijama mı? Bütün gün onları mı giydin?" Arkasında gökyüzü griydi ve neredeyse akşam olmak üzereydi.

"Yani?" Freddie kız kardeşinin dırdırından rahatsız olarak sordu. "Bir yere gittiğim yok ki."

"Ama bu senin hatan. Sana defalarca eve gelmeni söyledim." Başını salladı. "Peki, beni içeri almayacak mısınız? Sana annemin bahçesinden sağlıklı şeyler getirdim, yediğin abur cuburlar yerine biraz fındık ve kuru meyve."

Freddie çantaları ondan aldı, başını dışarı çıkardı, her tarafa baktı ve sonra kapıyı tamamen açtı. Freya onun yanından içeri girdi. "Dalgın görünüyorsun," dedi.

"Biraz," dedi. Kız odayı geçip yataklardan birinin ucuna otururken çantaları yere bıraktı. "O kızlardan bazıları beni rahat bırakmıyor. Hiçbirinin dışarıda olmadığından emin olmak istedim."

Buster koşarak Freya'nın yanına gitti ve Freya diz çöküp onu okşadı, sonra da burnunu gıdıkladı. "Tüm bu ilgiden hoşlandığını sanıyordum. Sakın bana burada yalnız olduğunu söyleme. Hareme ne oldu?" Onu gerçek bir endişeyle izledi ve ikizinin gerçekten aklını yitirip yitirmediğini merak etti. Gerçekten berbat görünüyordu: dağınık saçlar, kirli pijamalar, tıraşsız. Bu şekilde yaşamamalıydı. Etrafına bakındı ve masasının üzerindeki bilgisayarını fark etti.

"Ooh, bir Mac'iniz var!" dedi ve incelemek için yanına gitti.

"Dokunma ona!"

"Bu bir bomba değıl!" "Öyle sayılır," diye karşılık verdi. Masanın üzerindeki poşetleri kaldırdı, bir elini koruyucu bir şekilde dizüstü bilgisayarın üzerine koydu.

"Çok garip davranıyorsun," dedi, gözlerini kısarak ona bakarken. "Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

"Pekâlâ." İçini ekti. Freya'ya anlatmak için can attığını fark etti, böylece her şey ortaya döküldü: sosyal medya siteleri ve özel biriyle nasıl tanıştığı - Hilly Liman adında bir kız. Ondan sonra onun adını yeterince söyleyemedi.

Freya onu dinlerken sonunda Freddie'nin yalnızlığını nasıl uzak tuttuğunu anladı. Belli ki hayal görmeye başlamıştı. Muhtemelen üniversiteli sürtük bir kız olan bu Hilly hakkındaki balonunu patlatmak istemiyordu, başka türlüşü olduğundan değıl ve bunda yanlış bir şey olduğundan da değıl. Freya, herkesin deney yapma ihtiyacını, insanın güzel ve gençken ne kadar eğlenebileceğini görme arzusunu anlıyordu.

Ancak Freddie'ye aşık olma meselesi çok fazlaydı. Bütün bu durumdan, motelden, suçlamalardan, tembellikten bıkmıştı.

Freddie koltuğa oturmuş, bacaklarını uzatmıştı.
"Aradığım kişi o, Freya. Sana söylüyorum. Bu sefer gerçek."
Gülümsedi. "Evet, doğru. Her hafta yeni birine aşık
oluyorsun ve

daha bununla tanışmadınız
bile..." "Hilly Liman."

"Evet. Şimdiye kadar adını öğrenmiş olmalıydım.
Yeterince söylüyorsun." Freya bir elini saçlarının arasından
geçirdi. "Bak, yorgunum ve bunu yapamam. Killian'ın
senden çaldığına inandığın ve onun yaptığını kanıtlayacak o
şeyi bulamıyorum ve gerçekten hayatımıza devam etmemiz
gerekiyor. Aileye geri döndüğünü haber vereceğim. Annem
çok mutlu olacak!"

Freddie oturduğu yerden sıçradı, yüzü kızarmıştı. "Bunu
yapamazsın, Freya. Kimse bilemez! Eğer Valkyrieler nerede
olduğumu bilirlerse... beni... beni geri sürüklerler. Araf'a geri
dönemem! Orasının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun!
Köprüyü yok edenin ben olmadığımı kanıtlamam gerek!"
Freddie sinirli bir hareket yaptı, sonra da koltuğuna çöktü.
Başı öne düştü. Tekrar ona baktığında gözlerinden yaşlar
süzülüyordu. "Geri dönemem. Bana yardım etmelisin, Freya.
Lütfen." Sesi kırıldı.

Freya başını iki yana salladı ve ikizine hüznle baktı.
"Oh, Freddie, dur," dedi. Ama onun da sesi çatallaşıyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Çetenin Hepsi Burada

Tavan arasından süzölen bir ışık huzmesi toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Yerde, muhtelif mobilya parçalarının arasından Hansel ve Gretel'i andıran şeker ambalajları, ataçlar, simler, DayGlo renkli mini post-it'ler ve çocukluk kostümlerinden oluşın bir iz vardı.

Ingrid, Joanna'nın çalışma odasında bulamadığı bir kitabı aramak için yukarı çıkmıştı. Garip izlere ters ters baktı. Freya'nın Manhattan'daki dairesinden döndükten sonra buraya en son ayak bastığında, o kostümleri kutuya geri koymuş ve dik bir şekilde yerleştirmişti. Tyler bunu yapmış olamazdı çünkü Gracella geçen günden sonra henüz dönmemişti. Belki de Freya yapmıştır? Kız kardeşinin içlerinde en dağınık olanı olduğu kesindi ama eski kostümleri karıştırarak ne yapıyor olabilirdi ki? Ingrid toparlanmaya koyuldu, şuradan pembe bir tütü, buradan plastik bir cam terlik, siyah deri bir maske aldı - hmm, bu bir çocuk kostümüne değil de Freya'nın dolabından alınmış bir şeye benziyordu - ve yolun sonuna vardığında Joanna'nın büyük buharlı sandığının önünde duruyordu. Bu gerçekten sigara dumanı mıydı? Havayı kokladı.

Sandığın üzerinde gezindi ve mandalların açılmış olduğunu fark etti. Kapağı kaldırdığında, beş çift kirli dizin arasına sıkışmış beş küçük kafaya baktı.

Kafalar yukarı baktı ve o hemen perileri tanıdı. Kirli yüzlerinin her yerinde parıltılar vardı: üç erkek ve iki kız.

Ingrid onları çocuk olarak görse de çocuk olduklarını söylemek doğru olmazdı. Yaşları yetişkin olsa da çocuksu bedenleri, çocuksu zihinleri ve yaramaz ruhları vardı. Kararmış yüzleriyle ona Viktorya dönemi İngiltere'sinin baca temizleyicilerini hatırlatıyorlardı, ancak yetişkinlerin olgunluğuna ve bıkkın tavırlarına sahip, bira içen, pipo tüttüren ve işten sonra handa havadan sudan konuşan o zavallı istismara uğramış çocukların tam tersiydiler. Periler dünyanın ortasında ucuz içki ve sigara içmeye başlamışlardı - Ingrid onlarla ilk tanıştığı motelde bunu gözlemlemişti - ama bu yaratıklarda oldukça naif bir şeyler vardı.

"Bakın burada ne varmış," dedi ve o anda sesinin biraz Hudson'a benzediğini düşündü.

"Bizden nefret etme, Erda!" dedi Kelda minik gül goncası dudaklarıyla. Yüzünü korumak için yırtık pırtık parmaksız eldivenli elini kaldırdı, sanki Ingrid ona bir tokat atacakmış gibi.

"Görüyorum ki yerel argoyu kapmışsınız. Bu harika değil mi!" diye karşılık verdi Ingrid, beş peri de utangaç bir şekilde ayağa kalkıp sandıktan çıkarken. Tyler onlara zeki olanlar demişti. Zeki çocuk.

Kıyafetleri koyu zeytin renginden siyaha kadar bir dizi kirli tondan oluşuyordu: dar kotlar, yırtık tişörtler, yıpranmış kazaklar, çengelli iğneler, yün şapkalar ve ağır siyah botlar. Ingrid ne tür bir görünüm hedeflediklerini kestiremiyordu - punk, grunge, grebo ya da huysuz. Tüm bu asi tarzlar ona hangi on yılda olursa olsun aynı görünüyordu; sadece yıl ve etiket değişiyordu. Periler sanki savaştan yeni dönmüş gibi görünüyorlardı ve onları son gördüğünden beri oldukça kokuşmuşlardı.

Kelda ve Nyph vardı, iki dişi peri, minyon ve küçük kemikli, sert kıyafetleri ve ağır koyu göz kalemleriyle genç balerin asileri gibiydiler. Kelda açık tenliydi,

Beyaz-sarı saçları, soluk mavi gözleri, sedef gibi beyaz teni, dikkat çekici kıpkırmızı dudakları, minik bir çiçeği ve al yanaklarıyla dengelenirken, Nyph daha koyu teniyle onun tam zıttıydı; simsiyah saçları, zeytin rengi teni, köşeleri yukarı doğru kıvrılmış kocaman sıvı kahverengi gözleri, şişkin dudakları. Erkekler elbette kızların arkasında toplanmıştı. Ingrid'in huysuz bir ihtiyar olarak düşündüğü, her zaman saat beş gölgesi ve kayıtsız tavırları olan, pasaklı, siyah saçlı, yeşil gözlü Sven; dikenli, itfaiye mavisi kırmızısı bir Mohawk'ı olan, sürekli gergin bir enkaz olan Val; ve son olarak da keten saçları ve yuvarlak çocuksu, pembe yanaklı yüzüyle Irdick vardı. Üzerinde HUGS NOT DRUGS yazan bir tişört giyyordu.

Hem erkek hem de dişi periler oldukça güzel yaratıklardı, yüz hatları sanki fildişinden özenle oyulmuş gibi zarif ve narindi. Ama şu anda Ingrid'in onlardan herhangi birinin tam olarak neye benzediğini söylemesi zordu çünkü çok pislerdi.

"Size büyü yapıp hepinizi kurbağaya çevirmeden önce bana burada neler olduğunu anlatacak mısınız?" dedi. Gerçi bu gerçek bir tehditten çok bir sitemdi.

"Lütfen bunu yapmayın!" Irdick bağırdı. Irdick'te o kadar hassas ve tatlı bir şeyler vardı ki, Ingrid'in onları azarladığı için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Ayrıca, tişört çok komikti.

Val toplanma yerinden ilerledi, o kadar hızlı konuşuyordu ki Ingrid onun bitmek bilmeyen ve ne zaman s ile başlayan bir kelimeye rastlasa kesik kesikleşen cümlelerindeki karmakarışık kelimeleri zar zor seçebiliyordu.

Söyleyebildiği kadarıyla, sarı tuğlalı yolu - dünyalar arasında uzanan gerçek bir yol - takip etmeleri için verdiği talimatları izleyerek eve dönmek için ona verdikleri sözü yerine getirmeye çalışmışlardı. Kaldıkları motelde Ingrid onlara yolun nerede olduğunu göstermişti.

ama yola çıktıklarında yol kaybolmuştu ve ayrıca artık evin nerede olduğunu, hatta ne olduğunu bile hatırlayamıyorlardı. Bu yüzden başarısız olduktan sonra Ingrid'in kokusunu alıp onu takip etmişler ve Joanna'nın tavan arasına sığınmışlar.

"Burası çok güzel!" "Turtalar var!" "Nefis!"

"Bizi gitmeye zorlama! Erda, lütfen!" Kelda siyah deri maskesini taktı ve odanın içinde hızlı taklalar atmaya başladı, bu da Ingrid'in başını döndürdü.

"Turta olduğundan bahsetmiş miydik?" dedi Val.

"Yoldan çekileceğimize söz veriyoruz!" dedi Kelda, ayağa kalkarak.

"Susun!" diye bağırdı Ingrid. "Siz böyle bağıırken ve hareket ederken düşünemiyorum!"

Periler anında sessizleşti ve hareketsiz durdu.

"Tamam," dedi Ingrid kollarını kavuşturarak. "Şimdilik kalmanıza izin veriyorum ama sessiz olacağınıza, saklanacağınıza ve ortalığı dağıtmayacağınıza söz vermelisiniz. Ayrıca leş gibi kokuyorsunuz ve yıkanmanız gerekiyor. Elbette bunu Joanna evde yokken yapın ve banyoyu bulduğunuz gibi bırakın. Ben evin nerede olduğunu ve sarı tuğlalı yolun nesi olduğunu bulana kadar bunu yapacağız. Ama uslu durmazsanız sizi lanetlerim!"

Periler çok sevindiler ve kokularını almamak için nefes almamaya çalışan Ingrid'e teşekkür ettiler. Sven ise kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde ekşi bir ifadeyle tek başına duruyordu.

Ingrid nazikçe perileri silkti ve kıyafetlerini yeniden düzenledi.

"Teşekkür ederim, Erda, teşekkür ederim," deyip durdular. "Önemli değil. Bir şey değil," dedi.

Kelda savaş botunun topuğu üzerinde döndü. "Senin için bir şey çaldık." Beyaz kirpikleri uçuşan berrak mavi gözleri maskenin ardından Ingrid'e baktı

Bu sırada elini pantolonunun cebine attı. "Küçük bir teşekkür hediyesi."

"Bu da başka bir şey," dedi Ingrid. "Artık çalmak yok! Para kullanamazsınız, ki bence bu sizin nereden geldiğiniz hakkında bir şeyler söylüyor. Ama kesinlikle artık çalmak yok. Size yemek getireceğim."

"Peki ya sigara?" diye sordu Sven o sert sesiyle. Sesi sanki yıllardır sigara ve içki içiyormuş gibi geliyordu ama Ingrid ona uzun uzun baktığında o kadar da yaşlı görünmediğini fark etti. Her şey bıkkın tavrında ve sende daha havalı duruşundaydı. "Canım sigara istiyor. Bana şu naneli şeker gibi tadı olan Kool Smooths'tan bir karton alabilir misiniz, Bayan Erda?" Sırıttı.

Ingrid yine telaşlanmıştı. Periler komik aksanlarını tamamen kaybetmişlerdi ve artık yerel genç serseriler gibi konuşuyorlardı, kütüphanede fark ettiği kadarıyla bazıları tüm sokak jargonlarına rağmen oldukça bilgiliydi. "Hayır, burada sigara içmek yasak!" dedi. "Yangın çıkarabilirsin! Sven, ben ciddiylim. Ayrıca, peri fizyolojisini bilmem ama senin için kötü olduğuna eminim."

Kelda eline bir şey sıkıştırırken ona bir kaşını kaldırdı.

"Bu ne?" diye sordu Ingrid, buruşturulmuş kâğıt parçasını tutarak.

"Hediyemiz!" dedi Kelda.

Ingrid onu düzleştirmeye koyuldu. Nyph geldi ve izlemek için Ingrid'in diğer tarafında durdu.

Küçük, dikdörtgen spiralli bir defterden koparılmış kâğıtta "Maggie" adı ve ardından bir telefon numarası yazılıydı. Ingrid şaşkınlıkla kağıda baktı.

Planlarla ilgili çalışmaları ona kendine özgü uzun el yazısı stillerini analiz etme konusunda usta bir göz kazandırmıştı. Sık sık eskiz defterlerindeki imzasız notları ve çalışma çizimlerini planlardaki el yazısıyla eşleştirmek zorunda kalıyordu. Bu durumda, kâğıt parçasının üzerindeki yazı hafifçe eğilmişti

Sola doğru (backhand deniyordu), bu solak bir insanı işaret ediyordu ve sonra iki sivri tepesiyle ayırt edici bir M ve halkalı 2 rakamını andıran bir a vardı. Bu M ve a harflerini daha önce de görmüştü.

Ma ...

Matt Noble. Bunlar Matt'in barda kredi kartı slipini imzalarken kullandığı harflerin aynısıydı. Sadece bu da değil, Ingrid'in Matt'in solak olduğunu, deri kapaklı, spiralli küçük bir defter olan not defterine bir şeyler karalamaya başladığında hemen fark ettiği gerçeği de vardı. Kâğıt, Çu anda elinde tuttuğu açık yeşil astarlı kâğıdın aynısıydı. Matt'in bu kâğıt parçasına bu kadının adını, Maggie'nin numarasını yazdığına hiç kuşkusu yoktu. Ingrid'in yüreği ağzına geldi ve midesi bulandı. Belki de randevularının bu kadar kötü bitmesinin nedeni buydu, çünkü Matt'in aklında başka biri vardı.

Hemen buruşturdu ve peri arkadaşlarının şaşkın bakışları arasında çöpe attı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Senden Tekme Yiyorum

İki kız mı?" diye sordu Harold.

"İki kızım ve bir oğlum," dedi Joanna ve sonra işleri karıştırdığı için hemen pişman oldu. Oğlunun sonsuza dek Araf'ta kaldığını ya da bunun nedenini açıklayamazdı; sadece tabii ki aklından hiç çıkmıyordu ve ağzından kaçmıştı. "Başka çocukların var mı Harold?"

Harold gülümseyerek, "Ne görüyorsan onu alırsın!" dedi. "Sadece benim kızım."

"Çok tatlı biri, gerçekten. Onu hastaneden tanıyorum. Tyler hastayken ona çok iyi davranmıştı."

Şehirdeki yeni ve havalı Fransız restoranında okyanusa bakan özel bir bölmede oturuyorlardı ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Başlangıç yemeklerinin yarısına gelmişlerdi -kadın için üç narenciye soslu ızgara somon, erkek için böğürtlenli ördek confit- ve akşam çok güzel geçmişti. Çarpıcı bir çift olmuşlardı: Joanna gri kaşmir kazağı ve koyu renk eteğiyle zarifti, gümüş rengi saçlarını inci küpelerini gösterecek şekilde gevşek bir şekilde toplamıştı; Harold ise kusursuz bir şekilde bakımlıydı, kendine özgü üç parçalı takımlarından birini giymişti, siyah, ince çizgili, bembeyaz bir gömlek ve kırmızı bir kravat. Büyüleyici lacivert gözleri, kalın beyaz çizgileri olan kuzguni saçları vardı (Joanna

ironik dul zirvesi). Yüzü güçlü ama aynı zamanda zarif denebilecek bir yapıdaydı; elmacık kemikleri, burnu ve çenesi belirgindi. Kibar biriydi ama telaşlanmıyor ya da köle gibi özenli davranmıyordu. Kadını klostrofobik hissettirmeyecek kadar doğru miktarda özen gösteriyordu. Çok okumuştı ama gösterişli değildi, güzel konuşuyordu ama geveze değildi ve kültürlüydü ama Olimpiyatçı bir şekilde değil. Harold ve merhum eşi meslek hayatları boyunca neredeyse her yaz yurtdışına seyahat etmiş, Güneydoğu Asya'ya kadar gitmişlerdi. Seyahat etmek ve yelken yapmak tutkularından biriydi, diye anımsadı, Joanna onu nazikçe karısından daha fazla bahsetmekten alıkoymadan önce.

"Freya North Inn'de çalışıyor ve Ingrid de kütüphaneci. Peki ya senin oğlan?" Harold devam etti.

"Oh, o mu? O mükemmel biri. Yakışıklı, düşünceli, sevgi dolu, gerçekten çok tatlı." İşte bu kadar. Bitirmişti.

"Ve burada mı yaşıyor?"

Joanna öksürdü ve yumruğuyla ağzını kapattı. Yalan söylemek zorunda kalacaktı. "Yurtdışında!" dedi kesin bir ifadeyle ama biraz da kıvranarak.

Harold sezgileri kuvvetli bir adamdı ve onun rahatsızlığını fark ettiğini anladı. "İzin ver hayatım," dedi ve bardağını yeniden doldurmak için buz kovaşından beyaz şişeyi aldı. Daha fazla burnunu sokmayacaktı. "Bu akşam muhteşem görünüyorsunuz ve bu gece burada sizinle olmaktan çok memnunuz."

Lucien ona beyaz şarap doldururken o da Harold'ın kırmızı şarabını doldurdu, kolları birbirine paraleldi. Güzel bir restorandı ve Lucien'in onları yalnız bırakıp rahatsız etmemesi çok hoş, diye düşündü. Mükemmel bir garsondu, ne zaman durup müşterilerini kontrol edeceğini çok iyi biliyordu. "Benden bu kadar, bana kendinden biraz daha bahset," dedi Joanna. "Emeklilik sonrası yeni ilgi alanlarınız, hobileriniz var mı?"

Harold boğazını temizledi, tereddüt etti. Utanmış mıydı? Ama neden? "Bir arkadaşımınla küçük bir işe başlıyorum. Çok fazla şey söylemek istemiyorum. Uğursuzluk getirmek istemem. Ama eninde sonunda öğreneceksin, Joanna

canım."

"Oh, ne güzel, eminim çok güzel olacak."

"Umarım öyledir," dedi ve göz kırptı. Flört mü ediyordu? Kız flört ediyor muydu?

Ertesi sabah Joanna'nın hafif bir akşamdan kalma hali vardı, şakaklarında ve ensesinde bir tutam ağrı vardı ama yeni bir arkadaşla geçirdiği güzel bir geceye değmişti. Son zamanlarda evdeki eşyaların ve mobilyaların yerlerinde durması onu çok rahatlatmıştı. Gerçi şimdi kiler ve buzdolabı her gece yağmalanıyormuş gibi görünüyordu. Daha dün koca bir parti kurabiye pişirmişti, ama ayak işlerinden döndüğünde geriye sadece bir tepsi kırıntı kalmıştı. Ayrıca, Joanna hayalet diye bir şey olmadığını ne kadar anlatmaya çalışırsa çalışsın, Gracella'nın perili olduğu için eve geri dönmeyi reddetmesi gibi can sıkıcı bir sorun da vardı. Annesi onlar için çalışmayı fiilen bırakmış olsa bile, Tyler hâlâ onun hayatının bir parçasıydı. Joanna onu hâlâ anaokulundan alıyor ve birçok öğleden sonrayı birlikte geçiriyorlardı.

Dün gece Harold'la çocuklar gibi gülmüşlerdi ama aynı zamanda yeni bir sınırı da aşmışlardı. Başından beri Harold'ı bir arkadaş olarak kabul eden Joanna, ondan bu şekilde gerçekten hoşlanabileceğini düşünmeye başlamıştı. Böyle bir şeyin bir daha başına geleceğini hiç tahmin etmemişti ve bekâr olmaktan şikâyetçi değildi. Elbette gerçekten bekâr olduğundan değil, çünkü düşünmesi gereken Norman vardı - ama kendilerini hâlâ evli sayabilirler miydi? İçlerinden biri boşanma davası açmış değildi ama ölümsüzler arasında boşanma diye bir şeyi kim duymuştu ki? Kızlarına ne düşündüklerini sorması gerekecekti.

Aslında böyle bir sorunla karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Harold onu gafil avlamıştı ve şimdi yüzünde bir gülümsemeyle evin içinde dolaşıyordu; bunu antika sovalenin önünden geçerken fark etmişti

oturma odasındaki cam ayna. Kim o? Kendisi olduğunu fark etmeden önce başladı. Sonra yansımasını inceledi, bir tutam saçını kulağının arkasına itti ve yüzündeki ışıltıyı fark etti. Yıllarca daha genç görünüyordu, bu da onu daha da gülümsetti, ama sonra yüzünü buruşturdu.

"Ne yapıyorum ben?" diye sordu imgesine.

Sonra Joanna Gilly'nin tepesinde, tüyleriyle aynı siyah-mavi tonundaki oniks gagasını gösterdiğini gördü. Arkasını dönüp dede saatinin üzerine tünemiş olan tanıdığıyla yüzleşti. Harold geçen gün Gilly'ye her ne yaptıysa işe yaramıştı. Kuzgun çok daha sağlıklı, çok daha parlak görünüyordu. Joanna onu kafesinde kayıtsızca vakit geçirirken değil de, ayaktayken gördüğü için çok heyecanlanmıştı.

Gilly ciyakladı. Joanna'ya onu bir yere götürmek istediğini söylüyordu ve bir ayağından diğerine geçerken endişeli görünüyordu. Kuzgun saatten aşağı doğru kanat çırparak Joanna'nın havaya kaldırdığı kolunun üzerine kondu. "Ne oldu? Nereye gidiyoruz? Dışarı mı? Tamam."

Joanna paltosunu ve Wellington'larını giydi, uçuşan saçlarına kullanışlı kırmızı bandanasını bağladı ve Gilly'yi takip ederek dışarı çıktı. Kuzgun daldan dala uçarak bahçedeki çitin üzerine tünedi ve Joanna'yı kapının yanından geçerek otlarla kaplı bir tarlayı kesen patıkaya yönlendirdi. Birkaç komşu mülkün, bir ahırın ve ağılın yanından geçtikten sonra ormana doğru ilerlediler.

Hızla ilerlediler ve Joanna kısa sürede soluk soluğa kaldı, ama serin esintide tempolu yürüyüş kendini dayanıklı ve iyi hissettirdi. Hava toprak ve yabani kekik kokuyordu. Neredeyse ormana varmışlardı ki, tanıdıkları yabani otların arasına kondu. Kuzgun paytak paytak ilerleyerek Joanna'nın dikkatini yer seviyesine çekti. Gilly durdu, gagasıyla işaret etti ve Joanna solmuş, buruşmuş yabani otlar ve kır çiçekleri, menekşe rengi asterler ve altın başaklarla çevrili yolu gördü.

gelişiyor. Sanki biri aşırı büyümeyi çiğnemiş ve ardında ölüm bırakmış gibiydi.

Joanna diz çöküp kurumuş çiçeklere ve yabani otlara dokundu. En ufak bir temasta ufalanıyorlardı. Ayağa kalktı ve ormanın içine doğru giden kurumuş patikayı takip etti. Joanna ilerlerken Gilly onun omzuna çıktı ve çimenlerin hâlâ yeşil olduğu bir açıklığa vardılar. Burada patika, sanki bir sonraki adımın nereye gideceğini araştırıyormuş gibi, otların arasından umutsuzca ilerledi, sonra daha fazla yabani ot ve kır çiçeğinin arasından yokuş yukarı saptı.

Gilly, Joanna'nın ilerlemeye devam etmesini, ona yaklaştığını haber vermesini istercesine ötmeye başladı ama sonra Joanna adının söylendiğini duydu. Ses o kadar tanıdık ve hoştu ki Joanna patikayı terk ederek arkasını döndü.

"Joanna, ne hoş bir sürpriz," dedi Harold Atkins. "Şuradaki ahırdıydım" -başıyla işaret etti- "ve ikinizi geçerken gördüm, ama bir kısırağa iğne yapıyordum." Açık arazide geniş adımlarla ona doğru ilerlerken gülümsedi.

"Seni bu kadar erken görmek güzel Harold," diye karşılık verdi. Harold veterinerlik ziyaretlerinden birinde bile takım elbise ve cilalı taba rengi deri ayakkabılar giyiyordu. Taşra kıyafetleri, yıkanmamış saçlarının etrafındaki kırmızı fular, kot pantolon, yün palto, büyük lastik çizmeler ona kendini yetersiz hissettiriyordu.

"Merhaba demeden geçip gitmene izin veremezdim." Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Gilly'nin iyi olduğunu görüyorum."

"Evet, birdenbire çok neşelendi. Çok rahatladım. Yürüyüşe çıkmıştık."

İki yanaklarından öpüştüler, Avrupa usulü ve Joanna, Harold'ın sabun ve orman kokusunun yanı sıra okyanus sisi kokusunu da sevdiğini fark etti. Belki de sadece Kuzey Hampton açıklarının taze kokusuydu.

"Sakıncası yoksa sizinle eve kadar yürümek isterim. Çok güzel bir gün," dedi Harold.

Teklifini kabul etti ve ikisi evine dönerken yol boyunca sohbet ettiler, yakın bir zamanda tekrar akşam yemeği için planlar yaptılar ve o garip ölü çiçek izini tamamen unuttu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saklambaç

Altmış fit uzunluğunda, on yedi fit yüksekliğinde bir kirişe sahip şık beyaz bir spor balıkçılık yatı olan Dragon, 2.330 rpm'de 44 knot'a kadar hız yapabiliyordu, ancak şimdilik halatlar onu Gardiners Adası'nın rıhtımına gergin bir şekilde bağlı tutuyordu. Tekne üç kattan oluşuyordu. En üstte, bir dondurucu, iki olta çekmecesini, bir içecek kutusu, soğutucular, çeşitli saklama kutuları, bir kış yatırması balık kutusu ve bir canlı kuyu ile dolu asma kat tarzı bir kokpit içeren dış galeri vardı - başka bir deyişle, bir şeyler saklamak için bolca yer. Bunun altında ikinci kat, yarımada tarzı bir konsola, daha fazla saklama alanına açılan bir kapak içeren tik bir güverteye ve altında halatlar ve donanımlar için daha fazla bölme bulunan sancak ve ön koltuklara sahip flybridge yer alıyordu.

Güverteden masif tik ağacından yapılmış kapıya doğru ilerleyen basamaklar iç galeriye açılıyordu: tik döşeme ve kiraz ağacından duvarlar, kabartma oymalı dolaplar ve bölmeler ve açık kahverengi deri koltuklar. Kış tarafta, sadece Killian'ın işaret parmağının iziyle açılabilen biyometrik bir kasanın (ama Freya'nın aradığı şey için çok küçüktü) ve çok sayıda dolap ve dolabın bulunduğu ana kamara; sancakta, daha fazla saklama ünitesini ortaya çıkarmak için kaldırılan üç ranzalı mürettebat kamarası; sonra ileride, salona bağlı

siyah granit tezgahları ve her yerde dolapları olan mutfağa kadar uzanıyordu. Ayrıca Freya'nın daha önce birkaç kez incelediği üç baş ve motor ve pompa odası da vardı.

Ejderha'nın her santimetrekaresinde bir tür kaçak eşya bölmesi vardı. Freya tekneyi baştan sona aramıştı ama bir bölme diğerini gizliyor olabilirdi, tıpkı bir dizi Çin kutusu gibi, bu yüzden her şeye yeniden başladı.

Şimdi alt katta, misafir odası olarak kullanılan mürettebat kamarasındaydı. Bir ranzanın üst kısmını kaldırmış ve içindeki konteynirdan, üçüncü büyük ranzanın üzerine yığılmış olan tüm yatak takımlarını çıkarmıştı. Tam düşündüğü gibi, alt tahtaların arasında gizli bir kapı keşfetti. Kapıyı kaldırmaya çalıştı ama kolu yoktu ve tırnakları da işe yaramadı. Kapıyı açmak için oyuğa sokabileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

Mutfak çekmecelerinden birinden bir bıçak almak için arkasını döndüğünde, kendisini gizlice yaklaşmış ve ne kadar zamandır onu izlediğini bilmediği Killian'la yüz yüze buldu. Onun gemiye bindiğini ya da güverteden indiğini duymamıştı; sanki buraya süzülerek gelmiş gibiydi.

Şaşkın görünüyordu, ama delici gözlerinde başka bir şey daha vardı ve bunun öfke mi yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu anlayamadı. "Ne oldu? Ne arıyorsun?"

Freya utangaç görünmeye çalıştı. "Fazladan bir yastık. Sanırım barda o aptal buz kovalarını taşıırken belimi incittim. Onları yukarı çıkarmak için neden büyü kullanmadım bilmiyorum. Şimdi uyurken kendimi tam olarak destekleyecek bir şeye ihtiyacım olacak, böylece çok fazla acımayacak." Sağ kolunu sıktı. Tanrım, bu çok ezikçeydi. Ayrıca, yalan söylerken neden hep bu kadar hızlı konuşmak zorundaydı? Joanna ve muhtemelen diğer herkes bunu ne zaman yaptığını anlayabiliyordu.

Killian kalın, koyu renk perçeminin arkasından uzun bir süre ona baktı ve sonra yüzü yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Saçmalamayı kes. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz." Güldü.

O da güldü ama başka bir bahane bulamadı. Kıskanmış gibi davranabilir, onun bir ilişkisi olduğundan şüphelendiğini söyleyebilirdi. Ama neden döşeme tahtalarının altını arasın ki? Onu ranzanın içinde bir kadın saklamakla suçlamak biraz psikopatça olurdu.

Killian kapının içine doğru eğildi. Çok soğukkanlıydı, sesi ve hareketleri her zaman çok rahattı, Freya'ya durgun seks gecelerini hatırlatıyordu. Son zamanlarda hiç seks yapmamışlardı ama Freya yine de bir çekim hissetmekten kendini alamıyordu.

"Son zamanlarda benden kaçırıyorsun," dedi. "Burada uyumuyorsun. Hem de hiç. Barda yardıma ihtiyacın olup olmadığını sormak için seni her aradığımda, çok yavaş olduğunu söylüyorsun, oysa bu daha önce hiç önemli olmadı ve seninle tekneye ne oluyor? Kaç kere ters çevirmen gerekiyor? Neler oluyor? Neden bana söylemiyorsun?"

Tekneyi sağlam bıraktığını düşünmek buraya kadarmış. "Bir şey kaybettim," dedi. İşte. Bu o kadar da yalan değildi. Freddie bir şey kaybetmişti.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Dudaklarını kısıtırarak ona baktı, sonra kararlı bir şekilde hayır anlamında başını salladı.

"Belki ben... yardım edebilirim?" Killian dedi ki. "Bunu hiç düşündün mü?"

Bir an sessiz kaldı ve nefes aldı. "Yapamazsın. Üzgünüm. Ve sana söyleyemem. Henüz söyleyemem. Senden bir şey saklamaktan nefret ediyorum ama yapamam."

"Tamam, eğer böyle olacaksa..." Başını eğdi ve omuzları inip kalktı. Tekrar ona baktığında gözlerindeki hüznü gördü. Çok gerçek ve açıktı ve bunun için kendini çok kötü hissetti.

Onu çok seviyordu ama Freddie'yi de seviyordu. İkizinin haklı olmasına imkân yoktu ama bu kanıtı bulması ya da en azından gerçek olmadığından emin olması gerekiyordu.

onun suçlamalarını. Kendisi için çok değerli olan iki insan arasında sıkışmış, korkunç bir durumdaydı.

Valkyrieler tutsaklarını bırakmadı ve Bofrir'in çöküşünün bedelini birileri ödemek zorunda kaldı. Birinin Araf'a gitmesi gerekiyordu, bundan kaçış yoktu.

-Freddie değilse kimdi? Ne de olsa Loki cezasını çekmişti. Freddie onun Killian olduğundan çok emindi ve Freddie ona asla yalan söylememiştir.

Killian aniden duvarı yumrukladı ve Freya geri sıçradı. Killian'ın olanlardan dolayı hayal kırıklığına uğradığını, onu kaybettiğini düşündüğünü biliyordu. "Killian, yapma, lütfen," dedi, ona karşı bir sevgi ve acıma dalgası hissederek. Ama acımak bir ilişki için ölüm demekti, bunu çok iyi biliyordu ve Killian'a acımak istemiyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine aniden arkasını dönüp onu yalnız bıraktı ve kendini korkunç, terk edilmiş ve birdenbire acınması gereken biri gibi hissetmesine neden oldu. Güvertede koşarak ona seslendi, hatta kokpite kadar tırmandı ama adam ortadan kaybolmuştu. Geri döndü ve karanlığın içinde onun adını haykırarak küpeşteye durdu. "Killian! Haydi! Geri dön!" Ama cevap yoktu. Killian yoktu.

Onun ne söylemeye çalıştığını biliyordu. Devam et, Freya. Devam et ve teklemi istediğin kadar ara. Seni durdurmayacağım. Bana güvenemeyeceğini düşünüyorsan, senden bir şey sakladığımı düşünüyorsan, devam et ve bak. Bir şey bulman için sana meydan okuyorum.

Kendini aptal gibi hissetti.

ON DÖRDÜNCÜ **BÖLÜM**

Gece ve Gündüz

Saat ikiyi biraz geçiyordu ve Ingrid çoktan DANIŞMANLIK HİZMETLERİ levhasını çekmecesine geri koymuş ve yeni planla ilgili bir rapor yazmaya başlamıştı. Kütüphaneye yapılan son bağışlar, tüm bilgisayar dinozorlarını iMac'lerle değiştirmelerine ve kütüphanenin sahip olduğu çok sayıdaki planın kaydını tutmak için bir arşivleme yazılımı edinmelerine olanak sağlamıştı. Yapması gereken çok şey vardı: verileri girmek için her baskıyı ve beraberindeki materyalleri gözden geçirmesi gerekiyordu, ama bu Edward dönemine ait olan hala zihninde taze olduğu için oradan başladı.

Bilgisayar ekranından başını kaldırdığında Hudson'ın ofis kapısına vurduğunu duydu.

"Entrez," diye seslendi.

Kapıyı içeri girebilecek kadar açtı, sonra da sessizce arkasından kapattı. "Bonjour, Matmazel Ingrid," dedi Hudson kocaman bir sırıtışla. "Çok yakışıklı bir kanun adamı sizi görmeye geldi." Kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Ciddi olamazsın..." diye ofladı, sonra panikledi, bir an Hudson'a baktı. "Gerçekten o mu?" diye sordu, masasındaki eşyaları sinirli bir şekilde düzeltmeye, kalemleri, silgileri, zımbayı ve seloteyp dispenserini düzenlemeye başlarken.

"Peki, onu buraya geri getireyim mi?"

"Evet, sanırım. Devam et." Sesi biraz tizleşti ve mutlak dehşetini görmesin diye göz teması kurmak istemedi.

Hudson Matthew Noble'ı almaya giderken Ingrid bir eliyle saçını ve topuzunu düzelitti, duruşunu düzelitti, sonra hangi elini masaya koyması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Önce birini, sonra diğerini denedi, ama onun yerine sahte daktilo yazmaya karar verdi, bu da onu tam gerektiği kadar kayıtsız gösterecekti.

Matt içeri girdi. Değişiklik olsun diye NHP üniformasını giymişti - dedektifler sivil kıyafet giyerdi ve Ingrid onun bu üniformayla oldukça şık görüldüğünü düşündü - lacivert gömleği, dar pantolonu, kalçasında parıldayan ağır siyah kılıfı ve parlak siyah ayakkabıları. Şapka takmıyordu, Ingrid bunun akıllıca bir stil seçimi olduğunu düşündü.

Ayağa kalktı, masasının arkasından çıktı ve resmi bir tavırla elini uzattı. "Merhaba, Dedektif!" dedi küçük bir baş hareketiyle.

Ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Her zaman çok resmisin Ingrid," dedi.

"Otursana," dedi ve masasının arkasına dönerken bir kolunu duvar boyunca uzanan sandalye ve küçük kanepeye doğru salladı.

Matt, Ingrid'in masasının karşısındaki sandalyeyi seçti ve dirseklerini dizlerine dayayıp bir elini alnına koyarak oturdu, yere baktı ve onaylamıyormuş gibi görünen bir ifadeyle başını salladı. Kendini düzelitti ve Ingrid'in gözlerinin içine baktı. Gerçekten de üzgün görünüyordu.

"Telefonlarıma cevap vermediğın için gelip seninle doğrudan konuşabileceğimi düşündüm," dedi. "Eğer... şey... aramızdaki... şeyi... bitirmeyi seçtiysen bunu yüz yüze öğrenmeyi tercih ederim..."

"Telefonların mı?" diye sordu.

Matt sert bir sesle, "Evet, telefonlarım," dedi. "Geçen gece için en içten özürlerimi ileten birkaç mesaj bıraktım sana. Olanlar için üzgünüm. İçimdeki polis harekete geçti. I

senin için endişelendim. Haddimi aştım. Çok ama çok özür dilerim, Ingrid."

Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Bu duymayı beklediği son şeydi ve özür dileyecek kişi olmak için kendini hazırlıyordu. Kafası karışmıştı ama bir yanı da gülümsemek istiyordu. Yüzünü nötr tutmak için çaba sarf etti. "Telefonumda korkunç bir sorun olmalı, çünkü mesajlarınızı hiç almadım."

"Gerçekten mi?"

Başını iki yana salladı.

Matt güldü. "Vay canına, bu işte gerçekten berbatız, değil mi?" Ayağa kalktı, yere tekme atarak ellerini ceplerine soktu. Çekingen bir tavırla ona baktı.

"Gerçekten de öyle," dedi Ingrid.

Yine utangaç bir şekilde birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde bir gülümseme vardı.

"Dinle, özür dilemene gerek yok Matt. Kaba davranan bendim ve o zamandan beri kendimi berbat hissediyorum," dedi ciddiyetle. "Ama ben daha kötüyüm, çünkü seni aramaya bile çalışmadım. Vay canına, ne düşünüyordum ki?"

"Hayır, benim hatam," dedi, otuzlu yılların dilini aniden benimsemişti. "Gidip bir polis gibi davranmak zorundaydım."

"Neden böyle konuşuyoruz?" diye sordu, her an arka planda cızırtılı bir müzik çalmaya başlayabileceğini düşünerek.

"Sen başlattın," dedi Matt. "Ben sadece ıstakamı alıyordum."

Güldüler. Demek ki ortak noktaları sadece klasik Amerikan romanları değil, Humphrey Bogart ve Lauren Bacall'ın başrollerini paylaştığı Hollywood'un altın çağına ait parlak filmler, tatlı ama cesur siyah-beyaz romantizme olan tutkularıydı.

"Tekrar deneyebilir miyiz, tekrar?" diye sordu. "Sen ve ben mi? Gerçekten denemeliyiz. Sen çok güzel ve şeftali gibisin, Ingrid."

"Kes şunu," dedi kıkırdayarak.

"Yapamam," dedi. "Sen assın."

"Bir kez daha denemek isterim. Gerçekten isterim Matt," dedi boğuk bir sesle, tıpkı kara filmlerdeki bir kadın kahraman gibi.

Ingrid tüm o cevapsız aramaların arkasında perilerin olduğundan emindi. Muhtemelen telefonunu karıştırmışlardı. Onlara hak vermiyor değildi. Ya üzerinde o kızın numarası olan kâğıt parçası? Büyük olasılıkla yaramaz şakalarından biri daha. İşten sonra o beleşçi perilere ağzının payını verecekti. Nereden geldiklerini hemen öğrenmeliydi, böylece onları mümkün olan en kısa sürede oraya geri gönderebilecekti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jigsaw

Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önceydi. Joanna ruhların izi yüzünden o kadar üzgündü ki başka hiçbir şeyi fark etmemişti, özellikle de Gracella birkaç haftadır çalışmadığı için evin yavaş yavaş eski sefaletine gömüldüğünü. Ayrıca kötü ruhlar tarafından ele geçirileceği korkusuyla Tyler'ın evi ziyaret etmesini de yasaklamıştı. Joanna geçen gün Ingrid'e bundan bahsetmiş, büyük kızı da "mülteciler" ve "ben ilgileniyorum" gibi bir şeyler mırıldanmıştı. Joanna bayramı "evlat edindiği" torunuyla kutlamayı, balkabağı oymayı, şeker mi şaka mı yapanlara şeker almayı, gerçek bir perili ev yaratmayı dört gözle bekliyordu. Ama artık bunun için zamanı yoktu.

Omuzlarında bir sırt çantasıyla yola koyuldu, Gilly solmuş çiçeklerin izine doğru ilerliyordu. Açıklığa, Harold'ın ona adını söylediği noktaya vardılar. Bulutsuz bir gündü, öğleden sonra saat iki civarıydı, güneş doruğa ulaşmış, çamların arasından parlayarak koruluğu aydınlatmıştı. Ortada, onunla temas kurmaya çalışan ruhun bıraktığı patika vardı. Yol boyunca uzanan otlar farklı yönlere eğimliydi ve Joanna onları takip ederken ayaklarının altında çıtırdayarak toz haline geliyordu. Tabii ki düz bir şekilde geçitten geçmek daha hızlı olurdu ama o

Yeni bir ipucuna rastlama ihtimaline karşı gözünü yoldan ayırmadı.

Açıklığın sonuna ulaştığında, patikanın yaprak dökmeyen ağaçların arasında devam ettiğini gördü, ama orada karardı; ormanın zeminini kaplayan çam iğneleri kavrulmuştu. Çömeldi ve onları inceledi, bir avuç aldı, inceledi, kokladı; gerçekten de kömürleşmişlerdi ve elinde is haline gelmişlerdi. Siyah tozdan kurtulmak için avuçlarını çırpı, sonra tepeye tırmanmaya devam etti. Gilly önden uçtu.

Bir taş yatağına takılıp tökezledi, sonra tekrar ayağa kalktı ve zeminin düzleştiği tepeye doğru tırmandı. Burada patika aniden durdu, ama hemen ilerideki bu küçük üst açıklıkta büyük, budaklı bir meşe vardı ve altında, yayılan dallarının gölgesinde, üzerinde bir mezar işareti bulunan tekil bir tümsek yükseliyordu. Gilly uçtu ve tepenin üzerine kondu.

Cam gibi bir şey tümseğin üzerindeki ışığı yakaladı. Joanna onun önünde durana kadar ilerledi. Taş levhanın üzerinde ne bir isim ne de bir yazı vardı; sadece yıpranmış ve çentikli boş bir mezar taşı. Ama tümseğin üzerinde, toprağın üzerine düzgünce dizilmiş, çam iğneleri ve yaprakları kenara itilmiş bir mesaj vardı.

Ruh altı rün taşı, iki Scrabble karosu ve Ingrid'in hediye ettiği süslü tavla setinde eksik olan iki zarı kullanmıştı. Tahta Scrabble taşları herhangi birine ait olabilirdi ama ejderha kemiğinden asasıyla aynı maddeden yapılmış olan rünler, ki onun da orada olduğunu fark etti -ruh mesajı vurgulamak için onu kullanmıştı- açık bir şekilde ona aitti.

Rünlerin kaybolduğunu fark etmemişti. Onları genellikle çalışma odasındaki masanın üzerinde kırmızı kadife bir kese içinde saklardı. Arada bir bir anlaşmazlığı çözmek ya da geleceğe bakmak için rünlere danışırdı. Ingrid'in aksine, Joanna bir kişinin yaşam çizgisine doğrudan dokunamazdı, bunun yerine

bir kâhin gibi davranmak için bu eski İskandinav taşlarının yardımına ihtiyaç duydu.

Joanna ilk başta hiçbir şeye dokunmamaya özen gösterdi. Sırt çantasını çıkardı, bir kalem ve defter bularak mesajı kopyalamaya başladı, böylece mesajı unutmayacak ve evde üzerinde daha fazla çalışabilecekti. Belli ki ruh ona bir şey söylemek için rünleri kullanıyordu.

Gilly heyecanla gakladı ve ses ormanda yankılandı.

"Evet Gilly, X işareti tam yerini gösteriyor," dedi. "Daha çok E gibi mi? Hmm... sayılır. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. İyi iş çıkardın."

Rünler alfabetik bir yazıydı ve küçük tablete kazınmış her harfin tarot kartları gibi özel bir anlamı vardı. Her bir rünün diziliş sırası da önem taşıyordu. İlk bakışta, rünlerin hiçbirinin ters çevrilmediğini gördü, bu onu yüreklendirdi çünkü bu büyük olasılıkla hayırlı bir alamet olduğu anlamına geliyordu. Genellikle bir rün ters çevrildiğinde olumsuz bir anlam kazanırdı.

Rünler, Scrabble'daki A harfini de içeren düz yatay bir çizgi halinde yerleştirilmişti. İlk üç ründen sonra bir boşluk vardı, ardından aralarında A harfi de bulunan diğer üç rün geliyordu. Rünler, tarot ya da I Ching gibi kadim kahinlerin uygulamalarında 3 sayısı kehanet amacıyla yaygın olarak kullanılırdı; geçmiş, bugünü ve geleceği, tamamlanmış bir üçgeni, içindeki üçlüyü -kan, su, ruh- ifade ederdi. Tanrıların ve insanların kaderlerine başkanlık eden geçmiş, şimdi ve gelecek tanrıçaları olan Norn kardeş üçlüsünü temsil eden üç rune yayılımı Norn yayılımı olarak bilinirdi. Ama neden romen harfi A da var?

Bu ilk satırın altında, 1 ve 5 olmak üzere iki zar ve ardından ters çevrilmiş bir L Scrabble taşı ile oluşturulmuş başka bir satır vardı. Ters çevrilmiş L'nin 7 olması mı gerekiyordu? O zaman bu 157 sayısını gösterir. Bu ne olabilir? Milattan önce ya da sonra bir yıl olabilir mi? Çok uzun zaman önce! Çünkü diğer nesneler

Not defterine çizdi:

"Gak, gak!" diye cevap verdi kuzgun, eve dönüş yolunu göstermek için havalandı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cinsel İyileşme

Geçen yıla göre daha az çocuk vardı, diye düşündü Freya şeker kasesini kaldırırken. Cadılar Bayramı gelip geçmişti ve şımartmayı dört gözle bekledikleri Tyler olmadan eskisi gibi değildi. Joanna süsleme yapmamıştı - anneleri son zamanlarda kendinde değildi - ve Ingrid kutsal günlerinden birinin "ticarileştirilmesini" onaylamıyordu, gerçi doğru dürüst bir Cadılar Bayramı kutlamayalı uzun zaman olmuştu. Bu utanç vericiydi. Kısıtlama kaldırıldığından beri, onları gerçekten aşağı ve kirli ve pagan olmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Belki gelecek yıl.

Freya'nın telefonu titredi. Killian'dan bir mesajdı. <<En kısa zamanda iskeleye gel. Sana bir şey göstermek istiyorum>>

Ejderha'daki o son aptal kavgadan beri birbirlerini görmemişlerdi. Sanki Killian ortadan kaybolmuştu ve Freya akşamları ışıkların yanıp yanmadığını görmek için Ejderha'ya göz kulak oluyordu ama oraya son ayak bastığından beri karanlık kalmıştı. Bu ondan duyduğu ilk haberd.

O gün Killian gittikten sonra, Freya teknenin her köşesini aramaya geri dönmüştü ve bu da kendisini acınacak bir ihanet eylemi gibi hissettirmişti. Tüm gizli saklanma yerlerini bulduğuna, son Çin kutusunu da açtığına inanıyordu ama

Şafak sökene kadar süren aramadan bir kez daha hiçbir sonuç çıkmadı.

Freddie zihnine şüpheyi soktuğundan beri Freya sarsılmıştı. Killian'da bir şeyler görüyordu: kötü niyetli titreşimler, neredeyse yaya köprüsünden düşecekken kötü niyet. Ama ya bu sadece onun hayal gücüyse? Ne de olsa çok kolay etkileniyordu. Duyguları her şeyi gölgeliyordu. Ya orada olmayan şeyler görüyorsa?

Her gece New York'taki dairesine kapanıyor, annesi ya da kız kardeşiyle karşılaşmak istemiyordu. Onlar üzülecek ve burnunu sokacaktı ve o da çok savunmasızdı, her şeyi anlatmanın eşiğindeydi. Freddie'ye onun sırrını açıklamayacağına dair söz vermişti - onun geri döndüğünü, Araf'tan kaçtığını. Freddie'den başka biri olsaydı şimdiye kadar söylerdi ama ikizinin sırlarını her zaman saklamıştı. Ne olursa olsun, onu öldürüyor olsa da bu sırlar kutsaldı. Joanna ve Ingrid şimdiden onun hareketlerinden şüphelenmeye başlamışlardı.

En kötüsü de Killian'ı özlemesiydi. Sanki bir uzvu eksikmiş gibi, sanki bir parçası kopmuş gibi hissediyordu ve orada kanlar içinde yatıyordu. Onu tam yeniden bulmuşken kaybetmiş gibi hissediyordu ama şimdi, bu mesajla birlikte, bir umut ışığı hissetti.

Ayrıca o kahrolası teknede hiçbir şey yoktu. Freddie ona inanmıyorsa kendisi arayabilirdi.

<<Hemen geliyorum.>> diye mesaj attı.

Freya yaya köprüsüne vardığında, Killian onu diğer tarafta, korkuluklara rahatça yaslanmış bir şekilde bekliyordu. Yüzü okunmaz haldeydi. Aceleyle karşıya geçti, ama ona ulaşır ulaşmaz adam onu susturdu ve beyaz bir eşarfbı nazikçe gözlerinin üzerinden geçirdi. Parmaklarının hissi

Göz bağıını yerine koyarak, en ufak bir ışık sızıntısı olmadığından emin olarak onu sakinleştirdi. Ellerini usulca omuzlarına koydu ve "Görebiliyor musun?" diye fısıldadı.

Başını hayır anlamında salladı. Bunun ona güvenmesini, körü körüne inanmasını istemenin bir yolu olduğunu biliyordu ve şu anda onun huzurunda olmaktan, dokunuşunu yeniden hissetmekten o kadar rahatlamış ve heyecanlanmıştı ki, onu uçurumun kenarına götürüp aşağı itmesine memnuniyetle izin verebilirdi.

Onu kendi etrafında döndürdü, beş tur attı, sonra diğer tarafa çevirdi. Onun elini tuttu. "Hadi," dedi.

Adam ona yol gösterdi ama onca dönüşten sonra rıhtıma doğru mu yoksa ters yönde mi ilerlediklerinden emin değildi. Her iki durumda da havadaki tuzlu su kokusunu hâlâ alabiliyordu. Ama sonunda okyanus kokusu azaldı, bu yüzden sudan uzaklaştıkları sonucuna vardı. Şimdi adam arkasındaydı, elleri belindeydi, onu yavaşça ileriye doğru itiyordu ve ağaçların arasında bir patikada olduğunu hissetti; tepesinde kuş cıvıltıları duydu. Fair Haven'dan uzaklaştıklarını tahmin etti.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Şşşt," dedi Killian. Bir süre sessizce yürüdüler ama kısa süre sonra Killian onu yerinde durmaya zorladı. "Tamam," dedi. Elleri göz bağıını çözdü, başının arkasındaki düğümü kaydırıldı.

Eşarby düştü ve gözlerini açtı. Fair Haven'ın güneydoğu tarafında, malikânenin duvarına bitişik bir seranın olduğu yerdeydiler.

Yıllarca kullanılmadığı için bakımsız kalmıştı. Kubbeli çatısı ve duvarları eskimiş ve 1800'lerden kalma demir işçiliğinin arasındaki camların çoğu kırılmıştı. İçerisi yabani otlar, dikenli çalılar ve sarmaşıklardan oluşan bir kargaşaya dönüşmüş, öyle ki içeriye adım atmak bile imkansız hale gelmişti.

Freya hayretler içinde bakakaldı. Sera tamamen yenilenmişti ve camlar ışıkta parlıyordu. İçerideki manzara ona İngiltere'deki Kew Bahçeleri'ndeki tropik konservatuar serasını hatırlattı: ince, kıvrımlı palmiye ağaçları, agave ferox, Afrika menekşeleri, parlak yeşil dantelli yaprakları olan İsviçre peyniri bitkileri, pembe nilüferlerle dolu bir yansıma havuzu. Yeniden dirilen sera, Killian'ın Freya için her zaman ne olduğunu hatırlatıyordu: Balder, huzur, neşe ve güzellik tanrısı. Bu onun bir uzantısıydı ama aynı zamanda aşkının da bir tezahürüydü.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

Killian, "Aslında bu sadece yeni bitki bahenizi sergilemek için," dedi. "Kendimi biraz kaptırdım ve her şeyin istediğim gibi büyümesini sağlamak biraz zaman aldı. Her zaman büyün için kendi bitkilerini yetiştirmek istediğinden bahsederdin."

Freya gözlerinin bulanıklaştığını hissetti ve Killian onu elinden tutarak iek kokuları ve ağustosböceklerinin şarkılarıyla dolu, kalın, ıslak, güneşin ısıttığı havaya girdiler. Killian ona etrafı gezdirdi, diktiği bitkileri işaret ederek isimlerini söyledi: damiana, ördük otu, dulavratotu, ateş otu, kediotu, kedi nanesi, melekotu kökü.

"Yosun," dedi, büyük, yuvarlak yeşil bir kayanın yanında durarak.

"Anlıyorum!" diye karşılık verdi. Elini yosunun üzerine koydu ve yay gibi dokusuna hayran kalarak bastırdı.

Gözlerinde dayanılmaz bir parıltıyla sırttı. "Güzelmiş." Onu yosunlu taşa doğru bastırdı.

Killian dudaklarını önce boynuna, sonra yüzüne götürüp gözyağlarını öperken sırtını yaslamak için gerçekten mükemmel bir yerdı. Kısa süre sonra ıplaktılar, Afrika menekşelerinin arasında yuvarlanıyorlardı; sonra Killian tekrar içine girerken yüzü ve elleri cama bastırıyordu ve nefesinin camda bir buhar parçası oluşturduğunu gördü.

Terden sırlıklam olmuşlardı, vücutları kayganlaşmıştı, birbirlerine sürtünüyorlardı; sonra adam şefkatle içinde hareket ederken kadın tekrar yosunlara bastırıldı. O kadar güçlüydü ki,

Ellerini adamın kaslı gövdesinde gezdirirken adamın gücünü kontrol altında tutmasını ve dizlerini omuzlarının üzerine kaldırarak göğsüne doğru itmesini seviyordu. Şimdi senkronize olmuşlardı, sevişiyorlardı -bu neydi- ve onunla yaptığını hatırlayabildiği tek şey buydu. Adam kollarında titrerken, onu sıkıca kavrarken çığlık atıyordu ve gökyüzüne ve camdan cennetlerinin ötesinde hareket eden bulutlara baktı.

Nefes nefese kaldıklarında birbirlerini bıraktılar, kolları yanlarında, alınları hâlâ birbirine bitişikti.

"Seni çok özledim!" dedi Killian.

"Ben de!" dedi Freya. Ve seni becermeyi özledim.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını kendine doğru çekti. Harikaydı. Freya'nın tek istediği oydu. Sadece Killian onun bedenini ve ruhunu bu şekilde sarsabilirdi ve şimdiye kadar bunu yapan tek kişi oydu. Tek yapması gereken kendini bırakmak ve ona güvenmekti.

Freddie onun hakkında yanılmıştı. Asla şüphe etmemeliydi. Killian onu asla aldatmazdı. Onu öpmeyi bıraktı ve ne söylediğini bilmeden önce söylemeye başladı. "Senden bir şey saklıyordum. Kardeşim Limbo'dan döndü. Fryr, yani Freddie. Artık ona Freddie deniyor."

Killian ona baktı, sevinci yüzünden okunuyordu. "Bu inanılmaz bir haber! Freddie! Onu özleyen tek kişi sen değilsin, biliyor musun? Nerede o? Hadi onu bulalım. Hemen şimdi!" Freddie'nin elinden tuttu ve diğer eliyle seranın her tarafına dağılmış olan giysilerini toplamaya başladı. Kızın giydiği bluzu ve pantolonu ona uzattı.

Freya yosun kaplı kayaya yaslanmış, giysilerini göğsüne bastırıyordu. "Bu o kadar basit değil, Killian." Zemini kaplayan kahverengi malçlara baktı, sonra da giyinirken onu izledi. Açıklamak zorunda kalacaktı.

Freddie'nin burada olduğunu açıkladığına göre artık hiçbir şeyi saklayamazdı. İnanç ve güven sıçraması yapmıştı. "Freddie Limbo'dan kaçtı. Valkyrieler gitmesine pek izin vermedi ve dahası da var..." Ona Freddie'nin olduğuna inandığı şeyi, Killian'ın onun düşmanı olduğunu, Bofrir köprüsünün çöküşünden ve tanrıların güçlerini kendi güçleri gibi çalıp onu ve Loki'yi suçu üstlenmek zorunda bırakan kişinin Killian olduğunu söyledi. "Onu bundan vazgeçiremiyorum. Gerçekten senin yaptığına inanıyor. Denedim ama saklanmakta ve senden intikam almak için planlar yapmakta ısrar etti."

Killian kot pantolonunun içinde yalınayak duruyordu, gömleğinin düğmeleri açıktı. Ona en son Ejderha'da baktığı gibi bakıyordu; terk edilmiş, incinmiş ve kafası karışmıştı.

Hâlâ giysilerini giymemişti ve şimdi giysileri ayaklarının dibine düşmüştü. Ona bakarken alnı kırış kırış olmuştu. "Ama senin hakkında yanılıyor, değil mi Killian? Bana yanıldığını söyle!"

Killian cevap vermedi, sadece gözlerinin içine bakmadan ve sorusunu yanıtlamadan gömleğinin düğmelerini iliklemeye koyuldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gençlik Rüyası

Kumsalda hava rüzgârlıydı ama bunların hiçbiri önemli değildi: yüzlerine çarpan ve yiyeceklerine bulaşan kum, ayakkabılarından kalkan battaniye, onu aşağıda tutmak için köşelere balast olarak yerleştirilmiş, saçları ani rüzgârlarla karışmıştı. Tüm bunlar onları sadece güldürüyordu.

Matt işten sonra Ingrid'i almış ve gün batımını izlemek için Long Island'ın ucuna, Montauk Point Light house yakınlarına götürmüştü. Gökyüzünü pürüzlü bir Gekilde kesen kayalarla çevrili ıssız, kumlu bir girinti olan bu yer, yönünü kaybetmiş cebin hemen dışındaydı ve bu yüzden ikisi de bir anlamda başka bir boyuttan gerçek zamana adım atmışlardı ya da belki de hâlâ ikisi arasında sallanıyorlardı. Sıradan ve sıra dışı sınırının içindeydiler ama şu anda her iki tarafta da sıradan bir şey yok gibiydi. Belki de burası bir rüya alanıydı, çünkü Ingrid böyle düşünüyordu - bu ikinci ilk buluşma. Her şeye yeniden başlıyorlardı.

Matt bir battaniye getirmiş ve Ingrid'e zarif bir piknik sepetiyle sürpriz yapmıştı: beyaz bir masa örtüsü ve peçeteler, şampanya kadehleri, soğutulmuş bir şişe Veuve Clicquot, ördek mus ezmesi, kornişonlar, yumuşak bir brie, zeytinler ve dışı lezzetli bir şekilde çıtır çıtır, içi yumuşak ve cevizli bir baget.

Matt bir parça ekmek ve ezme ısıırken, "Madem o restorana gidemedik, ben de restorana sana getireyim dedim," dedi. "Umarım beğenirsiniz. Oradaki garson çok lezzetli olduğunu söyledi."

Ingrid duygulandı ve Matt'in düzgün bir Fransız aksanı için gösterdiği çabaya güldü. İyi bir kulağı vardı. Onu hep böyle aırtıyordu. Daha önce hiçbir erkek ona karşı bu kadar düğünceli davranmamıştı. Babası Norman sayılmazsa tabii, ama konu bu tür şeylere gelince babalar sayılmazdı.

Güneş gümüş mavisi bir bulut kümesinin arkasına düşmüş, bulutları parlak bir beyaza boyamıştı. Bu yatay şeridin üzerinde gökyüzü turkuaz, altında hardal sarısı, sonra da yumuşak dalgaları bir güneş lekesini ve gökyüzünü yansıtan su boyunca mandalina rengini aldı. Dalgalar kırılıyor, kum boyunca tıslıyordu. Yemeklerini bitirdiler ve birazdan güneş dalgaların arasında kaybolacaktı.

"Bu bir sihir," dedi Ingrid.

Matt gülümsedi ve yanıt vermedi, ama aynı fikirde de değildi. Şimdilik bu konuyu kapatmayı düşündü. Tartışmanın bir anlamı yoktu. Matt'in yaşam çizgisine bir göz atmak da istemiyordu, ama şu anda bunu yapmak kolaydı; Matt onun yanında oturuyordu, pantolonu dizlerine kadar inmişti, yalınayaktı, açıktı, alıcıydı, hazırды, gerçekten de mükemmel bir adaydı.

Bir kez bile "evsiz çocuklar etesi "nden söz etmemiştı ve bunun için minnettardı. Onun yanında kendini huzurlu hissediyordu, sanki sonunda evine dönmüş gibiydi. Onun hareketli çilli yüzünün değişen ifadelerini izledi, gözlerinin mavi havuzlarına baktı, saçları rüzgârda bir o yana bir bu yana hareket ediyordu.

Matt başını ona doğru eğdi. "Alabilir miyim?" diye sordu. Ingrid gergin bir ifadeyle gözlerini kırptırdı, ama Matt onu omuzlarından tutarak kendine doğru çevirdi ve topuzundaki iğneleri dikkatle çıkarmaya bağıladı. İğneleri Ingrid'in eline tutuşturdu ve Ingrid saçlarını sallayarak tekrar ona baktı.

"Daha iyi," dedi. Bir parmağını çenesinin altına koyup yukarı kaldırdı, böylece Ingrid onun gözlerine bakabildi. Yüzünü onunkine doğru eğdi ve Ingrid nefesini zorlukla tutabildi.

"Hava kararmadan önce arabaya dönüp tüm bu eşyaları kaldırmalıyız, öyle değil mi?" diye söylendi.

Matt hülyalı bir gülümsemeyle, "Hmm," dedi. "Oh, pekala." Güldü.

Ayağa kalktı, eteğindeki kırıntıları fırçaladı ve pikniği toplamaya başladı. Anı mahvettiği için kendini aptal ve budala hissediyordu; onu öpmesine izin vermeliydi. Sanki bu ilk öpüşmesi değildi. Her şey çok iyi gidiyordu ve bunun nereye varacağından - nereye varmasını istediğinden - emin değildi.

Rüzgâr hızlanınca aceleyle arabaya gittiler, battaniye ve sepeti kayalıkların arasındaki patikadan tağıyarak park yerine vardıklarında ayakkabılarını giydiler. Her Ėeyi bagaja yerleğtirdikten sonra Matt, Ingrid için yolcu kapısını açtı ve sürücü koltuğuna oturdu.

Kapıyı çarptı ve ona doğru döndü. Kadın soru sorarcasına ona baktı ya da belki de yüzü boştu. Ona nasıl baktığını anlayamıyordu.

"Özür dilerim..." dedi. "Bu işte yeniyim..." Elleri kucağında iki büklüm oldu ve utancından ölecekmiş gibi hissetti.

"Hey..." Matt dedi ki. "Hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Dinle, sadece arkadaş olabiliriz, tamam mı?"

Ingrid burnunu çekti ve hayal kırıklığını bastırarak başını salladı.

Matt anahtarı kontağā soktu. Her Ėey bitmiğti. Onu evine bırakacak, sonra da arkadaş olacaktı. Bunu yapamayacağını, sevdiği biriyle gerçek bir iliğki yağayamayacağını düğündü. Başarısız ve korkak biriydi.

Ama araba park halinde kaldı. Ingrid ona döndü. Adam ona gülümsüyordu. Bunu yapan gülümsemeydi, "Sorun yok" diyen gülümsemeydi. Arkadaş kalacağız. Seni bekleyeceğim. Adamın ona ne söylemeye çalıştığını anlamak için zihin okumasına gerek yoktu.

Ingrid uzanıp arabayı kapattı, sonra elini onun elinin üzerine koydu ve dudaklarına götürdü. Parmaklarını öptü, her biri bir kefaretti. Bir davet. Çok uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Matt onu tekrar öpüyordu, bu kez daha uzun süre ve kız ağzını Matt'in ağzına açtığında, bunun daha önce yağıdığı hiçbir Geye benzemediğini biliyordu; acı veren bir özlem, her ikisinin de tatmin etmeye çalıştığı, ama aynı zamanda tatlı, yatıştırıcı bir açlık. Matt onun üzerine eğilmişti, başının arkası koltuk başlığına yaslanmıştı, kolları garip bir şekilde iki yanındaydı.

Ağzını daha sert bir şekilde onunkine dayadı, ellerini önce tereddütle onun geniş omuzlarına koydu, sonra daha emin bir şekilde kollarında gezdirdi. Onun kaslarını hissetti. süzme altında ve yumuşak kazak. Onun Elleri belini okşadı, eteğini yukarı itti. Adam onun yüzünü ve boynunu öptü ve kadın onun sesli bir şekilde iç çektiğini duydu, aralarındaki sıcaklığın yükseldiğini, arabanın camlarının buğulanmaya başladığını hissetti. Rüzgâr ve kum arabaya çarpıyordu. Hava kararmıştı. Arazinin etrafındaki lamba direkleri bir noktada yanmıştı. Ellerini Matt'in kazağının altına, gömleğinin altına, sert, düz karnına koydu ve bu arada öpüşüyorlar, gittikçe daha da yaklaşıyorlardı, öyle ki Matt onun üstündeydi, dizleri bacaklarının arasındaydı ve başı Matt'e çarpıyordu. Pencere.

Öpüşürlerken kazağını çıkardığını, ellerinin gömleğinin altında olduğunu, onu soyarken gömleğinin düğmelerini açtığını ve şimdi elinin arkasında, sütyeninin kopçasıyla oynadığını fark etmemişti.

Geri çekildi ve allığı yanaklarından göğsüne doğru yayıldı.

"Durmamı ister misin?" diye sordu, nefesi kesilmişti, kızın üstünde duruyordu, gözleri donuklaşmıştı.

Dizleri ona doğru dönük, eteği siyah taytına kadar sıyrılmış, ışıklar soluk göğüs kemiğini, küçük günlük beyazlığını usulca aydınlatarak orada oturuyordu.

Sütyeni görünüyordu ve bu onu utandırıyordu. "İkizleri serbest bırakmayı" seven Freya'nın aksine o her zaman sütyen takardı. Sütyeni hiç de seksi değildi, sadece pratikti, dantelli, pushup ya da göğüs dekoltesi arttırıcı değildi. Sadece düz beyaz bir sütyen.

Giymediği ama Matt kancasını açmayı bağardığı için göğsüne bastırıldığı düz beyaz bir sütyen.

Otuz iki yaşındaydı. Hayır. Ondan daha yaşlıydı. Çok daha yaşlıydı. Ama Ingrid daha önce kimsenin onu çıplak görmediğini fark etti. En azından hiçbir erkek.

Titriyordu.

Matt, "Durabiliriz," dedi ve kadının üzerinden inmeye bağladı.

"Hayır... yapma," dedi Ingrid.

Gözleri Ingrid'in gözlerinde, yere düşene kadar bluzunu sıyırdı, sonra yavaşça, çok yavaşça aynı şeyi Ingrid'in sıkıca tuttuğu pamuk parçasına yaptı. Ingrid gözlerini kapadı ve onun kendisini görmesine izin verdi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı boynunu öperken. Sonra elleri kızın çıplak teninde, göğüslerindeydi, kulağında nabız atışları hızlandı ve öpüşmeleri titremeye başladı. Şimdi ikisi de titriyordu, ten tene. Demek böyle bir şeymiş, diye düşündü Ingrid, her ne kadar düşünmeyi geçmiş olsa da. Saf duygulara teslim olmuştu, adamın sıcak bedeninin onunkine değmesinden, birbirlerine bastırmalarından hoşlanıyordu.

Freya benimle gurur duyardı, diye düşündü. İkinci üs! Ama en fazla bu kadar ileri gidebilirdi ve Matt'e güvenebileceğini biliyordu. Bir Gey söylemesine gerek yoktu. Bunun yerine, park halindeki tek arabanın içinde, kendi özel uyanığlarını yağayan iki çekingen, korkak ama istekli ergen gibi öpüşmeye devam ettiler.

t h a n k s g i n i n g

ae vardtr

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şişedeki Mesaj

Joanna ruhun mesajını tıpkı mezarda sergilendiği gibi masasının üzerine koydu:

Artık rünleri boş zamanlarında okuyabildiğine göre, Norn yayılımına göre gitmeye karar verdi, altısını soldan sağa üçlü gruplar halinde okudu, çünkü iki farklı kümeye yerleştirilmişlerdi. Odin'in rünü olarak adlandırılan ilki, bu noktaya (geçmiş) yol açan faktörleri temsil ediyordu ve durumun genel bir özetiydi; ikincisi durumu (şimdiki zaman) özetliyor ve mevcut zorluğu tanımlıyordu; üçüncüsü ise bir hareket tarzı (gelecek) ve bunun olası sonucunu önermeyi amaçlıyordu.

İlk pozisyonda "dolmuş" anlamına gelen hagallaz vardı, daha derin öngörülü anlamı kriz, kargaşa, felaket, durgunluk, güç kaybı, yıkıcı bir güçtü

derin bir uykudan uyanıyordu. Burada ruh ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Bu çok şaşırtıcı değildi. Eğer ruh Joanna'nın dikkatini çekmek istiyorsa ve bu mesajı dünyanın ortasında bırakma zahmetine katlandıysa, bu onun tam bir huzursuzluk içinde olduğu, ölüleri yaşayanlardan ayıran kalın zarı aşacak kadar çaresiz olduğu anlamına geliyordu. Rûnün belirsiz bir anlamı yoktu; ters çevrildiğinde bile aynı anlama geliyordu.

İkinci konumdaki rune, yani mevcut meydan okuma, ansuz, atalardan kalma bir tanrıyı temsil ediyordu ve altında yatan ezoterik tercümesi bir mesajın, bir tebliğin, bir tavsiyenin ifşa edilmesi idi. "Her kimsen, onları okumamı istiyorsun. Bu çok açık," dedi Joanna. "Yoksa bana acil bir şey söyleyebilmen için seni bulmam gerektiğini mi söylüyorsun? Bana bir tavsiyen mi var? Bana bu felaketin ne hakkında olduğunu, seni neyin rahatsız ettiğini mi söylemek istiyorsun? Tamam." Ruhla sanki odanın içindeymiş gibi konuşuyordu.

Yapması gereken eylem olan son rune wunjo idi. "Çok naziksiniz," dedi Joanna. "Arkadaş, müttefik olmamızı mı istiyorsun, yoksa gelecekte arkadaş olacağımızı mı söylüyorsun?" Wunjo "neşe"nin simgesiydi ve dostluk anlamına geliyordu.

Bu ilk rûn kümesinin genel mesajının basit olduğuna karar vermişti: bir tür büyük felaket yaşanmıştı ve ruhun ona dostluk teklif ederken ve zarar vermek istemezken, ayrıntıları hakkında bilgi vermesi gerekiyordu. Bunu bulmak için glomun daha içlerine gitmesi gerekecekti. Eğer ruh görüldüğü kadar güçlüyse, mutlaka dikişe en yakın katmanda olması gerekmiyordu.

Philip ve Virginia'nın durumunda, onunla iletişim kurma çabaları o kadar kontrolden çıkmıştı ki, landau sürücüsünü öldürmüşlerdi. Joanna olaya daha erken müdahale etmiş olsaydı, zavallı adamın arabanın devrilmesiyle ferforje çitin sivri uçlarına takılıp savrulmasını engelleyebilirdi. İki aşığın niyeti zarar vermek değildi. Sadece

Sadece aşkları onları çaresizliğe sürüklemişti. Bir adamın ölmesini istememişlerdi. Bu sefer kimse ölmeyecek, diye düşündü Joanna. Benzer çaresiz bir eyleme geçmeden önce bu ruhun ondan ne öğrenmek istediğini bulmalıydı. Bunun için araştırma yapması, doğru büyüü bulması ve bu ruhu nerede arayacağını bilmesi gerekiyordu. Bir sonraki rün setini okumak üzereydi ki odada bir varlık hissetti. Omzunun üzerinden baktı ve Ingrid'i gördü.

"Oh, beni korkuttun!" dedi.

"Çok gerginsin anne!" Ingrid azarladı ama Joanna en büyük kızının keyfinin yerinde olduğunu görebiliyordu. Parlıyordu, açık sarı saçları omuzlarından aşağı zarifçe dökülüyordu, yanaklarında pembenin en güzel tonu vardı, cildi solgun ve nemli. Joanna'ya beyaz bir güve orkidesi ya da ince, zarif bir zambak gibi narin ama güçlü bir çiçeği hatırlatıyordu. Kızını bu kadar rahat ve iyi görmekten mutlu olarak gülümsedi. Yeni polis sevgilisi olmalı. Matt Virtuous ya da öyle bir şeydi, değil mi? Joanna eğlenmiş ve gizliden gizliye memnun olmuştu. Ingrid'in birini bulmasının zamanı gelmişti.

Ingrid Joanna'ya doğru yürüdü ve annesinin omzuna yaslanıp rünleri incelerken sarı saçları masanın üzerine düştü. "Hmm, ilginç," dedi. "Sana verdiğim Scrabble taşları ve zarlar neden okumana dahil edildi?"

Joanna, "Bunu boş ver hayatım, bana ne gördüğünü söyle," dedi. Henüz tüm arka planı aktarmadan kızından hızlı bir ilk izlenim edinmek istiyordu, başka hiçbir bilgiden etkilenmeyen, saf ve objektif bir okuma. Ingrid'in yeteneği öngörü olduğundan rünlerin kehanetini okumakta ustaydı. Kısıtlama kaldırıldığından beri, Ingrid anılarını ve yeteneklerini yeniden kazanmaya başlamıştı, buna daha önce kaybettiği kadim dillerini okuma ve anlama yeteneği de dahildi.

Kızı da Norn yayılımını atadı ve ilk üç rün hakkında benzer bir sonuca vardı. O

ikinci sete geçti ve Joanna A'yı görmezden gelmesini istedi.

"Algiz, manaz, laguz," dedi Ingrid, rünlerin isimlerini sıralayarak. "Bu, bir şeyin ya da birinin seni şimdiye kadar koruduğu anlamına geliyor. Seni kötülükten koruyor. Ancak bu koruma, bu bağlantı, bu ilahi yapı, eğer isterseniz, bozuldu, koptu ve onu onarmanız gerekiyor. Tehlikeyesiniz. Bu sizin mücadeleniz. Güvende olmak için bu bağlantıyı onarmanız gerekiyor. Bunu yapmak için izlemeniz gereken yola gelince... laguz... su - seyahat etmelisiniz. Ama bu iyi bir şey. Nihai sonuç iyileşme ve yenilenmeye yol açar."

Oscar koşarak içeri girdi, sonra büyük kartal başını Ingrid'in bacağına sürttü. O da tanıdığını okşadı.

Joanna fayanslara bakmaya devam etti. "Kesinlikle haklısın. Bu benim sonsuza kadar zamanımı alırdı. Neyse ki akıllı çocuklarım var." Son zamanlarda olan her şeyi, bir ruhun nasıl temas kurduğunu anlattı.

"Evin içinde bir şeyler mi hareket ediyordu? Hmm, bu hiç iyi değil! Lanet olsun!" Ingrid nefesinin altından ikincisini üfledi. "Bunun bir ruh olduğunu mu düşündün?" Ingrid'in sesi şüpheciydi ve kapıya endişeyle bakarak dikkati dağılmış gibi görünüyordu. "Emin misin?" diye sordu.

"Sanırım bilirdim, canım." Ingrid'e bahçede yaşadıklarını, dokunduğunda solan çiçekleri, Gilly'nin onu nasıl ormana götürdüğünü, mezara giden patikayı takip ettiklerini ve bu nesneleri tümsekte bu şekilde bulduklarını anlattı.

"Haklısın," dedi Ingrid mesajı inceleyerek. "Yardımaınıza ihtiyacı olan bir ruh. Ama bu aynı zamanda bir şifre - Scrabble taşları, zarlar... Bu bir çeşit şifreleme, bir şifre, bir anagram. Scrabble harflerinin olması bunu gösteriyor. Belki de rünlerin bize söylediğinden tamamen farklı bir şey söylüyordur, korkunç bir şey, uğursuz bir şey, bir tehdit. Bunu çözmemiz gerek ve ben

Bence bir an önce babamı da işe almalısın. Muammalar konusunda çok yardımcı olur."

Joanna boğazını temizledi, kızının bunu kendi başına çözemeyeceğini düşünmesine biraz sinirlenmişti. "Şey, şimdilik bunu kendi başıma çözmek istiyorum. Mesaj belli ki sadece ve sadece benim için. Norman'ın yardımı olmadan da çözebilirim. Ama her şeyden önce, sanırım bu ruhla temasa geçmem gerekiyor, sizin deyiminizle 'seyahat'. Benimle konuşmak istiyor. Sanırım onu ölümden diriltmemi istiyor."

"Bence kendini aşıyorsun anne. Henüz bunun ne dediğini bilmiyorsun. Bu sadece rünlerle ilgili değil. Burada başka bir şey daha var." Zarın ve ters L'nin olduğu çizgiyi işaret etti. "Bak, bu bir sayı. Bir elli yedi."

Joanna biraz fazla savunmacı bir tavırla, "Bunun bir sayı olduğunu biliyorum," dedi. Kızının sadece yardım etmeye çalıştığını fark etti. Elbette Ingrid uyarmakta haklıydı, ama bunun acil olduğunu hissetmiş ve öyle söylemişti.

Ingrid başını salladı. "Ne istediğini öğrenmeden ölü bir ruhu diriltemezsin! Helda ile yaptığın Antlaşmayı hatırla. Öylece etrafta dolaşıp herkesi diriltemezsin! Kız kardeşin bu tür şeyleri hafife almaz. Ayrıca, geçmişte hiç iyi gitmedi."

"Biliyorum. Biliyorum. Bana hatırlatmana gerek yok."

Ingrid başka bir taktik denedi. "Bu ruhun sana ihtiyacı olduğunu hissettiğini biliyorum, ama bunun en iyi yol olduğunu sanmıyorum-"

"Bu ruh bana önemli bir şey söylemeye çalışıyor ama bunu gerçekten öğrenebilmemin tek yolu onunla doğrudan konuşmak. Bunu çözmek için saatlerinizi harcamaktansa sadede gelin."

"Ama ya kötüyse?" Ingrid söyledi.

"Ben onu diriltene kadar bunu bilemeyeceğiz, değil mi? Zaten ilk katmana girdim ve orada değildi."

Ingrid, Joanna'nın masasının yanındaki sandalyeye oturdu ve duruma boyun eğdi. "Sanırım ben gitmeyeceğim

Bu konuda acele etmemeniz için sizi ikna edebilirim, ancak ciddi bir şey yapmayı planlıyorsanız yardım için bana geleceğinize söz verir misiniz?"

"Söz veriyorum," dedi

Joanna. "Peki ya Antlaşma?"

Joanna, "Bunu düşüneneğim," dedi.

"Güzel," dedi Ingrid, sadece biraz tatmin olmuş görünerek.

Anne ve kız bir tür çözüme ulaştıklarına göre, Joanna polis sevgilisini sormak için doğru zaman olduğunu düşündü. "Ee, senin şu genç adam nasıl?"

"Hangi genç adam?"

"Ingrid, ben senin annenim. Biliyorum."

"Ne biliyorsun ki?" Ingrid masum görünmeye çalışarak sordu.

"Şu polis-Matthew Good-Guy'la falan çıkıyorsun."

"Matt Noble!" Ingrid mağdur bir ifadeyle düzeltti. Joanna alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Gördün mü?"

"Pekala. Sanırım... onunla görüşüyorum anne, ama bana öyle bakmak zorunda değilsin. Zaten Freya'nın gece gündüz benimle alay etmesiyle uğraşmak zorundayım."

Joanna kızını kucaklamaya gelerek, "Senin adına çok mutluyuz canım," dedi. "Senin mutlu olmanı istiyoruz, biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandı Ingrid. "Teşekkür ederim anne. Çok mutluyum." Annesine sıkıca sarıldı. "Şifreyi ezberledim. Üzerinde düşüneneğim, bakalım bir şey bulabilecek miyim?" Sonra onu bıraktı ve annesi daha fazla utanç verici soru sormadan ya da Matt'e başka aptalca bir isim takmadan Joanna'nın ofisinden çıktı. Oscar da onu takip etti, tırnakları döşeme tahtalarına takırdıyordu.

Joanna bir kez daha kendi başına kalmış, mesaja bakıyordu. Evet, bir şifre ya da anagram, bu tür bir şey, diye düşündü Joanna. Ben de aynen böyle düşünmüştüm. Bir kâğıt kalem kaptı ve karalamaya başladı.

ON DOKUZUNCU **BÖLÜM**

Güvercinler **Ağladığında**

Betty Lazar ve hâlâ dedektiflik yapan Seth Holding, North Inn'de Cuma Gecesi Karaoke düzenlemeyi teklif etmişlerdi. Sal bu fikre balıklama atlamıştı. Sal'ın özelliği de buydu. Yetmiş yaşında bile, mekânı hareketlendirdiği sürece her zaman yeni bir şeyler denemeye istekliydi.

"Buna Fri-a-oke diyebiliriz!" dedi heyecanla, Freya da "Eh!" diye karşılık verdi. Diğer barmen Kristy ise daha açık konuştu. "Saçma! Sadece Cuma Gecesi Karaoke'ne ne dersiniz?" İki barmen de bu fikre sıcak baktı ve Sal'in eBay üzerinden New York'ta yakın zamanda kapanmış bir bardan ekipman ve diskleri satın almasına yardımcı oldu.

Her şeyi ayarladıklarında, şarkıların ve onlara eşlik eden videoların çoğunun seksenli yıllara ait olduğunu gördüler. Şarkı sözlerine eşlik eden görsellerde kocaman saçları, düzinelerce tespih kolyesi, soluk tenleri, parlak kırmızı dudakları ve bir omuzdan sarkan büyük boy elbiseleriyle kadınlar yer alıyordu. Erkekler de dar pantolonları ve kefallarıyla daha iyi değildi; ya önde iş, arkada parti ya da tam tersi.

Ancak tüm bunlar barın zaman-mekan sürekliliğindeki değişimlerine çok uygundu, bu yüzden şimdi North Inn'de bir Cuma akşamı, Prince'in "Little Red Corvette" şarkısının sarhoş bir off-key versiyonundan mükemmel bir

Billy Joel'in "Piano Man" şarkısını Night Ranger'ın "Sister Christian" şarkısına (sarhoş bir grup şarkısı), AC/DC'nin "Back in Black" şarkısına, Tears for Fears, Billy Idol, the Fine Young Cannibals, 10,000 Maniacs, Duran Duran, Pat Benatar ve elbette Michael Jackson'ın yanı sıra ölmüş, pop dünyasında buharlaşmış, yakın zamanda Los Angeles'ta alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış ya da sağlıklı, ayık veganlar haline gelmiş bir dizi sanatçı.

North Hampton ve çevresinin gençleri, kendi kuşaklarının trajik Amy Winehouse'larını ya da kabarcıklı Miley Cyrus'larını özlememiş gibi görünüyorlardı ve anne ve babalarının eski kıyafetlerini giyerek kabinlere yığılmak ve şarkı listelerini incelemek için sürüler halinde geldiler.

Ayrıca, çok fazla nakit akışı ve kokain döneminde yaşanmış kırklı yaşlarda olanlar da vardı; örneğin kendini beğenmiş müteahhit Blake Aland, kasaba halkıyla iyi geçiniyor, pençelerini sokmak istediği bir parça gayrimenkulü tartışıyor ve bir kağıt torbadan şarkı söyleyememe atasözünü hatırlıyordu. Buna karşılık, havalı yeni belediye başkanı Justin Frond, bu gece mükemmel perdesi ve hoş, pürüzsüz sesiyle herkesi şaşırttı.

Eşcinsel erkekler en iyileridir, diye düşündü Freya, belediye başkanının özel akşamlarına dair bazı görsel tanıtımlar izliyordu. Frond'u yakışıklı partneriyle birlikte ay ışığının aydınlattığı bir kumsalda yürürken gördü, pantolonları sıyrılmıştı, bir kum tepesinin uzun otları arasında öpüşüyorlardı. Freya, belediye başkanının mükemmel karın kasları olduğunu fark etti. Blake Aland'ın gece yarısı randevularına gelince, Freya'nın gözlerini kırıştıtararak kötü görüntülerden kaçınması gerekiyordu: omurgaya batan sivri topuklar, dil içeren bir şey, siyah rugan bir ayakkabı, cam bir masa ve nefes nefese kalmış, köpüren bir Bay Aland.

Seth, Queen'in destansı "Bohemian Rhapsody" şarkısını söylüyordu, bir polis memuru için garip bir seçimdi, çünkü birini vuran bir çocuk hakkındaydı, ama görevde değildi ve Betty geri vokal yapıyordu, kalabalık alkışlamaya başladığında ikisi de gözlerini diğerinden ayırmıyordu.

"Anne, hayat daha yeni başlamıştı, ama şimdi gittim ve her şeyi bir kenara attım..."

"Bu ikisi gerçekten çok iyiler," dedi Sal Freya'ya. Onunla birlikte barda çalışıyordu. Killian yardım etmek için gelmemiştir.

-Freya onu özlemişti ama o da serayı düzene sokmayı takıntı haline getirmişti- Kristy de bir yandan kabinlerde içki servisi yapıyor, bir yandan da şarkı seçimlerinin yazılı olduğu fişleri topluyor ve karaoke makinesini idare ediyordu.

"Daha yarısını bile bilmiyorsun, Sal," diye karşılık verdi Freya. Betty ve Seth fırsat buldukça günde en az üç kez seks yapıyorlardı: bir restoranın tuvaletinde öğle yemeği molası, Seth'in polis arabası, karakoldaki bir görüşme odası (onca yer arasında - gerçekten daha dikkatli olmalıydılar). Onları şarkı söylerken izlerken Freya kendini sıradan bir röntgencililiğin ötesinde eğlendirmeye karar verdi.

Gözlerini kapatıp odaklandı ve tekrar açtığında kuru buz dumanı Betty ve Seth'i sardı. Duman dağıldığında, kostüm değişikliği geçirmişlerdi ve şimdi Freddie Mercury tarzı dar beyaz saten tek parça kıyafetler içindeydiler. Usta oyuncular ve jambonlar oldukları için gözlerini kırpmadılar ve kalabalık sadece alkışladı ve daha yüksek sesle kıkırdadı.

Freya da yuhalamalara katıldı ama cep telefonu cebinde titreyince durdu. Arayan Killian'dı ve Sal'a telefona arka odada cevap verip veremeyeceğini sordu. Killian'ın sesi sıkıntılı geliyordu ama Freya gürültüden onu duyamadı. Sal'in ağır maun masası, yerel moruklarla poker geceleri için kullanılan iskambil masası, dart tahtası ve eski, çizik siyah dosya dolapları olan sıkışık ofisine adım attı.

Killian, "Hemen Ejderha'ya gelmen gerekiyor," dedi. "Konuşmamız gerek."

Konuşma ihtiyacı ifadesi Freya'nın hiç hoşuna gitmemişti. Bu anlamda neredeyse bir erkek gibiydi. Kelimeler onu korku ve tedirginlikle doldurdu. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Killian hatırlayamadığı bir nedenden dolayı ona kızgın mıydı? Son zamanlarda her şey çok iyi gidiyordu. Onların

Seks hayatı normale dönmüştü (Betty ve Seth'e paralarının karşılığını veriyordu) ve Freddie konusundan tamamen kaçınmayı başarmışlardı.

"Gerçekten çok yoğun. Şu yeni karaoke gecesi olayını biliyorsunuz," dedi Freya. "Daha çok seksenler gecesi gibi."

"İnmeye çalış. Seninle gerçekten konuşmam gerek. Lütfen."

Sal doğaçlama yardım almakta her zaman başarılı olmuştu ve arkadaşlarından biri kısa süre sonra barın arkasında ona katıldı. Freya çoktan Mini Cooper'ın direksiyonuna geçmiş, Gardiners Adası'na giden sahildeki otoparka doğru hızla ilerliyordu. Dragon'a vardığında Killian dışarıda güvertedeydi. Tekneye atlamasına yardım etti. Teknenin içinde Killian'ın paket servis siparişi verdiğini -folyo kaplarda makarna vardı- ve bir şişe kırmızı şarap açtığını gördü ama tabağındaki yemeğe dokunulmamıştı ve şarap da doldurulmamıştı.

Freya kollarını kavuşturdu, neyle karşılaşacağını tam olarak bilmiyordu. Dehşet duygusu midesinin çukuruna çökmüştü ve midesi bulanıyor, bayılacak gibi oluyordu. Ne hakkında konuşmayı bu kadar çok istiyordu?

"Otursana," dedi Killian. "Bir kadeh şarap ister misin?" Killian her zaman Freya'ya söylediği sözlerin ardından bir sevgi sözcüğü kullanırdı -sevgilim ya da bebeğim ya da sevgilim- ama burada bunların hiçbiri yoktu ve bu Freya'yı daha da korkutuyordu.

"Bu gece için yeterince içtim," dedi.

"Hemen konuya gireceğim," dedi ciddiyetle. "Son zamanlarda bu konuyu görmezden geldiğimizi biliyorum ama bu, Freddie'nin sana benim hakkımda anlattıklarını düşünmediğim anlamına gelmiyor." Sırtını granit mutfak tezgâhına dayamış, yüzünü belli bir açıyla eğmiş ve koyu renk kirpiklerini kırıştıtırırken izin verilenden daha da yakışıklı görünüyordu.

Tanrım, erkeğim muhteşem, diye düşündü Freya ve ona söyleyeceği her ne olursa olsun bu gece tekneyi sallamalarına engel olmayacağını umdu.

Killian nefes verdi. "Mesele şu: O gün ne olduğunu hatırlamıyorum."

Freya boş gözlerle ona baktı. "Hangi gün?"

"Bofrir köprüsünün çöktüğü gün. Freddie doğruyu söylüyor olabilir," diye devam etti. "Anlamıyorum. Hafızamda boşluklar var. Hatırlamaya çalışıyorum ama sonra bir duvara çarpıyorum ve her şeyin nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Tek bildiğim o gün köprüde üç kişi olduğumuz. Fryr ve Loki cezalandırıldı ama ben paçayı kurtardım. Tanrılar bana her zaman iyi gözle baktı, ama ya, ya..." Sözleri kesildi.

Freya ne söyleyeceğini ya da ne düşüneceğini bilemiyordu. Ya Freddie haklıysa? Ya kardeşi başından beri doğruyu söylüyorsa? Killian'ın söyledikleri doğrudu: Tanrılar Balder'i severdi; onların gözünde ona zarar veremezlerdi. O Frigg'in en sevdiği oğluydu. Tüm evrende hiçbir şeyin ona dokunmasına, zarar vermesine izin verilmezdi. O Kutsanmış Balder'di. Sevgili Balder.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama itiraf etmek istiyorum, Freya. Ben de oradaydım. Köprünün yıkıldığını gördüm ve olay bittiğinde elimde bana ait olmayan bir şey tuttuğumu hatırlıyorum. Ama tek hatırladığım bu."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Keskin Giyimli Adam

Sahil boyunca yürürken bir hayal gibiydi: uzun boylu, şehvetli bir tanrıça, uzun altın sarısı saçları rüzgârda uçuşuyor, güneş tarafından siluet haline getiriliyordu. Ceketini kıvrımlarına doğru çektiyordu ve Freddie onu fark ettiğinde dudaklarında oluşan gülümsemeyi uzaktan bile görebiliyordu. Kumsala adımını attığı anda onu hissetmişti, kum tepesinin üstünden onu görmeden önce, sahili incelerken, gökyüzüne bakarken ve dalgaları izlerken onun kendisine gelmesini bekliyor, geleceğine güveniyordu.

Freddie ayağa kalkıp el salladı, sonra çıplak ayaklarıyla hızla aşağı inerek ona doğru ilerledi. Hilly Liman. İlk görüşte aşk sayılmazdı, çünkü Freddie Beauchamp hararetli mektuplaşmaları sırasında çoktan devrilmişti. Hilly onun için dizüstü bilgisayarında cisimleşmişti -canlılığı, sıcaklığı, küçük tuhaflıkları (dış fırçasındaki suyu emmesi ya da kaşındığında boğazının arkasından yunusa benzer küçük sesler çıkarması)- ve onu her yerde tanıyabilirdi. Onun tanrıçası.

Birbirlerinden birkaç adım uzakta durdular, gözleri kızın yüz hatlarını, kare çenesini, güçlü elmacık kemiklerini, bir gözünün altındaki güzellik izini, kendisine tereddütsüz bakan badem biçimli ela gözlerinin uzun, koyu kirpiklerini inceledi.

Freddie derin bir nefes aldı. "Tam düşündüğüm gibisin," dedi.

"Gerçekten mi? Nereden bildin?" dedi gülerek.

"Peki ya o küçük kucaklaşma?" dedi.

Kadın başını salladı. Adam ona doğru çekingen bir adım attı ve kadın da daha emin bir adım attı. Ona sarıldı, o ana kadar içinde bastırılmış olan her şeyi serbest bırakarak bir nefes verdi. Hilly gerçektir ve tek bildiği onu sevdiği ve istediğiydi.

Başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Burada olduğuma memnunum," dedi. "Sonunda sana sarılabildiğim için mutluyum."

Birbirlerini bıraktılar ve ayrı durdular. "Ben de," dedi.

"Uzun süre kalamam. Okuldan buraya gelmek çok uzun sürdü ve şimdi ailem hafta sonu için beni şehirdeki evde bekliyor."

Yıkılmıştı, sanki Hilly onu terk eder etmez derisinden bir şey kopacakmış gibi hissediyordu. Ama bunun yerine gülümsedi ve o da gülümsedi.

"Gerçek olduğundan emin olmak için sizinle yüz yüze görüşmek istedim. Böyle şeyleri asla bilemezsiniz," dedi. "Çok fazla yansıtma olabilir."

Tepesinde bir martı viyakladı.

"Ve ...?" diye sordu.

"Bu gerçek," dedi.

"Biliyorum." Ucky Star'a doğru baktı, bir kolunu kaldırarak kum tepeleri ve sazlıklarla kısmen gizlenmiş, kırık neon ışıklarıyla eğimli sahil kenarındaki moteli kuşattı. "Benim sarayım," diye ilan etti.

Hilly o yöne döndü, ona baktı ve ikisi de güldü.

"Dinle, eğer birlikte olacaksak ailemle tanışmalısın," dedi Hilly endişeyle. Alnı kırıştı ve yüzü karardı. "Babam biraz katıdır. Eski kafalıdır. Sanırım ben de öyleyim."

"Her şey," diye yanıtladı Freddie. Hilly'nin cinsel jimnastik yapmak için onunla birlikte motel odasına dönmeyeceğini en başından anlamıştı. Zaten böyle bir şey beklemiyordu. Hilly söz konusu olduğunda acele etmek istemiyordu. Freya onu bu kız hakkında uyarmıştı, kendisi gibi davranmadığını söylemişti. Ama Freddie'nin umurunda değildi. Bu yüzden onu babasıyla tanıştırmak istiyordu. Bunu yapabilirdi. Randevu. Ne garip bir kavram! Bu sadece öpüşmek anlamına mı geliyordu? Yine de Hilly için her şeyi yapardı, sırf ona daha uzun süre bakabilmek için saklandığı yerden çıkıp babasıyla buluşmak anlamına gelse bile.

"Yarın akşam yemeğe gelebilir misin?" diye sordu.

"Elbette!" dedi Freddie, yarın akşam yemeğinde çok yakında tekrar.

"Ayrıntıları sana e-posta ile gönderirim," dedi. "Senden gerçekten hoşlanıyorum Freddie."

Seni seviyorum Hilly, diye cevap vermek istedi ama bunun yerine başını salladı. "Aynen."

Limanlar'la buluşmak üzere New York'a giderken Buster, Freddie'nin internette hayranlıkla izlediği modelin aynısı olan üstü açık siyah bir Porsche'ye dönüştü. Sloganlar onu "sürüş sihri" olarak tanımlıyordu. Freddie bunu göreceğini düşündü. Şimdiye kadar, sanki araba vücudunun bir uzantısıymış gibi, gaza ya da frene en hafif dokunuşuna tepki veriyor, sonra da yerçekimine meydan okuyarak gökyüzüne doğru havalanıyordu. Alacakaranlıkta ışıkların bir sürü mücevher gibi parıldadığı Manhattan'ın üzerinden geçip Kaplumbağa Göleti'nin yanındaki Central Park'a indiler, inerken çimleri tekmeleyip durmak için direksiyonu kırdılar. Buster normal formuna geri döndü ve şimdi Freddie dönene kadar gözden uzak durarak düşen yaprakları karıştırıyordu.

Freddie şehri sevmiyordu. Otobüsler ve taksiler zehirli dumanlar püskürtür, Central Park West'teki kapıcı binasına giderken neredeyse onu ezerlerdi.

"ciddi" profil resmindeki gri takım elbise ve kravat. Bu tür sihirli kıyafetlerin sorunu raf ömürlerinin kısa olmasıydı, tabiri caizse bir son kullanma saati vardı ve şimdi Sindirella ile aynı çıkmazdaydı. Takım elbisesi ve puantiyeli kravatı solup tişörtüne, yırtık kot pantolonuna ve siyah Converse'ine geri dönmeden önce oradan çıkmış olmayı umuyordu.

Saçlarını toplamış, birkaç tutamı yanaklarından aşağıya sarkmış ve boynunda gümüş Güney Denizi incilerinden narin bir tutam olan Hilly'den ayrılmak istediğinden değildi. Ama Yukarı Batı Yakası'ndaki daireye geldiğinden beri, binlerce yıl boyunca pek çok tuhaf şey ve pek çok tuhaf dünya görmüş olan Freddie için bile bu durum biraz tuhaf gelmişti.

Birincisi, motel odasındaki bir televizyon programında öğrendiği bok suratlı ifadesi aklına geldi. Aslında, yirmi birinci yüzyılın edep kurallarının ve sosyal adetlerinin çoğunu kablolu televizyondan öğrenmişti. Masanın bir ucunda oturan Hilly'nin annesi Hollis, yemek daha yeni başlamış olmasına rağmen suratı asıktı. Masanın diğer başında oturan Hilly'nin sert babası Henry Liman -siyah saçları, ince siyah bıyığı, keskin kaba yüz hatlarıyla-Freddie'ye son derece başarılı bir tekne şirketinin başkanı ve genel müdürü olduğunu birkaç kez söylemişti. Ayrıca yemeğe oturduklarından beri Freddie'yi sorgulamaktan vazgeçmemiş, ona portföyünü sormuş ve Freddie'nin hakkında hiçbir şey bilmediği hisse senetleri, hedge fonlar ve türevler gibi sözcükleri ortaya atmıştı. Ayrıca, bunların teknecilikle ne ilgisi vardı?

Bu sırada Hilly'nin iki ablası Freddie'ye aval aval bakıyordu.

Ortanca çocuk Cassandra, ince kıvrımlı boynu ve uzun kemikli elleriyle solgun, kara gözlü, sarkık bir kızdı.

Akşam yemeğinden önce piyanoda dramatik bir asonans parçası çaldı. Henry bile "Bir dahaki sefere biraz daha melodik bir şeyler çalabilir misin kuğum?" demişti.

En büyükleri olan Gert, tam bir Gert'e benziyordu: dişlek, bembeyaz bir gülümsemeye sahip, iri yarı, at gibi bir sarışın. Freddie'ye umutla bakmaya devam ederken ekmeği tekeline almayı başarmıştı.

Dışarısı karanlıktı ve terasın ötesindeki Central Park'ın ağaçlarının tepeleri ve parkın karşısında, çatıların ve çatı katı bahçelerinin üzerindeki şehrin ışıltısı görülebiliyordu. Beyaz bir örtüyle örtülü masanın üzerinde çiçeklerden oluşan orta süsü, cennet kuşları, yeşil cymbidium orkideleri, beyaz zambaklar ve yemyeşil yapraklar; titreyen mumlarla gümüş şamdanlar; beyaz kemik porselen tabaklar, ortasında yıldız olan küçük kırmızı bir bayrak ve açık mavi taraklı süslemeler (Gert, Freddie'ye Titanik'ten geldiğini söylemişti ama Freddie bunu alaycı bir tavırla mı yoksa hava atmak için mi söylediğini anlayamamıştı); ve bir ton ağırlığında pırıl pırıl parlayan gümüş takımlar vardı. Tek bir kırmızı duvarı ve pırıl pırıl siyah ahşap zemini olan geniş odadaki son derece uzun masada altısı arasında çok fazla boşluk vardı; renk düzeni, ürpertici bir Alman dönemindeki yönetim kurulu odalarından farklı değildi. Özel bir şef mezeleri getirdi: ananas, mandalina ve liçi ile yabani yeşillik yatağında orta pişmiş olarak servis edilen çıtır ördek.

Ama yemeğe oturmadan önce Freddie alt kattaki tuvaleti kullanmaya gitmiş ve içeriden gelen garip sesler duymuştu. Öğürme miydi? Kusma mı? Tuvaletin sifonu çekildi ve Hilly'nin uzun boylu, ince yapılı annesi Hollis eteğini düzelterek dışarı çıktı, Freddie'ye gülümsedi ve ona iPhone'unu uzattı. Freddie geri vermeye çalıştı ama Hollis buna izin vermedi, telefonu tekrar Freddie'nin eline tutuşturdu ve bir süre bu şekilde garip bir şekilde ileri geri savurdular. Freddie sonunda pes edip banyoya girdiğinde elindeki cihaza baktı. Ekranda ona yazılmış bir not vardı:

<<Freddie, çok tatlısın. Adamın sana zorbalık etmesine izin verme! Yapabilirse seni ezer. Ben senin tarafındayım. Bana kalırsa, Hilly senindir. Benim yaptığım hataları yapmasını istemiyorum. Lütfen okumayı bitirdiğinizde bu mesajı silin ve telefonu geri verin. XXXX, Hollis>>

Hilly'nin anne ve babası akşam yemeği öncesi kokteyllerini içerken, Hollis her halükârda Henry'den daha hızlı bir şekilde kendi kokteylini coşkuyla yudumlarken, o ve Hilly on yaşındaki çocuklar gibi uzun kanepenin iki ucunda oturmuş Shirley Temple'larını yudumlarken, Cassandra kulak tırmalayan müziği çalarken ve Gert kahkahalarını gizlemeye çalışarak arada bir homurdanırken Freddie iPhone'u gizlice oturma odasındaki sehpanın üzerine koymayı tercih etti.

Yemek masasında Freddie'nin başının etini yiyordu ve en tuhafı da bir o yana bir bu yana sallanan Hollis'in, bok suratlı olmasına rağmen son derece doğal görünen onaylayıcı bir gülümsemeyle kocasını izlemesiydi.

"Hangi üniversiteye gidiyorsun Freddie? Hilly de bir Yale kızı, oradaki en seçici kız öğrenci birliğine yeni üye oldu," dedi gururla. "Peki ya sen?"

Freddie gülümseyerek, "Beni herhangi bir kız öğrenci birliğine kabul edeceklerini sanmıyorum," diye cevap verdi ama karşılığında sadece kaşlarını çatı.

Gert yüksek sesle esnedi. Kuğu diye hitap ettikleri Cassandra sırtlan gibi tiz bir kahkaha attı, sonra sessizleşti ve suratı asıldı. Şef meze tabaklarını kaldırmaya geldi, sadece birkaç yeşillik ısırmış olmasına rağmen Freddie'ninkini aldı, sonra da mezelerle geri döndü.

"Şey, Bay Liman, yani Henry" -Hilly'nin babası Henry diye çağrılmakta ısrar etmişti, şimdiye kadarki tek nezaketi buydu- "Üniversiteden önce biraz izin almaya karar verdim." Aslında bu bir yalan değildi. Belki de Freddie, Hilly'yle birlikte olmak için adamın onayını alması gerekiyorsa üniversiteye gidebilirdi. Bunu araştıracaktı. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Henry homurdandı ama Freddie bunun boğazını temizlemekten çok onaylamadığını belli etmek için olduğunu anladı. "Yani, bir motelde yaşamak, kendini bulmak, akademik atılımdan önce biraz ruhunu aramak için izin mi alıyorsun? Peki ya ailen? Onlar için sorun yok mu?"

Freddie başını salladı.

Hilly'nin babası kaşlarını daha da çattı, belli ki Freddie'nin ailesinin onun tembelliğini umursamamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Freddie biraz puan kazanmaya çalıştı. "Aslında babam bir profesör ve her zaman karar vermeden önce birçok yolu araştırmamız gerektiğini söylerdi. Bir yıl izin almanın büyük bir savunucusudur. Annem de... özgür bir ruhtur." Freddie'nin babasının böyle hissedip hissetmediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama en azından annesi hakkında dürüsttü. Her ne olursa olsun, Joanna kesinlikle özgür bir ruhtu.

Henry sorgulamaya devam etti. "Peki, arada bir yerde staj yapmaya ne dersin? Bunu hiç düşündün mü? Stajyerlik harika bir şey, değil mi Hilly?"

"Evet, baba. Geçtiğimiz günlerde Vogue'da yaptığım

"Eee?" diye araya girdi Henry, Freddie'ye meraklı gözlerle bakarak. "Hayır, staj yapmayı düşünmedim... ama..."

doğru kelimeleri arayarak, utangaç bir şekilde cevap verdi.

Liman Bey, önündeki tabakta duran devasa kuzu inciği bıçaklamaya başlarken, "Başka bir deyişle tam bir aylak," diye mırıldandı nefesinin altından.

"Hmm," dedi Hollis başını sallayarak, sanki kocasının söylediklerini dikkatle değerlendiriyormuş gibi. Sanki sadece sosyalleşme hareketleri yapıyor ve tamamen başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

Gert yine güldü ama kimse buna aldırmış etmedi ve Cassandra çatalını tabağının kenarında gezdiren bir eroin bağımlısı gibi uyukluyor gibiydi.

Freddie'nin gururu kırılmıştı. Yardım için Hilly'ye baktı ama o sadece gözlerinde panikle ona baktı. Freddie insan servetine sahip olmasa da o bir tanrıydı,

Denizlerin ve güneşin tanrısı, ekinlerin büyümesini, çiçeklerin açmasını, kurak toprakların verimli hale gelmesini, vahaların çölden yükselmesini sağlayabilir. Dünyanın her yerinde güzellikler yaratmıştı. Zihninde kendi yasal savunmasını yürüten Freddie, giydiği takım elbisenin solmaya başladığını fark etmeye başladı ve bu endişesini daha da artırdı. İşleri toparlaması gerekiyordu. Aşk, duyguları ve tutkuyu biliyordu ve Hilly'nin babasının ona aksini söylemesine izin verecek değildi.

"Bay Liman, Henry, bir işim ya da beklentim olmadığını biliyorum. Şu anda köhne bir motelde yaşadığım için size fakir görünebilirim. Ama işin aslı şu ki, kızınıza aşık oldum ve tek bildiğim şey... şey, onu seviyorum."

Burada Hilly ona gülümsedi ve cesaretle başını salladı.

"Evet, Hilly'yi seviyorum." Freddie ayağa kalktı. "Ve bunu yapmaya hazırım.

ne gerekiyorsa - ne yapmamı istiyorsan - kızının elini almak için!"

Masadaki herkes birden dikkat kesilmiş, ağızları bir karış açık Freddie'ye bakıyordu. Uykulu Swan bile uyanmıştı ve Bayan Liman birdenbire oldukça ayık görünmüştü.

"Sevgili oğlum," dedi Henry. "Biz bakmazken gidip elbiselerini mi değiştirdin? Az önce takım elbise giymiyor muydun? Gri bir ...?"

Freddie kendine baktı ve dehşet içinde ciddi kıyafetinin artık eskimiş olduğunu gördü; şimdi üzerinde siyah tişörtü, yırtık Levi's pantolonu ve korkunç derecede aşınmış mütevazı Converse'leriyle duruyordu.

Liman Bey öyle gürültülü ve dehşet verici bir kahkaha attı ki, masayı ve duvarları sarsacak gibi oldu. Sonunda kendini toparladığında, "İyi bir sihir numarasına bayılırım. Gerçekten de mükemmel, Freddie! Kızımı istemenin çok orijinal bir yolu. Ama kendini daha fazla kanıtlaman gerekecek -gerçek beklentileri olan gerçek bir iş, her ne kadar beni hazırlıksız yakalamış olsan da. Büyüye karşı her zaman bir düşkünlüğüm olduğunu söylemeliyim." Şakayla karışık

Freddie'yi şaşkın bir bakışla izlerken başını salladı.

Bunun üzerine masanın etrafındaki herkes sevinçle alkışladı ama Freddie selam vermedi. Onun yerine yerine yerine oturdu ve somurttu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bakire Gibi

"Dışarıda kimse olmadığına emin misin?" Ingrid endişeyle, geç saate kadar kalmasını ve kütüphane kapanıp son müşteriler de ayrıldıktan sonra kendisiyle ofiste buluşmasını istediği Hudson'a baktı.

"Kütüphanenin on dördüncü yüzyılda veba salgını yüzünden harap olmuş bir Avrupa köyü kadar boş olduğunu söyleyebilirim. Dışarıdaki kara ölümle eşdeğer."

"Oh, güzel," dedi Ingrid.

"Ama koridorlarda bulaşıcı cesetler yok, bu da iyi bir şey."

Ingrid kıkırdadı, sonra yüzü ciddileşti. "Böyle konularda şaka yapmamalıyız."

Hudson abartılı bir ciddiyetle, "Hayır, yapmamalıyız," diye onayladı.

"Oturun ve sizi geciktirdiğim için özür dilerim." Ingrid döner koltuğuna oturdu.

"Senin için sorun değil canım." Hudson onun masasının karşısındaki koltuğa oturdu, bu koltukta oldukça rahattı. Özel küçük baş başa görüşmelerini sevdiği açıktı. Bacak bacak üstüne attı ve öne doğru eğildi, bir dirseğini bir dizine dayadı, yüzünü avuçlarının içine aldı. "N'aber Bayan Ingrid?"

Ingrid etrafına bakındı, kendini toparladı ve doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Peki, nasıl olduğunu söylediğini hatırla

Eski güvenilir dostum ve sana ihtiyacım olduğunda burada olacaksın?"

"Evet, elbette," dedi Hudson. "Ben sizin Old Faithful'unuzum.

Buraya bilgelik ve doğruyu söylemek için geldim."

"Sana ihtiyacım var ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum ve sana söylediğimde gülmeyeceğine söz vermelisin."

Güldü. "Tamam, şimdi aradan çıkardım. Hadi bakalım, Ingrid."

Ingrid, "Sanırım bunu ifade etmenin tek bir yolu var, gerçekten," diye çekindi.

"Evet?" Hudson arkadaşının kabuğundan çıkmasına yardımcı olmak için gülümsedi. Onun sinirlenmeye, kaypak davranmaya ve pireyi deve yapmaya eğilimli olduğunu biliyordu.

"Açıkça söylemek gerekirse ben bir bakireyim Hudson," dedi cesurca ilerleyerek.

"Ah!" Gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu ve hiç gülmüyordu. "Anlıyorum..."

"Tanrım, bu çok garip," dedi Ingrid. "Bu annemle konuşmaktan bile daha kötü."

"Hayır, hayır. Özür dilerim, beni hazırlıksız yakaladınız." Yere baktı ve kravatını düzeltti, takım elbisesinin üzerindeki bir parça tiftikle oynadı. Sonra başını kaldırdı. "Bu duymayı beklediğim son şeydi. Hiç duymadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Asla," dedi Ingrid çabucak. Dudağını ısırdı.

"Ama sen..." Hudson söze başladı, sonra cümleinin yarım kalmasına izin verdi. Merakla ona baktı.

Gözlerini dikip baktı. "Beni rahatsız etmeye başlıyorsun, Hudson."

"Özür dilerim. Sorun değil, gerçekten. Sadece bugün ve bu yaşıta, ben biraz ... Nasıl desem? Şok mu oldun? Hiç bakire kalmadığını sanıyordum!"

"Anlıyorum," dedi Ingrid son bir kararlılıkla, masasının üzerindeki kâğıtları düzeltirken.

"Özür dilerim. Sen bakirsin. Tamam. Yani?" Bir elini uzattı ve eli aralarında havada durdu, sonra hızla

kucağına geri çekti. "Ne öğrenmek istiyorsun? Çok fazla bir şey yok, gerçekten, özellikle de senin... um... türünle." Kadının kâğıt yığınına önce dik, sonra yanlamasına masaya vuruşunu izlemeye devam etti.

"Ne tür bir şey bu?"

"Damızlık türü. Benim halkım için bu o kadar basit değil, ama olabilir de. Bu sadece bir mesele..." Kıkırdadı ve cümlesini bitirmedi.

Ingrid gözlüklerinin arkasından ona baktı. "Yani, bu işin mekaniğini anlıyorum. Ne tamamen bilgisizim ne de tamamen saf, Hudson; sadece, biraz ağır sevişme dışında gerçekten hiçbir şey yapmadım."

"Sevişmek mi? Hayvanat bahçesindeki gibi mi? Ne bu, ellili yıllar mı? Benden ... ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum, Hudson. Bana öyle bakmayı keser misin! Bilmiyorum, biraz açıklar mısın? İçini dışını..."

İkisi de birbirlerine baktılar ve sonra bir kahkaha patlattılar. "Giriş ve çıkışlar," diye yineledi.

Ingrid kuru bir sesle, "Senden benimle yatmanı falan istemiyorum," dedi.

"Tabii ki hayır. Çok hoşsun ama benim tipim değilsin. Özür dilerim, Ingrid. Başka türlü çok ketum oluyorsun. Senin hakkında konuşacağını hiç düşünmemiştim."

-"Seks hayatı."

"Çünkü benim bir sevgilim yok," dedi. Matt'i ikinci ilk buluşmalarında arabasında yaptıkları o ateşli öpüşme seansından beri görmemişti, çünkü birkaç günlüğüne şehir dışına çıkması gerekmişti.

"Bir Cosmo'ya bakabiliriz. Makaleleri açıklayabilirim... Bunun şimdi gündeme gelmesinin bir nedeni var mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Memur Noble'la işler tabiri caizse doruğa mı çıkıyor?"

"Kötü şakalar yapmayı kes!" Ingrid güldü. "Ve ben zaten Cosmos'un çoğunu okudum."

"Sanırım bir Cosmo'ya ihtiyacım var. Bilirsin, bu konuşma için bir kokteyl. Siz iki çılgın çocuk ne kadar ilerlediniz?"

"Bilmiyorum... İkinci üs sanırım?"

"Doğru, hayvanat bahçesi. Harika, bu harika. Bu bir başlangıç. Bebek adımları," dedi Hudson ellerini çırparken. "Bu gerçekten harika bir haber canım. Öncelikle, bu Caitlin'in onunla ulaştığından çok çok daha ilerisi, biliyor musun? Tamam!"

Hudson ayağa kalktı ve ofiste çılgınca volta attı. "Bunun için hazırlanmalıyız, Ingrid. Belki Freya'nın iksirlerinden biri? Bilirsin, sadece seni gevşetmek için." Elleriyle dalgalı bir hareket yaptı. "Hiç seksi iç çamaşırın var mı? Bir kızın bunlara ihtiyacı vardır." Parmaklarını şıklattı. "İnternette bir şeyler sipariş edebiliriz! Ya da belki Freya sana bu konuda yardımcı olabilir. Seni Manhattan'da alışverişe mi götürür? O kız kendini nasıl süsleyeceğini kesinlikle biliyor." Bir dervişe dönmüştü, ofiste bir o yana bir bu yana dönüyor, aklına her yeni fikir geldiğinde parmağıyla Ingrid'i işaret ediyordu.

"Kulağa harika geliyor" -Ingrid başını salladı- "ama merak ediyorum da... bilmiyorum... yani, yapabileceğimiz başka şeyler var mı... onun ve benim yapabileceğimiz... yapmadan... bilirsin işte, yapmadan. Henüz tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum ... ama eminim ki ... bilirsiniz ... başka şeyler deneyebiliriz?"

"Diğer şeyler mi?" Kaşları tekrar havaya kalktı.

Ingrid utançtan bir su birikintisi içinde öleceğini düşündü.

"Buldu!" dedi, bilgisayarı göstererek. "Ne?"

"Porno!"

"Pornografi mi? Pornografiye mi bakacağız?"

Hudson-hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece... hayır!"

"Hadi ama, 'başka şeyler' hakkında fikir edinmek için internet gibisi yok." Sırıttı.

Ingrid içini çekti ve onun bilgisayarda tıklamasına izin verdi. İhtiyacı olduğu anda ona gelmişti ve hoşuna gitsin ya da gitmesin,

Hudson bunu başarmanın bir yolunu buluyordu. Ona güvenmek zorundaydı çünkü burası onun için bakir bir bölgeydi.

bölüm yirmi iki

O Sevgi Duygusu

Norman sonunda Joanna'ya gönderdiği son telefon mesajında ne anlatmaya çalıştığını açıkladı. Aralarında barış olmasını istiyordu. Hatalı olduğunu, Salem duruşmaları sırasında korkakça davrandığını kabul etti ve eğer Joanna izin verirse bunu telafi etmek istediğini ekledi. Elbette bunun hafif bir ifade tarzı olduğunu biliyordu ama bunu söylemenin başka bir yolu yoktu. Ancak bu arada hoşgörü istedi ve kızlarıyla yeniden ilişki kurmaya başlamak için izin istedi. Joanna telefonuna geri döndüğünde bu konuyu telefonda halletmiş ve ziyarete gelebileceğini kabul etmişti. Şimdilik buradan başlayacaklardı: her şeyi bir test sürüşüne tabi tutacaklardı.

Şimdi Norman, Freya ve Ingrid, Joanna'nın oturma odasında çıtırdayan ateşin önündeki kanepede oturmuş, o yaz kütüphaneye bağış toplama etkinliğinden bu yana ilk samimi aile toplantısını yapıyorlardı; Joanna ise çalışma odasında saklanmış, seid üzerine çeşitli eski kitapları inceliyordu. "Ölü çağırma ritüelleri" başlığı altında araştırma yapıyordu. Ruhun bıraktığı mesajı hâlâ çözememişti ve beyinde dönüp duran rün parçalarının tüm harflerine bir mola verirken bir sonraki iş sırasına geçiyordu.

Bir çıkmaza girmişti. R nlerden, ruhun kendisiyle iletişim kurmak istediğini biliyordu ama glomda kimseyi bulamamıştı, bu yüzden yeni bir yaklaşım araması gerekiyordu. Ölüler Krallığı'na gidip bu özel ruhun nerede olduğuna dair dedikodu ya da söylenti toplamaya çalışabilirdi ama bunu yapmak birçok yanlış ipucu getirebilirdi.  l mlerine içerlemiş olan yeni ruhlar genellikle dışa dönük davranır, kindar ve aldatıcı olabilirlerdi. Çıkmaz sokaklara giden ipuçlarını takip ederek aptalca bir işle zaman kaybetmek istemiyordu. Eğer bu daha yaşlı bir ruhsa, onu serbest bırakması için Helda'ya başvurması gerekebilirdi ve Joanna mümkünse  l ler Kraliçesi'ni tamamen atlamak istiyordu.

Kitaplar söz konusu merhumun mezarı başında bir ayin yapılmasını tavsiye ediyordu. Bunu yapmak için ormandaki h y ğe dönmesi gerekecekti. Alanın etrafına tuz ya da taşlarla yapılabilecek standart bir daire çizilmesi gerekecekti. Büyünün dengesini sağlamak ve yanlış gitmesini önlemek için dört elementin de (toprak, hava, ateş ve su) ritüelde temsil edilmesi gerekirdi. Bazı ayinlerde kurban kanının da malzeme olarak kullanıldığı tarifler vardı ama Joanna böyle bir uygulamanın modasının geçtiğini düşünüyordu. Ölen kişiye ait giysilerin giyilmesi de bir başka  neriydi, ancak bu durumda hastalıklı ve imkânsızdı.

Ayin için mayasız siyah ekmek pişirir ve Eylül ayında bahçesinden topladığı konkord  z mlerinden yaptığı ev yapımı üzüm suyunun ağzını açardı. Bu tür yiyecekleri tüketmek,  r meyi ve cansızlığı kucaklamayı, ruhun kendisine karşı bir şefkat jestini, tabiri caizse onunla bir olmayı sembolize ediyordu.

Hr lf Kraki'nin Destanı'nda, büyücülük sanatında yetenekli, yarı elf yarı Valkyrie bir prenses olan Skuld'la ilgili bölümü tekrar okudu, yenilmez bir savaşçıydı ama oldukça acımasızdı, çünkü hiçbir askerinin dinlenmesine izin vermez, savaşta düştükleri anda onları hemen ölümden döndürür ve savaşmaya devam etmelerini sağlardı.

Svipdag'ın annesi Groa'yı nasıl yetiştirdiğini görmek için Şiirsel Edda'daki "Gróa'nın Büyüsü "ne göz attı; Groa'nın, üvey annesinin onu gönderdiği vahşi kaz kovalamacasını nasıl idare edeceği konusunda tavsiyesine ihtiyacı vardı - güzel Mengloth'un eli. Orada aşağıdakiler dışında pek bir şey yoktu: "Uyan, Groa, uyan! Ölülerin kapısından seni uyandırıyorum." Bundan daha iyi bir büyü bulması gerekecekti, bu yüzden aramaya devam etti.

Oturma odasındaki telefon çaldı. Evdeki tek sabit hattı. Bu kesintiden rahatsız olarak oturma odasına doğru yürüdü ama o oraya varana kadar Freya telefonu açmıştı.

Kızı bir eliyle ağızlığı kapattı ve Joanna'ya burnunu kırıştırdı. "Bu o adam. Geçen gün burada olan mı? Adının Harold olduğunu söylüyor." Yüzünü buruşturdu.

Bu çok garip, diye düşündü Joanna, telefonu Freya'dan alıp Norman'la birlikte kanepeye oturdu. Ingrid onun diğer yanında duruyordu. Üçü de suç ortağı gibi rahat görünüyorlardı ve Joanna kendini dışlanmış hissederek onlara imrenirken buldu.

Telefona cevap verirken onu izlediler. Onlardan uzaklaşıp denize bakan pencereye döndü. Dışarısı zifiri karanlıktı ve onun camdaki yansımasını görebiliyorlardı ve onu gözlemliyorlardı.

"Merhaba Harold," dedi. "Sesini duyduğuma sevindim. Nasılsın?"

Harold heyecanla ve yüksek sesle konuşuyordu ve büyük olasılıkla telefondan yükselen sesini duyabiliyorlardı. "Harikayım, harikayım, ama gerçekten seni tekrar görmeyi çok isterim." Joanna telefonu kulağına daha sert bastırarak onu susturmaya çalıştı, bu da canını acıttı.

"Evet, bu harika olur," dedi ve ardından konuşmayı kısa kesmeye çalıştı. "Dinle, bir misafirim var ve kızlarımın ikisi de bu gece burada. Seni sonra arayabilir miyim, mesela yarın?"

"Sorun değil canım. Sadece kontrol ediyordum, gerçekten. Başka bir randevu ayarlayabiliriz diye düşünmüştüm."

"Evet, evet. O halde yakında seninle konuşacağım, Harold."

Kızlar ve Norman onun yansımasına sözsüzce bakmaya devam ettiler. O ve Harold çabucak vedalaştılar ve Joanna neredeyse zavallı adamın yüzüne kapattığı için kendini çok kötü hissetti. Kanepedeki üç kişiye döndü ve gülümsemeye zorladı.

Norman'ın turkuaz gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından ona bakıyordu. North Hampton'a giderken tıraş olmuştu, cilalı ve bakımlı görünüyordu, bu Norman'ın her zaman takdir ettiği bir şeydi. Birlikte oldukları süre boyunca ona duş almasını, tırnaklarını kesmesini ya da bazı erkeklerin sinir bozucu bir şekilde ihtiyaç duydukları hijyen kurallarına uymasını söylemesine hiç gerek olmamıştı. Adam gümüş rengi saçlarını küt kestirmeyi tercih etmişti; kadın bunun, adamın saçlarıyla uğraşmasına gerek kalmaması için olduğunu biliyordu. Çok güzel gür saçları vardı ve hiçbirini kaybetmediği için şanslıydı ama keşke daha uzun tutsaydı, diye düşündü. Çok pratik bir adamdı.

"Harold?" dedi adam şaşkın bir ifadeyle. "Evet, çıktığım bir beyefendi," dedi.

şimdi o baktı Ciddi bir şekilde sinirli. "Sen görmek

Biri mi?"

Joanna kızardığını görebileceklerini biliyordu, bu da yanaklarının daha da kızarmasına neden oluyordu. Norman neden ona üçüncü dereceden bakıyordu? Hâlâ evli olup olmadıklarını bile özememişlerdi. Norman ara sıra kızları ziyarete geldiği için bu konuyu onunla konuşmayı gündemine almıştı. Onunla ilgileniyor muydu? Hâlâ ona karşı bir şeyler hissedip hissetmediğine dair hiçbir fikri yoktu ve şu anda bariz bir şekilde kıskanç görünüyordu. Onun barış istediğini, bir tür dostluk kurmak için çalıştığını düşünmüştü.

Freya ayağa kalktı ve Joanna sinirlenen, öfkelenen ve önüne geleni dövmeye hazır olan küçük kızı görebiliyordu.

ayak parmaklarına basıyordu. Vahşı kızıl saçlarını bir o yana bir bu yana savuruyordu. "Evet, anne, bu da ne demek oluyor. Neden çıkıyorsunuz? Yani, babamla hâlâ evlisiniz, değil mi?"

Ingrid pek yardımcı olamadı; Joanna en azından büyük kızının onu savunmaya geçeceğini düşündü. Onun yerine kucağında gevşekçe duran ellerine bakakaldı.

"Birdenbire saldırı altında mı kaldım?" diye düşünebildi. Söyle.

Norman bir nefes aldı ve içini çekti. "Sadece düşündüm ki

Bunu deneyecektik, yani yeniden bir aile olmayı."

Joanna beklentiyle kendisini izleyen üçünü de inceledi. Omuz silkti. "Bu gecenin gündeminde bunun olduğunu gerçekten bilmiyordum!" dedi. "Neden sen ve ben çalışma odama gidip kızlar yemek hazırlarken konuşmuyoruz Norman? Zaten orada sana göstermek istediğim bir şey var."

Norman ayağa kalkarak Joanna'yı takip etti; ardından Ingrid ve Freya'nın gözleri kilitlendi ve birbirlerine neşeyle gülümsediler.

bölüm yirmi-üç

Aranıyor: Ölü ya da Diri

Freya Killian'ı aramak için seraya girdi. Onu en uçta, Venüs sinekkapanlarının yanında çömelmiş halde gördü. Bir çift uzun metal cımbızla onları besliyor, her çiçeğin ağzı kıpırdayan karınca ya da cırcır böceğinin üzerine kapanıncaya kadar böcekleri uzun dişleri olan o tuhaf açık yeşil çiçeklerin çenelerinin içine yerleştiriyordu.

Onun içeri girdiğini duymamıştı, bu yüzden bir süre onu izledi, ince profiline, dudaklarının kıvrımına, mükemmel düz burnuna, flanel gömleği ve yırtık kot pantolonunun içindeki zayıf ve durgun vücutuna hayran kaldı. Burada teselli bulduğunu, bitkileri beslerken, yenilerini eklerken kendini kaybettiğini, kontrol edebileceği, doğru hale getirebileceği küçük bir dünya olduğunu biliyordu. Yüzü sıkıntılı görünüyordu, omuzları ağırlaşmıştı. Dürtüsü ona koşmak, sarılmak, onu rahatlatmaktı ama bunu yapamayacağını biliyordu. Zambak havuzunun yanındaki patika boyunca ilerledi ve onun adını seslendi.

Ona döndü ve gülümsedi. "Seni özledim."

"Ben de," dedi kadın.

"Geldiğine sevindim." Adam ona doğru yürüdü ve sarıldılar, ama adamdaki hüznü, çekingenliği hissedebiliyordu, adamın her zaman sahip olduğu tüm güven kaybolmuştu. Aynı oldukları zamanlarda bile onları bir arada tutan bağlar çözülmeye başlamıştı.

yıpranmış. Dışarıda bir gürültü duydu ve ondan uzaklaşıp dinlemeye başladı. Teneke kutular birbirine çarparak düşüyor gibiydi. "Merak etme, muhtemelen bir geyiktir. Belki de bir rakun. Her zaman çöpe ve komposta girerler."

"Sana bir şey söylemeye geldim," dedi Freya. Yakınlarda iki palmiye arasında küçük bir bank vardı ve oraya doğru yürüdüler. Yeşil evin havası gittikçe yoğunlaşıyordu ve Freya nefes almakta zorlanıyordu. Oturdu ve Killian ayakta dururken onun yüzüne baktı. "Freddie bana köprüyü yok edenin sen olduğunu kanıtlayabileceğini söyledi. Ejderha'da aradığım şey... Aradım, aradım ama bulamadım." Yalvarırcasına baktı.

Killian'ın gözünde bir şey parıldadı. "Neydi o?" diye sordu.

"Onun mızrağı. Sende olup olmadığını bilmem gerek. Sende mi?"

Yüzü bulanıklaşarak sessizce ona baktı. "Bilmiyorum, Freya, ama..."

"Ama ne?"

Killian gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı, yüzünde donuk bir ifade vardı. "Görmen gereken bir şey var..."

Freya güldü. "Her şeyi görmedim mi ben?" Ortamı yumuşatmaya çalıştığı için ona minnettardı.

Killian yine de gülmüyordu. "Hiç fark ettiğini sanmıyorum. Ya da belki de fark etmedin." Gömleğini çıkardı, altındaki tişörtü çekti, ikisini de bıraktı ve sonra kadının önünde çıplak göğüsle durdu.

"Bana mükemmel karın kaslarını göstermek ister misin?" "Hayır." Arkasını döndü.

Yaz bronzluğu neredeyse tamamen solmuştu. Freya'ya sırtına bakmasını söyledi; Freya şimdi omuzlarında bir tutam çil görüyordu. Bu çiller omurgası boyunca devam ediyordu. İlk bakışta çiller gelişigüzel görünüyordu, ancak daha yakından incelediğinde, noktaları birleştirirse çizgilerin bir üç dişli mızrak şekli oluşturacağını gördü. Şimdi gördü ki

açıkça ve hatırlandı ne Freddie vardı söyledi
Onu:

Kim çaldıysa, onun izini taşıyacak.
Killian üç dişli mızrağın işaretini
taşıyordu. Freddie haklıydı. Killian
suçluydu.

bölüm yirmi dört

Sihre İnaniyor musunuz?

Danışma Hizmetleri saatinin yarısıydı ve Ingrid'in ofisinin dışındaki bekleme alanında bir dizi North Hamptonlı oturuyordu. Uzun boylu, solgun, anoreksik görünümlü bir sarışın asık suratla önüne bakıyor, ayak parmağını yere vuruyor, yaşlı bir hanımefendi ve beyefendi sohbet ediyor, buzlu küt saçlı bir kadın (belli ki saçlarını Long Island'ın diğer yakasında yaptırmış) tırnaklarını törpülüyor, yanındaki sandalyede oturan bir çocuk da iPhone'unda video oyunu oynuyordu.

Ingrid'in yanık adaçayı kokan ofisinin perdeleri çekilmiş, yere tebeşirle bir pentagram çizilmiş, dairenin içindeki yıldızın her köşesinde beş beyaz mum yakılmıştı. Sander Easterly adında genç bir adam, yağ lekeli tamirci tulumuyla yıldızın içinde duruyordu. Yirmi bir yaşında uzun boyluydu ve göğsünü içbükey gösterecek kadar zayıftı ya da belki de boyundan utandığı için kambur duruyordu. Simsiyah saçları, mavi gözleri ve belirgin sivilceleri vardı.

Ingrid'e yüzünün lisenin ortalarında bozulmaya başladığını ve popüler bir çocukken nasıl dışlandığını anlattı. Doktorlara ve dermatologlara sayısız ziyareti olmuştu; geleneksel ve deneysel her türlü reçeteyi ve sonsuz bir geçit töreni tarafından lanse edilen tüm reklam panaceas'larını denemişti.

kusursuz cilde sahip ünlü yüzler. Kısacası, hiçbir şey işe yaramamıştı. Kendisine korkunç isimler takılmıştı ve takılmaya da devam ediyordu; küçük bir çocuk tarafından söylenen "pizza surat" en acı verici olanıydı. Bir matematik ve bilim dehası olan Sander, Stephen Hawking ve Brian Greene hayranıydı ve Massachusetts'in saygın bir üniversitesinden fizik okumak için burs teklifi almış ancak "engeli" nedeniyle geri çevrilmişti. North Hampton'da kalmış, yerel bir garajda tamirci olarak çalışmıştı. Hiç aşık olmamıştı ama bu sorun değildi, çünkü ona göre aşk bir masaldı. Ingrid, kendi engelinin neyse ki görünmez olduğunu bilmesine rağmen ona karşı derin bir sempati duyuyordu.

Ona baktı, gözleri kapalıydı, nefesinin altında mırıldanıyor, tanrılardan ve ruhlardan rehberlik istiyordu. Sonra kendini alt katmandan hızla geçerken buldu, bedeni karanlığın içinde savruluyordu, sanki bir solucan deliğine düşmüş gibiydi, Alice Harikalar Diyarı'na yuvarlanıyormuş gibi bir his -korkutucu ama heyecan verici. Aniden durdu ve orada süzüldü. Sander'ı çok da uzak olmayan bir gelecekte, bir kumsalda güneşi selamlarken gördü. North Hampton'da mıydı? Mükemmeldi, gerçekten, çok güzeldi, siyah saçları rüzgarda dalgalanıyordu, onu rahatsız eden sivilcelerden geriye sadece birkaç yara izi kalmıştı, dedikleri gibi ona karakter veriyordu. Kumun üzerinde bir kitap vardı ve tekrar aşağıya doğru hızlanmadan önce kapağına -Bhagavad Gita- göz atacak kadar zamanı vardı, kelimeler fısıldayarak yanından geçiyordu. Solucan deliğinde bir tıkanıklık daha vardı, sanki üzerinde bir paraşüt açılmış ve onu yukarı çekmişti ve şimdi bir tüy kadar nazikçe aşağı süzülüyor, sallanan ayaklarının altında bir arena görüyordu. Daha da alçalırken, yaşlı ve kendinden emin bir Sander'ın bir tür uluslararası konferansta konuştuğunu gördü. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Her şey **yoluna** girecek," dedi. "Ben gidiyorum seni serbest bırakacağım."

Elleri adamın başında, boynunda ve sonra da göğsünün üzerinde gezindi. Çarpan kalbini gördü, tamirci yağına benzeyen siyah bir katran onu sarıyordu. Siyah bir kalp, diye düşündü, bir an için korktu, ama balçık henüz onun ruhuna sızmamıştı. Elleri, kasılıp genişleyen organdaki siyah yapışkanı sıktı. Her bir atardamarı, kalın üst vena kava ve aortu görene kadar çalıştı. Ellerini başının üzerinde sallayarak yapışkan maddeyi geldiği yere geri gönderdi. Kalbinden bir ışık fışkırdı ve bu ışıkla birlikte Ingrid kendi kurtuluşunu deneyimledi.

"İşte oldu. Şimdi çemberden çıkabilirsin ve senin için birkaç şey yazacağım - bir reçete, ama daha önce sana verilenlere benzemiyor."

Sander ona gülümseyerek pentagramdan dışarı çıktı. "Kendimi daha hafif hissediyorum," dedi.

"Bu çok iyi!" Ingrid masasında, not defterine yoga, Bhagavad Gita kitabı, string unification kelimeleri, Melody ismi ve şifalı bitkiler ile toniklerin bir listesini yazdı. "Kız kardeşim Freya, North Inn'e uğrarsanız muhtemelen size bu bitkilerden bazılarını temin edebilir. Ya da 'bar insanı' değilseniz Whole Foods'u deneyebilirsiniz." Listeyi Sander'a uzattı.

"Whole Paycheck? Aslında, kız kardeşini arayabilirim. Çok teşekkürler, Ingrid. İnançlı biri miyim bilmiyorum ama bir şans vermeye hazırım. Senin hakkında harika şeyler duydum."

Ingrid, Sander'ı Tabitha ve Hudson'ın dışarıda beklediği kapıya kadar götürdü.

Tabitha Ingrid'e kocaman bir sırtış attı. "Beyefendi sizi görmek istiyor!"

Yeni gelenler ekranına bakıyor."

"Adamın mı?" diye fısıldadı Hudson, kaşlarını kaldırarak.

"Tamam, **anladım!**" dedi Ingrid ve ikisi ayaklarını sürüyerek uzaklaştı,

Gerçi paytak paytak yürümek Tabitha için daha iyi bir tanım olabilirdi. Ingrid dizilişine baktı. "Gerçekten çok üzgünüm,"

dedi. "Ama hepinizin yarın geri gelmesi gerekecek. İlgilenmem gereken bazı beklenmedik işler var."

Sıra uzamıştı ve bazı insanlar ayakta duruyordu çünkü yeterli sandalye yoktu. Toplu bir "Ah!" sesi çıkardılar. Sırada olması gereken zayıf görünümlü sarışın, en kısık sesiyle yalvararak Ingrid'e doğru koştu. Ingrid bunun nedeninin daha yüksek sesle konuşursa efor sarf etmekten buruşacak olması olup olmadığını merak etti. İlk bakışta pek de dikkat çekici olmayan bir yüzü vardı, ta ki Ingrid mükemmel simetriyi, sadeliğindeki ve içtenliğindeki güzelliği, tek bir çizgi çizer gibi fark edene kadar. Bu kız bir süper model olabilir, diye düşündü. Ama o, "Tekrar özür dilerim. Hemen öğlen gelin, böylece ilk sırada siz olursunuz. İsminiz nedir?"

"Melody," dedi genç kadın aynı ince sesiyle.

"Ah!" dedi Ingrid, bu ismi bu kadar erken duyduğuna - hatta hiç duymadığına- şaşırmıştı, öyle ki Sander'la transa geçtiği sırada duyduğu fısıltının bir yankısı gibiydi. Bu muhteşem eşzamanlılık tüylerini diken diken etmişti. "Evet, lütfen geri gel. Yarın öğlen ilk iş seni göreceğimden emin olabilirsin Melody."

Müşterileri yüzlerinde asık ifadelerle bekleme alanından çıkarken Ingrid ofisine döndü ve perdeleri açarak ışığın tekrar içeri girmesini sağladı. Pankartını çekmeceye koydu, mumları söndürüp kaldırdı ve kara tahta silgisiyle yerdeki pentagramı temizledi. Kapı çalındı. Ingrid ayağa kalktı, eteğindeki tebeşiri fırçaladı ve kapıyı açmaya gitti.

"Merhaba," dedi Matt, her zamanki bej spor ceket ve ten rengi pantolonuyla kapıda dururken.

"İçeri gel," dedi, gülümseyerek. "Seni gördüğüme sevindim." "Evet, ben de. Yani, seni görmek harika, Ingrid."

Kapıyı arkasından kapattı ve ofisinin ortasında karşı karşıya geldiler. Adam elini kadının üzerine koydu.

omzuna koydu ve onu dudaklarından öptü, ama ikisi de çığlık sesiyle sıçradı, ardından kalçasından bir ses yükseldi. Telsizini kapatmamıştı.

"Seashell Lane ve Vine'dayım. Henüz bir şüpheli görmedim, tamam."

"Dayan, Holding. Yani, Holding, pozisyonunu koru, tamam."

"Çok komik, McCluskey! Tamam."

Matt telsizini kılıfından çıkardı ve kapattı. "Bunun için üzgünüm!"

"Kütüphanede mi açtın?" diye sordu.

Matt kıza mahcup bir ifadeyle baktı. "Sayılır. Özür dilerim! Aslında buraya iş için geldim."

Bu kadar çok hoşlandığınız bir insana alışmak çok zordu. Ingrid geçen gece internetten yaptığı iç çamaşırı alışverişini hatırladı ve sanki Matt aklından geçenleri okuyormuş gibi kızardı. "Otursana," dedi.

Görünüşe göre North Hampton bölgesinde bir hırsızlık olayı daha olmuştu ve Matt, Ingrid'in daha önce sözünü ettiği evsiz çocuklar grubuyla ilgili son durumu öğrenmek istiyordu.

Ingrid gözünü bile kırpmadan ona yalan söyledi ve kesinlikle kasabayı terk ettiklerini söyledi. Elbette periler hâlâ Joanna'nın tavan arasında onu rahatsız ediyordu. İyi olacaklarına söz vermişlerdi ama yine şakalar mı yapıyorlardı? Bu hırsızlıklara karışmışlar mıydı? Onlarla tekrar oturup konuşması gerekecekti. Uslu duruyor gibi görünüyorlardı ama onlarla gerçekten hiçbir yere varamamıştı. Evlerinin nerede olduğunu hatırlamalarına yardımcı olamamıştı ve şimdi de bilmelerini engelleyen bir tür büyüden muzdarip olabileceklerine inanıyordu. Onları gerçekten eve götürmesi gerekiyordu.

Ingrid yüzünü buruşturdu ama Matt'i rahatlatmaya çalışarak, bu işi kendisinin hallettiğini, onları otobüse bindirip evlerine gönderdiğini söyledi. "Gittiler. Güle güle. Adios. Sayonara," dedi.

Matt gözlerini ovuşturdu. "Emin misin?"

"Otobüse bindiklerini gördüğümde emin oldum. Sonra da gidişlerini izledim," diye tekrarladı. Kendini korkunç hissetti ama gülümsemeye zorlamayı başardı.

"Tamam," dedi Matt. "Bu çok garip bir şey, Ingrid. Çok yetenekli bir hırsız ya da hırsızlar grubuyla karşı karşıyayız. Son hırsızlıklarda olduğu gibi bunda da eve girildiğine dair hiçbir iz yok, ne kırılmış bir kilit ne de kırılmış bir pencere. Ve kaybolanlar sadece mücevher gibi küçük eşyalar değil, tablolar ve heykeller gibi büyük eşyalar da. Bazılarına paha biçilemiyor."

"Aman Tanrım!" dedi Ingrid. Eğer hırsızlıkların arkasında periler varsa, ganimeti evin içinde bir yerde bulabilirdi. Tablo gibi bir şey yer kaplıyordu. Tavan arasını gözden geçirecek ve orada bir şey saklayıp saklamadıklarına bakacak ve hemen iade edecekti. Ancak periler asla para için çalmazdı. Sadece gözlerine çarpan şeyleri alırlardı, bu ister bir mermer ister bir Picasso olsun; para anlayışları ya da kavramları yoktu. Sadece güzel şeyleri severlerdi.

"Seni özledim," dedi Matt. "Bunu sana söyledim mi, yoksa sadece düşünüyor muydum?"

"Düşünüyorum," dedi Ingrid gülerek.

Gülümsedi. "Bu hafta sonu bir şeyler yapmak ister misin? Gerçekten çok isterim." Bir şey ima ediyor gibi görünüyordu.

"Elbette," dedi, onun da kendisinin düşündüğü şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

bölüm yirmi beş

Kara Büyülü Kadın

Kanlı bir ay doğmuş, ormana yumuşak, ürkütücü bir ışık saçıyordu. Rüzgâr yaprakları, büyük meşe ağacının altındaki mezar höyüğünü çevreleyen beş meşalenin bulunduğu açıklığa savuruyordu. Joanna akşam karanlığından beri çalışmış, meşalelerin etrafında bir daire oluşturmak için taş toplamıştı. Bu tür ritüeller en çok gece saatlerinde işe yarardı.

Höyüğün dibine bir tas su koydu. Meşaleler, kayalar ve su üç elementi temsil ediyordu ve dördüncüsü için, titreşen armonik tonları havayı temsil eden ve aynı zamanda ruhu ölümden uyandıran bir Tibet şarkı kasesi getirmişti. Utiseta (kavşakta oturma) ritüeli tamamlandıktan sonra, ruhu daha da dışarı çıkarmak için basit bir İskandinav büyüsü okurdu.

Çemberin içinde, suyun kenarında diz çöktü, şarkı kasesi ve asası kucağında, mayasız siyah ekmek sepeti ve üzüm suyu kadehi bir yanında duruyordu. Cadı hislerinin ona rehberlik etmesine izin vererek doğaçlama bir uygulamalar karışımı yapmaya karar vermişti. Siyah ekmekten bir parça aldı. Çürüme.

"Etine dön," dedi ekmeği ağzına götürürken. "Kana geri dönün." Kadehten bir yudum aldı.

Yutkundu, ellerini arınmak için su dolu kâseye daldırdı, sonra اساسını şarkı söyleyen kâsenin kenarında gezdirerek sesini çıkardı ve uğultu ormana yayıldı. Ani bir rüzgâr ormanın içinden geçerken ağaçların yaprakları titredi.

Şarkı kâsesini ve اساسını yere bırakıp büyü için ayağa kalktı ve çemberin içindeki havanın elektrikleendiğini hissetti. Bu duyguyu, büyü'nün sarhoşluğunu ve gücünü seviyordu. Kelimeleri doğru telaffuz etmeye, her heceyi telaffuz etmeye dikkat etti.

Gözlerini açtığı anda, yeşil bir ışık zerresinin bir solucan gibi topraktan dışarı kıvrıldığını gördü. Tümseğin üzerinde büyümeye başladı, önce parlayan bir küreye dönüştü, sonra bir alev gibi uzadı, ta ki kendisi kadar büyük olana kadar ve Wraith'in ana hatlarını gördü.

Geniş alınının üzerinde geriye doğru katlanmış, dantelle süslenmiş beyaz kumaştan bir şapka takmış, soluk, yuvarlak yüzlü genç bir kadındı. Boynuna kadar iliklenmiş ve omzundan yırtılmış büyük beyaz gömlek yakalı bir bluz, gri bir korse ve uzun bordo eteğinin yüksek beline bağlanmış koyu renk bir önlük giymişti. Gül yaprağı kırmızısı dudaklarının üzerinde küçük, yuvarlak, siyah bir ben vardı. Joanna'ya Vermeer'in Sütçü Kız tablosunu anımsattı, ama sütçü kız kadar kalın ve katı görünümlü değildi, daha ince ama kıvrımlıydı. Mezarın üzerinde, dudaklarını büzmüş, omuzları Joanna'ya doğru eğilmiş bir şekilde duruyordu. Gerçekten nefes kesiciydi.

Joanna bir adım daha yaklaştı. Wraith konuşuyordu ama kız onu duyamıyordu. Joanna yaklaştığında kızın eli dışarı fırladı ve onu boğazından yakaladı. Kızın eli o kadar güçlüydü ki sanki ete ve kana dönüşmüştü ve Joanna yüzüne yayılan çürüme kokusuyla nefes almakta zorlandı. Kollarını çırptı.

"Bul beni!" dedi kız Joanna'nın kulağına yaklaşarak.

Sonra aniden biten ama onu hâlâ pençesinde tutan bir rüya gibi ortadan kayboldu. Joanna nefes nefese kaldı.

serbest bırakıldı ve dört ayak üzerine düştü, yarısı çemberin dışında kaldı, vücudu tekrar nefes alabilene kadar öksürükle sarsıldı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sokak Kedisi **Payandası**

Freya iki büyük çöp torbasını North Inn'in arkasındaki otoparkta bulunan çöp bidonlarına taşıdı. Hafta içi bir gecede saat gece yarısını geçmişti ve son bar sineği de sarhoş bir şekilde dışarı fırlamıştı. Kilitleme sırası Freya'daydı; kimse bunu yapmaktan hoşlanmazdı, özellikle de tek başına.

"Ah, Kristy," diye mırıldandı kendi kendine. "Neden bu kadar genç yaşta çocuk sahibi olmak zorundaydın ki?"

Yukarı baktı ve dolunayı gördü. Bu gece barda her şeyin ters gitmesine şaşmamalıydı. Hâlâ anlamaya çalıştığı Killian'ın sırtındaki üç çatallı mızrağın görüntüsüne takılıp kalmıştı ve tüm bunların kendi hatası olduğunu düşünmüştü. Dikkati dağılmıştı, odaklanamıyordu ve büyüğü bozulmuştu: iksirlerin hiçbirinde her zamanki köpük ya da afrodizyak tadı yoktu, içecekler tuhaf bir şekilde tatsız ve yavandı ve bugün bir müşteri hiç bu kadar acı bir şey tatmadığını bile söylemişti.

Freya çöplüğün ağır kapağını kaldırdı, şişeler şingirdarken kederle poşetleri birbiri ardına içine attı, sonra ellerini kot pantolonuna sildi. Zaten kirliydiler, üzerlerine her türlü likör sıçramıştı ve ona yerel bir isim olan Long Island buzlu çayını hatırlatıyorlardı. Mini'ye doğru yola çıkarken ince deri ceketine sarıldı, kendini huzursuz hissediyordu. Serin bir Kasım gecesi idi.

Anahtarlığındaki kilit açma düğmesine bastı ve arabası, North Inn'de B&B bölümünde kalanların arabaları arasından bip sesi çıkararak ona geri döndü. Gece masasında çalışan kızın kırmızı Mazda'sını tanıdı. Çöp bidonlarının sağında, Joanna da dahil olmak üzere kasabadaki herkesin övgüyle bahsettiği Fransız sahil restoranının arka tarafına giden loş bir sokak vardı - her ne kadar o ve Killian henüz denememiş olsalar da. Mini'ye giderken ara sokaktan geçerken iki gölgenin hareket ettiğini gördü. Ona doğru yürüyorlardı. Bir arabanın arkasına saklandı ve pencereden baktı.

Onu her yerde tanırdı: Freddie, ikizi. Yüzünün ve altın rengi saçlarının etrafındaki parıltı onu bir ateşböceği gibi aydınlatıyordu. Ama yanında kim vardı? Uzun boylu, geniş omuzlu bir adam, kardeşinin karşısında duruyordu ama gölgeler içinde gizlenmişti. Onu zar zor seçebiliyordu. Adamın başında bir kaptan şapkası vardı.

-O kadarını söyleyebilirdi, yoksa bir polis memurunun şapkası mıydı? Freddie ve gölgeli figür el sıkıştıktan sonra yollarını ayırdılar, adam şimdi ona doğru ilerliyordu. Yine de Freya bulunduğu noktadan adamı daha iyi göremiyordu ve Freddie'nin neyin peşinde olduğunu görmek için onu takip etmesi gerekiyordu. Adam Fransız restoranına doğru yola çıkmıştı.

Eğilerek park etmiş arabaların arasından geçerken, gizemli adamın arkasındaki arabalardan birine binip dışarı çıktığını duydu. Her şey arabanın markasını ya da plakasını yakalayamayacak kadar hızlı olmuştu ve o da ikizini takip etmeye çok odaklanmıştı. Duvara sarılarak ve gölgelerde saklanarak ara sokaktan aşağıya doğru koştu ve sonra ona yetişti.

Şimdi Fransız restoranının otoparkında onu izliyordu. Olabildiğince yaklaşıp kadar arabaların arasında alçaktan ilerledi. Yanında genç bir kadın vardı ama Freya onun sadece uzun silüetini ve uzun saçlarını seçebiliyordu. Kızın sırtı Freya'ya dönüktü. Kız arkasını döndüğünde, Freya görülmemek için eğilmek zorunda kaldı. Ama Freddie'nin söylediği bir şeyi duydu: "Fazla uzun sürmez." Sonra bir kapı çarparak kapandı. Freya hızla tekrar baktı.

Freddie yolcu koltuğuna oturmak için arabanın etrafından dolanıyordu ve sonra ikisi birden havalandılar.

Kardeşi kendini neyin içine sokmuştu? Kuzey Hampton'da cesurca dolaşıyor, karanlık sokaklarda tuhaf karakterlerle tanışıyor ve geri döndüğünü kimsenin bilmemesinin çok önemli olduğunu iddia ediyordu.

bölüm yirmi yedi

Şemsiyemin Altında Dur (ella ... ella ... ella)

"Bu ses de ne?" Freya, Joanna'nın evinin ikinci katındaki odasından dışarı adımını attı ve beyaz sabahlığının kemerini sıkan Ingrid'e çarptı.

Ingrid'in gözleri gözlüklerinin ardında dalgalandı. Saat daha erkendi ve gürültüyü duyduğunda yüzüne su sıçratmak üzereydi ki tavan arasına koşup perilere seslerini kesmelerini söyledi. "Ne gürültüsü? Ben bir gürültü duymadım," diye cevap verdi, bunu yüksek sesle söylemeye özen göstererek, perilerin onu duymasını ve fermuarını çekmesini umuyordu.

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. Üstlerinden, sanki ağır bir şey çatı katının bir ucundan diğerine sürükleniyormuş gibi yüksek bir ses daha geldi.

"Şu ses!" dedi Freya, eliyle onu işaret ederek.

Ingrid onu engellemek için dikkat çekmeden merdivene doğru ilerlemeye çalıştı. "Oh, önemli bir şey değil. Sanırım Oscar ve Siegfried bu sabah erken saatlerde oyun oynamak için yukarı çıktılar."

Sesler tekrar yankılandı; bir şey çarptı, ardından ayak sesleri duyuldu.

"Yani benim kedim ve senin Griffin'in yukarıda **evcilik** mi oynuyorlar? Ve insan gibi büyüdüklerini

ayaklar?"

"Evet, kesinlikle," dedi Ingrid ısrarla. "Şekil değiştirme alıştırması yapıyorlar."

"Komik, çünkü az önce Siegfried'i yatağımda kıvrılmış gördüm," diye karşılık verdi Freya. Siegfried adının duyulmasıyla birlikte Freya'nın yatak odasından fırladı ve gelip onun baldırına sürtündü. Freya mırıldayan kara kediye baktı, gözlerini şüpheyle Ingrid'e dikti ve sonra sırttı. "Tamam, dökül bakalım." Bunun adil olmadığını biliyordu. Kendisinin de pek çok sırrı vardı ama elinde değildi.

Ingrid bir elini tırabzana, diğerini de duvara dayayarak çenesini kaldırdı ve açıkça merdivenleri engelledi. Kısa siyah kimonosuyla Freya vücudunu Ingrid'inkine bastırarak geçmeye çalıştı.

"Tamam, tamam, sana göstereceğim!" Ingrid yumuşadı ve Freya'nın geçmesine izin verdi. "Açıklayabilirim!" Ingrid Freya'nın arkasından seslendi ve hızla onu takip etti. Freya kapıyı açtı, Ingrid de peşinden.

Tavan arası yeniden düzenlenmişti, böylece artık gelişigüzel dağılmamış olan mobilyalar, çeşitli uyku alanlarına sahip bir yatakhane odasına benziyordu. Artık üst üste yığılmış kutular yoktu. Bunun yerine, Ingrid'in daha önce hiç görmediği metal tekerlekli raflarda giysiler asılıydı. Periler banyo yapmıştı. Ingrid onların iyi temizlendiklerini ve sivri, narin yüz hatları ve parıldayan tenleriyle göze hoş göründüklerini fark etti.

Sven kendi alanındaki divana uzanmış, bir yandan Agatha Christie romanı okuyor, bir yandan da sigara içiyordu; kül tablası, yatağının başucundaki masanın üzerinde, Kools paketinin yanındaydı. Irdick kendi derme çatma odasında, sallanan sandalyesinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Kelda ve Nyph, koyu renk kıyafetlerinin üzerine giydikleri çocuk kostümleriyle çift kişilik yatakta oturmuş, yetmişli yılların popüler oyunu Mastermind oynuyorlardı. Val bir vapur sandığını köşeye itmeye ara vermişti ve şimdi avuçlarıyla Mohawk'ını düzeltiyordu. Hepsi her şeyi bırakmıştı

faaliyetlerinin tam ortasındaydılar ve içeri dalan iki cadıya bakıyorlardı.

Freya gözlerini kısarak, "Neden bana perileri sakladığınızı söylemediniz?" diye sordu.

Ingrid içini çekti, sigarasını kül tablasında söndürmek ve Kools paketine el koymak için Sven'e doğru yürüdü. Freya'ya döndü. "Onlar peri değil. Onlar peri ve kaybolmuşlar. Onları eve nasıl götürebileceğimizi bulana kadar burada kalmalarına izin verdim ama evin nerede olduğunu hatırlamıyorlar," dedi bir nefeste. "Yani bir nevi mülteci gibiler."

"Beşikte kalmamıza izin veriyor-" diye başladı Sven ama Ingrid araya girdi.

"Az önce söyledim, Sven. Daha önce de ifade ettiğim gibi burada sigara içmek yasak. Eğer sigara içmek istiyorsanız, dışarıda için!" Peri'lerin merdivenlerden inmek ve evin içinden geçmek yerine, çatılara ve duvarlara tırmanmakta usta oldukları için bu şekilde gelip gittiklerini bildiğinden pencereyi işaret etti.

Freya inanamayarak Ingrid'e baktı. "Annem kaçakları barındırdığınızı biliyor mu?"

"Onlar kaçak değil. Onlar mülteci! Arada fark var." Ingrid kız kardeşine ters ters baktı. "Yanlış bir şey yapmadılar, yani son zamanlarda yapmadılar. Bu sabaha kadar nispeten sessiz ve uslu davrandılar. Sayılır." Her birine kötü kötü bakarak odayı taradı. "Söylediğim her şeyi yapmazsanız ne yapacağımı biliyorsunuz, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dediler hep bir ağızdan, kararlı bir şekilde başlarını sallayarak. "Kurbağalar."

"Ribbit," diye şaka yaptı Val.

"İyi olacağımıza söz veriyoruz!" Kelda araya girdi.

"Verdiğin sözlerin pek bir anlamı yok," dedi Ingrid.

Freya'ya en başından beri perilerle olanları, onu işgal ettikleri köhne bir motele kaçırarak nasıl yardım istediklerini anlatmaya devam etti

ve kolektif hafıza kaybını gidermek için nasıl bir büyü aradığını, birkaçını denediğini ama hiçbirinin işe yaramadığını anlattı.

"Motel mi? Ne moteli?" Freya şüpheyle sordu.

"Hani şu otoyolun dışındaki, batmak üzere olan."

Freya başını salladı; bunu çok iyi biliyordu ama bunu Ingrid'e söylememiştir. Anlattığı gecede Ingrid'i gördüğünü şimdi fark etmişti. Ingrid'in Matt'le birlikte olduğunu sanıyordu ama hayır, o "mültecilere" yardım ediyordu.

Ingrid ona hırsızlıklarla ilgili son gelişmeleri (bir yandan da perilerin nasıl tepki vereceğini gizlice izliyordu), Matt'in perileri nasıl bildiğini ama onların sadece bir grup evsiz çocuk olduğunu düşündüğünü ve ona yalan söylemek zorunda kaldığını, çünkü Matt'in bunların hiçbirini anlamayacağını anlattı. O büyüye inanmıyordu.

"Büyüye inanmıyor mu?" Freya sordu. "O zaman senin ne olduğunu düşünüyor, sadece bir kütüphaneci mi?"

"Kendine gelecektir," dedi Ingrid. "Şu anda sorun bu değil."

Ingrid peri kızlarını sorguya çekti - Freya, kız kardeşinin şaşırtıcı derecede usta polis tekniklerinden etkilenmiş bir halde onları izliyordu - ama onlar mevcut soygunlar dizisiyle herhangi bir ilgileri olduğunu reddettiler ve eğer ihtiyaç duyarsa burayı aramasından memnuniyet duyacaklarını söylediler.

"Ganimeti başka bir yerde saklıyor olabilirsin," diye karşılık verdi Ingrid. "Örneğin, bunlar nereden geldi?" Elbise raflarını işaret etti, sonra kollarını kavuşturdu ve bir ayağını yere vurdu.

"Onları burada bulduk ve monte ettik. Kutulardan daha iyi mekânsal ekonomi sağlayacaklarını düşündük," diyor Nyph.

Freya, "Annemin yıllar boyunca burada sakladığı onca eşya düşünüldüğünde bu makul," diye yorum yaptı.

"Lütfen bunu bir sır olarak saklayabilir misin?" Ingrid kız kardeşine yalvardı.

"Elbette," dedi Freya.

"Annemin perilerden hoşlanmadığını biliyorsun - çocukken bize anlattığı, perilerin çocuklara korkunç şeyler yaptığına dair tüm o uyarıcı hikayeler. Ele avuca sığmaz olsalar bile, bu adamların o türden olduklarını sanmıyorum. Ama annemin bu ayrımı yapacağını sanmıyorum."

"Çocuklara korkunç şeyler!" diye tekrarladı Irdick sallanan sandalyeden, sonra aptalca sırttı.

"Belki de sadece biraz can sıkıcıdırlar?" dedi Freya.

Periler pencerelerden girip çıktıkları için, kız kardeşler Joanna'nın yukarı çıkmaya çalışması ihtimaline karşı tavan arasının kapısını kilitlemeye karar verdiler. Anneleri sorarsa anahtarı kaybettiklerini söyleyeceklerdi. Ingrid sabahları ve akşamları perilere yemek getirmeye devam edecekti, ancak periler başka yerlerde daha iyi yiyecekler bulabileceklerini iddia ediyorlardı, örneğin çöplükleri karıştırdıkları Fransız restoranının arkasında. Ama o kibar Fransız garson fark etmişti ve şimdi onları besliyordu, yani Ingrid'in artık akşam yemeğiyle uğraşmasına gerek kalmamıştı. Freya Ingrid'e hafıza kaybını giderici bir büyü ya da belki de bir iksir, bir tür panzehir araştıracağına söz verdi.

Ingrid Freya'yı rahatsız eden bir şey olduğunu gördü ve sormak zorunda kaldı. "Bitkin görünüyorsun. Neyin var?" Bir elini kız kardeşinin alnına koydu.

Freya bütün sırlarını Ingrid'e anlatmak, içini dökmek ve küçük bir kız gibi ablasının omzunda hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istiyordu. Çok yıpranmıştı. Sonunda Killian'a Freddie'nin Limbo'dan döndüğünü söylemek onu rahatlatmıştı ama şimdi Freddie haklıymış gibi görünüyordu, onu oraya gönderen Killian'dı ve şimdi bunu da saklamak zorundaydı.

Çok özlediği ve bilgece tavsiyelerine hasret kaldığı Ingrid'e her şeyi itiraf edebilmeyi diledi. Müttefikini geri istiyordu. Ama bu çok tehlikeliydi. Ingrid, kimin risk altında olduğuna bakmaksızın adaletin yanında yer alırdı. Eğer bunu Killian yaptıysa, bedelini ödemek ve cezasını çekmek zorunda kalacaktı.

Bunun yerine, "Sadece çalışıyorum," dedi ve asık suratlı bir gülümsemeyle omuz silkti.

bölüm yirmi sekiz

Cadı Mevsimi

Joanna Norman'dan bir e-posta aldı; konu satırında "Rünler" yazıyordu. Eve en son geldiğinde ve ilişkilerinin durumunu konuşmak için çalışma odasına geçtiklerinde, Norman'a ruh ve mezardaki mesaj hakkında her şeyi anlatmıştı. Rünlerin isimlerinin tüm harflerini kullanmış, içlerinde o sayıyla birlikte bir anagram, belki de bir tarih saklı olabileceğine inanmıştı ama bu süreç onu çılgına çevirmişti ve mesajı hâlâ çözememişti. Eğer gözden kaçırdığı bir şey varsa, Norman bunu görecekti. Ingrid de herhangi bir cevap bulamamıştı. En yaşlısı bu günlerde tamamen başka bir yerde görünüyordu ve eve sürekli Ingrid'in kızarmasına neden olan gizemli paketler gelmeye devam ediyordu.

Joanna e-postayı tıkladı, Norman'ın geri bildirimini almak için sabırsızlanıyordu, özellikle de gömü alanındaki korkutucu utiseta deneyiminden sonra, Wraith parmaklarını boynuna dolamış ve Joanna'ya onu araması için yalvarmıştı. Bu ruhun iyi huylu mu yoksa kötü huylu mu olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Belki de Ingrid haklıydı. Mesaj şeytani bir mesaj olabilirdi. Kız onu tehdit etmişti, ya da öyle görünüyordu, ama dünyanın ortasında tezahür etmek için sadece sınırlı bir zamana sahip olan wraith'in saldırması, onu yakalaması mümkündü.

Joanna yalvarışının aciliyetini iletmek için elinden geleni yaptı. Belki de kötü bir niyeti yoktu. Norman'ın mektubunu okudu.

<<Sevgili Jo:

Daha önce yazacaktım ama bu dönem o kadar ağır bir yükün altına girdim ki şu ana kadar nefes alacak zamanım bile olmadı. Bu, her saniye aklımda olmadığınız a n l a m ı n a gelmiyor.

Öncelikle, Harold beyefendiye karşı böyle bir olay çıkardığım için çok üzgün olduğumu söylemeliyim. Elbette şimdiye kadar kendi hayatınızı kurmuşsunuzdur ve bunu anlıyorum. Birkaç yüzyıldır (tam olarak 1692'den beri) ayırırız ve hayatın devam ettiğinin farkındayım.

Ancak şunu açıkça belirtmeliyim ki, sana olan hislerim değişmedi ve asla da değişmeyecek. İşin aslı, sana hala aşığım sevgilim ve bir gün evliliğimize bir şans daha vermeye istekli olabileceğin umudunu taşıyorum. Umarım bir erkeği hayal kurduğu için suçlamazsın. Bir kez daha bir aile olmak gerçekten çok güzel olurdu, ama her şeyden önce kalbini yeniden fethetmek istiyorum. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim ve kıskançlığımın beni ele geçirmesine izin vererek bunu çoktan geçiştirdim bile: "Beslendiği etle alay eden yeşil gözlü canavar." Evet, duygularım kontrolden çıktı. Sen özgür bir ajansın. Ne kadar istesem de kalbine hükmedemem. Davranışım, en hafif tabirle, acınacak haldeydi. Umarım beni affedersin.

Bu, Norman'ın onu Harold hakkında sorguya çekmeye devam ettiği çalışma odasındaki yaklaşımından biraz farklı bir yaklaşımdı. Onu sakinleştirmek biraz zaman almıştı. O zaman herhangi bir aşk beyanında bulunmamış, bunun yerine sanki Freya ve Ingrid hâlâ küçük, çaresiz çocuklarmış gibi kızlar için en iyisini yapma argümanını kullanmıştı. Bunu çok saçma bulmuş ve neden bu kadar yaygara kopardığını anlamamıştı. Norman'ın şimdi sadece ona karşı değil, kendine karşı da daha dürüst olması Joanna'yı memnun ediyordu. Mektubu ona dokunmuştu.

Kendisini bin yıldır tanıyan bu adamın hâlâ ona aşık olmasından gurur duymaktan başka bir şey yapamıyordu. Tutkuluydu ve böyle küçük bir kıskançlık patlaması için onu affedebilirdi. Aslında, masasının başında otururken aniden fark etti ki, onu her şey için çoktan affetmişti: 1692'deki Salem duruşmaları sırasında yetkilerini kullanmamıştı, ki bu zaten boşuna olurdu. Konsey'e karşı gelseydi, onlar da

Sonunda hepsi cezalandırıldı. Bunlardan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu. Sadece bu da değil, Ingrid ve Freya da babalarını affetmişti, o neden affetmesin ki? İyi bir cadıyı kötüye, beyaz büyüü siyaha çevirme gücüne sahip gereksiz bir kine tutunmanın hiçbir anlamı yoktu. Joanna iyi niyetli bir cadıydı ve bunu daha iyi bilmeliydi.

Geçen yaz Norman, kendisinin ve kızların Kısıtlama'yı ihlal ettikleri için cezalandırılmayacaklarından emin olmak için Kahin'e gitmişti. Sonunda, görünüşe göre ölümsüz olan bu yasanın kaldırılmasını sağlamıştı ki bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Onun kalbi her zaman doğru yerdeydi ve şimdi bunu açıkça görüyordu. Ayrı kaldıkları zamanlarda bile Norman'ın varlığını hissetmişti; düştükleri takdirde kendisini ve kızları yakalayıp kucaklayacak bir güvenlik ağının her zaman orada olduğunu biliyordu. Norman onu hiç terk etmemişti, onu kovan kendisi olmasına rağmen. Onu sadakati için seviyordu, her şeyi için seviyordu ve belki de kendisi de onu sevmekten asla vazgeçmemişti. Saçlarını omzuna doğru itti. Gilly masasının üzerine kondu.

"Ah," dedi ona biraz tohum yedirirken. "Sen de bizi tekrar bir araya getirmek istiyorsun, değil mi? Nereye varmaya çalıştığını biliyorum, sinsi kuzgun. Ama Norman ve ben bunu yavaştan almalıyız. Yalnız bir kocakarı olmaya alıştım. Ne yapmalı?"

Gilly avucundaki tohumları düşüncesizce gagaladı.

"Evet, bunu düşüneceğim. Düşüneceğimi biliyorsun." E-postasını okumaya devam etti.

<<İkincisi, muhtemelen mesajı şimdiye kadar çözmüşsünüzdür. Eve dönerken trende hızlıca karalamıştım: haglaz, ansuz, wunjo, algiz, manaz, A, laguz, sonra 157. Doğru mu? Görüyor musunuz? Ve ilk üç rün ile ikinci üç rün arasında bir ayrım var, böylece Norn yayma okumasına göre gitmeniz gerekiyor. Eğer öyleyse, bu küçük zeki bir ruh, Jo. Sadece o (evet, onun bir dişi olduğuna inanıyorum) [Norman her zamanki gibi haklıydı, diye düşündü] sizi rünlerde ona seyahat etmeye çağırmakla kalmıyor, kim ya da daha doğrusu ne olduğuna dair bir ipucu da bırakıyor. Sen ve Ingrid'in bunu çözüp çözmediğinizi bana bildirin. Çözemediyseniz, ben size söylerim. Eğlenceyi bozmak istemem. >>

Joanna bu Wraith'in kim olduğunu anlamak için yeterince zaman harcamış ve hiçbir yere varamamıştı.

Norman'a hemen cevap yazdı.

<<Sevgili Norman:

Bu kadar uzun süre kızgın kaldığım için özür dilerim. Aldığınız kararları anlamaya başladım ve aşırı derecede sert davrandığımı itiraf etmeliyim. Her zaman rasyonel olmayan duyguların kendi ömürleri vardır ve bazen, her ne sebeple olursa olsun, yaşanması gerekir. Kızlarımızın Salem'deki Gallows Hill'de asılmalarını izlemek korkunç bir gündü. Ama şimdi anlıyorum ki bu sizin ilgisizliğinizden kaynaklanmıyordu. Yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu.

Yeni bir başlangıç yapalım. Birbirimize karşı yeniden rahat olmak için çalışmaya başlayabiliriz. Arkadaşlığınızı özledim. Önümüzdeki Perşembe günü Şükran Günü yemeğine gelebilirsen ve tüm bunları yüz yüze konuşabilirsek harika olur.

Evet, mesaj hakkında ne bulduğunuzu bilmek istiyorum. Lütfen en kısa zamanda bana bildirin! Bu acil bir durum. İletişime geçtim ama hala bir şey bulamadım, bu yüzden herhangi bir ek bilgi yardımcı olacaktır.

Jo>>

Gönder düğmesine bastı, sonra Norman'ın cevabının hemen gelmesini umarak şaşkınlıkla ekrana baktı. Akşamın erken saatleriydi ve büyük olasılıkla dersler bitmişti. Küçük manastır hücrelerinde miydi, görünmez bir çizgi onları dizüstü bilgisayardan dizüstü bilgisayara mı bağlıyordu?

"Merhaba anne." Ingrid, Joanna'nın çalışma odasının kapısında durdu. "Kendi kendine konuştuğunu duydum."

Joanna kapı aralığında duran güzel kızına, onun açmış çiçeğine baktı ve güldü. "Sadece Gilly ile sohbet ediyordum. Endişelenecek bir şey yok. Henüz çılgın bir cadı olmadım."

"Ruh konusunda bir gelişme var mı?" Ingrid duvara dayalı aşk koltuğuna doğru yürüdü ve uzun, ince bacak bacak üstüne atarak oturdu.

Joanna kızının gün boyu ve akşama kadar topuklu ayakkabı giyebilmesine hayrandı. Harika, abartısız bir Avrupa tarzı vardı Ingrid'in. En büyüğüne, ruhun ona kendisini bulmasını nasıl söylediği hakkında her şeyi anlattı. Norman'ın rünlerdeki bir tür şifreyi çözdüğünü ve cevabını beklediğini yazdığını, birkaç saniyede bir bilgisayarının ekranına bakarak bunu belli ettiğini de ekledi.

Ingrid, Joanna'nın söz verdiği gibi ayini gerçekleştirmeden önce kendisine danışmadığı için annesine kızgındı. "Helda'nın ne kadar hilekâr ve aldatıcı olduğunu biliyorsun. Onun lanet olası Antlaşması'nda bir sürü madde ve alt madde var. O belge, kapılarının ardındaki dokuz çember kadar labirent gibi ve o kitabı kilitli tutuyor, böylece kimse onu gerçekten okuyamıyor - klasik bir şaşırtmaca. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kız kardeşin tam bir sürtük!"

"Aman Tanrım!" dedi Joanna. "Dil, Ingrid."

Ingrid bu yoruma pek aldırmadı, sadece devam etti. "O Antlaşma'nın nasıl çalıştığını öğrenmenin tek yolu deneme yanılma yöntemidir. Helda onu sadece işine geldiği zaman çıkarıyor. Eğer onu okuyamazsak her maddesini nasıl bilebiliriz ki? Ve tabii ki, her tür durum için bir planı var. Sanırım ölümlerle konuşmak için de bir uyarı var, değil mi anne?"

"Evet, var. Sevgilim, Helda'nın tüm yasalarının bir nedeni var. Eğer onlar olmasaydı herkes ölümsüz olurdu," dedi Joanna, dikkati dağılmış bir halde. Dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor ve fareyi tıklıyordu. Az önce Norman'dan bir cevap almıştı. Ingrid'in kesinlikle bilmesine gerek olmayan ilişkilerine değinen bölümleri atlayarak yüksek sesle okumaya başladı:

<<Bildiğiniz gibi, her rune için karşılık gelen ve eşdeğer bir fonetik değer vardır. Bu bir akrostiş. Sadece her bir rune için karşılık gelen harfi kullanın ve Scrabble A ile bir kelime heceleyecektir. Ancak algiz karosu yanlışdır - z veya r sesi yerine, o rune'un adının baş harfi olan a'yı temsil eder. 157'yi aldın. Sanırım oradan ne yapacağınızı bulacak ve çalışmak için uygun malzemelere sahip olacaksınız.>>

Ingrid omzunun üzerinden bakıp İskandinav isimlerini söylerken Joanna hâlâ masasının üzerinde duran rün kâğıdına baktı. Joanna onları, karşılık gelen Roma harfleriyle birlikte bir kağıda karaladı:

hagalaz -----> h
ansuz -----> a
wunjo -----> w veya v
algiz -----> z veya r ama a per Norman
manaz -----> m
A -----> a
laguz -----> l

"Hávamál" şiiri!" diye bağırdı anne ve kızı hep bir ağızdan.

Joanna kitaplığına doğru koşarak, "Kıta bir elli yedi!" dedi. "Bulmacayı çok karmaşık hale getiriyordum, bir anagram arıyordum." Joanna rafları taradı, sonra da eski İskandinav şiirlerinin bir derlemesi olan Şiirsel Edda'nın deri ciltli kopyasını çıkardı. 165 kıtadan oluşan "Hávamál", Odin'e atfedilen ve sanki bilgeliğini kendisi aktarıyormuş gibi yazılmış gnomik bir şiirdi - hávamál kelimesi "yüce olanın sözleri" anlamına geliyordu. Şiir beş bölüme ayrılmıştı: sondan bir önceki bölüm olan Rúnatal'da Odin bir ağaçta yaralı halde asılı dururken rünleri keşfediyor, son bölüm olan Ljóðatal'da ise Odin bir büyü listesi sıralıyordu. Joanna şiirin bu son bölümünde 157. kıtayı buldu ve kitabı havaya kaldırarak Ingrid'e yüksek sesle okudu:

On ikinciye biliyorum:
Eğer bir ağaçta görürsem
İlmikle asılmış bir ceset,
Bu tür büyüleri rünlerle yazar ve çizerim,
Varlık iniyor ve benimle konuşuyor.

"Aman Tanrım, anne, o mahkûm edilip asılmış bir cadı olabilir mi?" diye haykırdı Ingrid.

Joanna kızı ve giydiği şeyi düşündü. "Evet, elbette, yardımına ihtiyacı olan bir cadı. Bizden biri, bir

Tanrıça," diye ekledi Joanna. "Ama nerede o? Onu nerede bulabilirim ve neden yeniden canlanmadı? Neden bir ruh olarak etrafta dolaşıyor? Sorun ne?"

İkisi de birbirinin üzerine konuştu. Joanna'nın ejderha kemiğinden rünleri Wraith'e tanıdık gelmişti çünkü o da onlardan biriydi ve belli ki Şiirsel Edda'yı iyi biliyordu. Boş mezar taşlı mezar büyük olasılıkla onun hem asıldığı hem de gömüldüğü yerdı. O bölgedendi. Hüküm giymiş, kiliseden aforoz edilmiş bir cadının kutsal topraklara gömülmesine izin verilmezdi. Hüküm giymiş bir cadı, asılmış, sığ bir mezara gömülmüş, genellikle mezar taşı olmayan, çoğu zaman ölüm kaydı bile olmayan, hiçbir iz bırakmayan, sanki hiç var olmamış gibi ölü biriydi. Ancak birisi onun için bir mezar taşı yaptırmaya özen göstermişti, bu cesur ve riskli bir hareketti, bu da onun sevildiğini gösteriyordu.

"Babam kız olduğunu söyledi ama bunu nereden biliyordu? Biz biliyorduk çünkü sen onu gördün," dedi Ingrid heyecanla.

"Norn yayıldı," dedi Joanna. "Rünleri başka bir şekilde de yerleştirebilirdi. Ama onları üçlü kümeler halinde yerleştirmiş. Belki de Norman dişi oldukları için onun Norn'lardan biri olduğunu tahmin ediyordur."

"Kız 'Beni bul!' dedi. Bilmek istediğim şey nerede olduğum" dedi Joanna.

Ingrid uzun bir iç geçirdi. Ölülerden gelen mesajları çözmek belki eğlenceli bir uğraştı ama bu işin sonu nereye varırsa varsın tehlikeli olmaya meyilliydi. "Daha önce sana ölülerle konuşmanın sonuçları olup olmadığını sorduğumda, evet demeye başladın ama sonra dikkatin dağıldı."

Joanna dudaklarını bükerek Ingrid'e baktı. "Ölülerden bilgi almak küçük bir suçtur. Eğer o taraftan bir şey alırsanız, Helda da bu taraftan bir şey alır."

"Eğer burada durmazsan, bu karşılıklar muhtemelen artabilir, Anne." Ingrid soru dolu gözlerle Joanna'ya baktı. "Tekrar temas kuracak mısın?"

"Oh, öyleyim. Bu kızın bana ihtiyacı var. Ona yardım etmeliyim. Bu benim görevim, sevgilim. Sadece onu nerede bulacağımı bulmam gerek. Endişelenme, çocuğum!" Beauchamp kadınlarının ortak özelliği buydu, hepsinin ortak özelliği kibirdi: her biri kendi tarzında inatçıydı ve bazen kendilerine gereğinden fazla güveniyorlardı.

Ingrid annesini caydıramayacağını biliyordu ama yine de denedi. "Ama ben endişeliyim!"

"Bah!" dedi Joanna. "Bütün bunlara karşı koymak için bir koruma büyü yapacağım. Önemli değil. Tatlı, endişeli kızına gülümsedi. "Daha hafif bir not olarak, baban Şükran Günü için geliyor. Belki Freya'ya yemek yaptırabiliriz! Bu harika olmaz mıydı?"

Ingrid güldü. "Devam et ve saptır, anne! Sen iflah olmazsın." Ingrid bir kez daha Joanna'dan yardım için kendisine geleceğine dair söz vermesini istedi, her ne kadar annesi bir öncekini bozmuş olsa da. "Bu sefer çifte söz!"

Joanna göz kırptı. "Çifte söz veriyorum!"

bölüm yirmi dokuz

Yalan Oyunu

Bir şimşek çizgisi tunç bulutlardan oluşan battaniyeyi yırttı, ardından büyük, şişman, sert damlalar Mini'yi dövmeye başladı. Freya bir yandan direksiyonu kavrarken bir yandan da camı kırbaçlayan sağanak yağmurun içinden bakmaya çalışırken ön cam silecekleri gümbürdedi. Küçük yolun kenarlarındaki saz ve kamışlar sağanakta çılgınca sallanıyordu. Dışarısı çok kötüydü; soğuk, rüzgârlı ve şimdi de bu şiddetli yağmur. Ucky Star'ın otoparkına girdi ve arka koltukta sakladığı lacivert ceketini giydi. Fırtına sırasında rahatsız edici bir şekilde parlayan kızıl saçlarının üzerindeki kapüşonu çekiştirdi, yolcu koltuğundaki yiyecek poşetini aldı, sonra Freddie'nin kapısına doğru çılgınca bir koşu yaptı, yukarıdaki yürüyüş yolundan aşağı akan su tabakasıyla sıçradı. Burası batan bir gemiye benziyordu.

Freddie onu içeri aldı. Çürük duvarlar ve pencereler rüzgârda tıkırdadı ve banyoda bir damlama, damlama, damlama sesi duydu. Böyle bir sızıntı onu çılgına çevirirdi. Freddie alışveriş torbasını aldı ve yağmurluğunu çıkarmasına yardım ettikten sonra kapının yanındaki kancaya yerleştirdi. Üzerinde kot pantolon ve balıkçı yaka vardı, omuzlarına bir battaniye atmıştı. Isıtıcıların pek etkisi yoktu ve odanın kokusu küf kokuyordu. Burası aşırı derecede nemliydi.

"Yemek için teşekkürler, Freya. Sensiz bu kadar saklanmayı gerçekten başaramazdım." Adam sarılmak için yaklaştı ama Freya bunu görmedi, masaya doğru yürürken adamın elinden kurtuldu.

"Fazla kalamam. Sadece seni kontrol etmek için geldim. Neler olup bittiğini, neler yaptığını görmek için." Tüm bu gizlenme, diye düşündü şüpheyle, masanın üzerindeki kalemi aldı, sonra tekrar defterin üzerine attı. Daha derli toplu görünüyordu. Bunu ona verdi. "Yani sadece saklanıyordun."

"Evet... aynen öyle," dedi sinirli bir şekilde tırnaklarını karıştırarak. Tedirgin görünüyordu, sanki bir şeyler daha söylemek istiyordu ama söylememeye karar vermişti. "Peki ya sen?" dedi, kelimeleri büyük bir aceleyle çıkmıştı. "Killian sana bir şey söyledi mi... bana yardımcı olabilecek bir şey?"

"Hayır! Tabii ki hayır!" Freya aniden şüphelenerek, "Hayır!" dedi.

Birbirlerine baktılar, sanki bir şeyler anlamaya, ikiz duyularını ayarlamaya çalışıyorlardı ama her ikisi de bir duvara tosladı.

Freddie omuz silkti. "Her neyse, gidebileceğim gibi değil. Bunu biliyorsun Freya. Valkyrie'lerin beni bulması riskini göze alamam. Ne yapacağımı öğrenene kadar kesinlikle bu odadan dışarı adımımı atamam."

Yani kardeşi ona açıkça yalan söylüyordu. Onu Kuzey Hanı'nın arkasındaki ara sokakta açıkça görmüştü. Onun kendisine yalan söylediğini hiç bilmiyordu. Freddie yalan söylemezdi; o çok samimiydi, güneş kadar içtendi. Gerçi son zamanlarda parlak ve sabit bir ikizden çok değişken bir ikiz olmuştu. Peki ya yanılıyorsa? Ya bu Freddie değilse? Bran'i ve onun aldatmacasını düşündü.

"Sorun ne Freya?" Freddie ona doğru ilerledi ama o geri çekilmeye başladı.

"Bir şey yok Freddie. Sadece acelem var." Arkasını dönmüş ve yağmurluğunu kancadan almaya başlamıştı bile. "Barı açmam gerekiyor. Sadece hızlıca bir merhaba demek ve yemeği bırakmak istedim." Onu düşünüyordu

Loki ile son anları. Geri dönmüş olabilir mi? Başka bir kılığa girmiş olabilir miydi? Yine kandırılmış mıydı?

Loki'nin oyununa kandiğında ve aşkları tamamlandığında, ona bağlanmış, sonsuza dek itaat etmek zorunda kalmıştı. Loki'ye dünyalar arasında geçiş yapmasını sağlayan yüzüğü vermesini, ardından da geldiği yerden tüm dünyaları birbirine bağlayan Hayat Ağacı Yggdrasil'in içindeki delikten geri dönmesini sağlamıştı. Ama Yggdrasil'e geri dönmeden önce, onun anlamadığı bir dilde bir şeyler mırıldanmıştı. O zaman geri döneceğini mi söylemişti? Belki de Freya sonsuza dek Loki'ye takılıp kalacaktı; sonsuzluk boyunca peşini bırakmayan yaramazlık tanrısı, onu asla rahat bırakmayan bir albatros. "Bana sandığından daha çok benziyorsun, sevgili Freya." Bu sefer bunu ona kanıtlamak için mi ikizi olarak dönmüştü?

Kayganlaştırıcıya uzandı ve kollarının kavrandığını hissetti. Freddie -ya da Loki- onu etrafında döndürdü. Gözleri kilitlendi. Yeterince dikkatli bakarsa bu iri yeşil gözlerin arasından bakan o vicdansız ruhu görebilir miydi? Onun yerine yansımasını gördü ve Freddie onu bıraktı.

"Sana ne oldu, Freya?"

Onu manipüle etmeye, kalbini çelmeye mi çalışıyordu? Loki onu iyi tanıyordu. Freddie'ye olan aşkının ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim. Fırtına beni ürküttü ve gerçekten işe gitmem gerekiyor" dedi.

Gözlerini ona dikti. "Bir şey bulmadığına emin misin? Hiçbir şey mi? Küçük kardeşinin haklı olabileceğini düşünmeni sağlayacak hiçbir şey? Killian hakkında bana söylemediğin bir şeyler olabileceğini?"

"Tanrım, Freddie, sana zaten söyledim. Söylemedim!" Ona -her kimse o- Killian'ın sırtındaki üç çatallı mızrak izinden kesinlikle bahsetmeyecekti. Artık hiçbir şeyden emin değildi, sadece oradan çıkması gerektiğinden emindi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Spiral İçinde Bir Daire Gibi

"Sanırım yukarıda bir orman ve evler var, belki?" Kelda savaş botlarının bağcıklarını bağlamak için çömeldi. Freya'nın siyah deri maskesini kalıcı olarak kendine mal etmişti ve içinden Ingrid'e bakıyordu.

Tavan arasındaydılar ve Ingrid, Freya'nın kendisi için hazırladığı hafıza kaybı panzehirini etrafa dağıtmıştı ve şimdi o ve periler panzehirin etkisini göstermesini bekliyorlardı.

"Bu başka birine bir şey çağrıştırdı mı?" diye sordu Ingrid. "Kimseye?" Asasını bir elinde tutuyor ve avucuna vuruyordu. Aslında kendini biraz okul öğretmeni gibi hissediyordu, asa bir cetveldi, etrafına toplanan periler ona büyük bir saygıyla bakıyordu. Her zaman yalnız olan ve şu anda yatağına yayılmış olan Sven hariç.

"Sanırım A ile başlıyor," dedi Irdick. "Ama bunu düşünmek bile başımı ağrıttıyor."

"A ile başlayan nedir?" diye sordu Ingrid.

"Bizim geldiğimiz yer A ile başlıyor Erda," diye homurdandı Sven yattığı yerden, bir kolunu gözlerinin üzerine sarkıtıp. Bunları düşünmenin vücudunu çok ağrıttığını söyleyerek onlara katılmamıştı ama Ingrid akşamdan kalma olduğundan şüpheleniyordu.

"Tamam, tamam, bu harika!" dedi Ingrid. "Para kullanamayacağınızı, mekanın adının bir harfle başladığını ve

A, ve sen ağaçlarda mı yaşıyorsun?"

"Burası bir c-c-c-city," dedi Val. Mohawk'ının ön kısmı bir gözünün üzerinden geçti.

"Aşağıda sesler var, diğer periler çalışıyor," dedi Irdick. "Sanırım... Ah!" Bir elini alnına götürdü.

Ingrid asasıyla başını kaşdı. "Kafam karıştı."

Nyph Ingrid'in yanına geldi ve kolunu çekiştirdi. "Bu panzehir işe yaramıyor, Erda."

Ingrid ani bir farkındalıkla başladı. "Adımın Erda olduğunu nereden biliyorsun? Eski adımı nereden biliyorsun?"

Nyph ipeksi kahverengi saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve omuz silkti. "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

"Başka ne var?" Ingrid, kendisine boş boş bakan küçük, keskin yüzlerini tarayarak sordu. Freya'nın bu iksirinin etkili olmadığı açıktı ve bir şey varsa o da perileri hasta ediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Her Yer Alev Alev

Joanna artık hayaletin ölü bir cadı olduğundan emindi, özellikleri Johannes Vermeer'in Sütçü Kız tablosunu hatırlatıyordu, bunu bir sıçrama noktası olarak kullanmaya karar verdi. Çalışma odasındaki kitaplıkta, söz konusu tabloyu bulacağını bildiği altın çağ Hollandalı ressamı hakkında kitabını aradı. Kitabı açıp resme baktı, sonra da tuval üzerine yağlıboya tabloya: masanın kenarını örten kumaştaki ve sütçü kızın önlüğünün kemerindeki peygamber çiçeği mavisinin pencereden süzülen güneş ışığıyla aydınlanan dokunuşları dikkat çekiciydi.

Atlantik'e baktı. Alışılmadık derecede parlak ve sıcak bir Kasım günüydü, Gardiners Adası'na kadar uzanan sakin yüzeyde beyaz dalgacıklar dalgalanıyordu. Hava bahçeyle uğraşmak için çok soğuktu ve Joanna işine geri döndü.

Kitapta, resmin ortaya çıkış tarihinin tam olarak bilinmediği ancak 1658 dolaylarında olduğu belirtiliyordu. Cadı on yedinci yüzyıl kıyafetleri giymişti, ancak resim belki de yaklaşık bir zaman dilimini daraltmaya yardımcı oldu.

Yerleşimciler Kıta'nın stillerini Amerika'ya getirmişlerdi. Yine de Wraith'in giyim tarzı ile sütçü kızinki arasında farklılıklar vardı. Wraith'in kıyafetlerinin kumaşları kasvetli renklerden oluşan bir paletti. Elbisesi,

Joanna'nın hava durumuyla ilgisi olmadığını bildiği mütevazı tarz, onu neredeyse tamamen örtüyordu: saçları başlıkla gizlenmişti, korsajının altındaki bluzun yakası boğazının tabanını sıkıca sarıyordu, kolları bileklere kadar uzanıyordu (sütçü kızlarınsının aksine, dirseklerin üzerine itiliyordu) ve eteği ayaklarının altına düşüyordu. Yüz ve boyun dışında kalan tüm et parçaları ya da vücudun şehvetli sayılabilecek kısımları (göğüs, göğüs dekoltesi, ayak bilekleri ya da ayaklar) örtülüydü. Joanna bu katı ve sade kıyafet kurallarına aşinaydı. Bu kız da bir zamanlar Beauchamp'ların kendileri gibi İngiliz Püritenlerin arasında yaşamıştı. Long Island'ın on yedinci yüzyıldaki yerleşimcileri, kızlarını Salem'deki Darağacı Tepesi'nde ilmiğe geçirenlerle aynı soydan ve aynı cinstendi.

Joanna kızın on sekiz yaşlarında olduğunu, kıyafetinin sadeliğinden de anlaşılacağı gibi alt tabakadan olduğunu anladı; Long Island'ın doğu ucunda, ekonomisi koyun, tarım ve balina avcılığına dayanan bir bölgede yaygın olan hizmetçi ya da çiftçi bir kadındı. Belki de evliydi. Eğer evliyse ve sosyal statüsü nedeniyle, sadece seçkinlere verilen bayan unvanı yerine goody (iyi eş ya da evin hanımı anlamına geliyordu) unvanını kullanıyordu. Joanna tarihi biliyordu. Bunu yaşamıştı.

1629 yılında Kral I. Charles, zulüm gören dini bir grup olan Püritenlere Massachusetts Körfezi'nde bir İngiliz kolonisi kurmaları için bir berat verdi. Bölge, Massachusetts (Salem ve Boston), Maine, New Hampshire, Rhode Island ve Connecticut eyaletlerinin bazı kısımlarını da içerecek şekilde Kuzey Amerika'nın Doğu Kıyısı boyunca uzanıyordu. Bu koloniye Maidstone (Doğu Hampton), Fair-stone (Kuzey Hampton) adında belirsiz küçük bir kasaba ve Wight Adası (Gardiners Adası) da dahildi. Fairstone hiçbir resmi kayıta yer almamasına rağmen Joanna burayı biliyordu, çünkü evi satın aldığı anda yanında gelen tapuda North Hampton'ın orijinal adı olarak geçiyordu.

Püritenlerin amacı, Pilgrimlerin ayakkaabılarıyla gelen bir ütopya, ilham verecek bir topluluk yaratmaktır.

-Yerleşimci ve Püritenlerin önde gelen isimlerinden John Winthrop'un deyiimiyle, "Tepedeki Şehir", "Hristiyan Yardımseverliği Modeli".

Bu yeni ve saf toplum İncil'e dayanacaktı. Başka bir deyişle, kilise ve devletin birbirinden ayrılmadığı bir teokrasiydi. Ve Çıkış Kitabı'nda belirtildiği gibi, bir cadının yaşamasına izin vermeyeceksin.

Püritenler İncil'e kör bir inançla bağılıydılar ya da en azından öyle görünüyorlardı. Bazıları cadıların zararlı olduğuna gerçekten inanıyor ve kendilerinin de büyülenerek cadıya dönüştürülebileceğinden korkuyordu (Sanki bu kötü bir şeymiş, hatta mümkünmüş gibi! diye düşündü Joanna). Cadıları ve büyücüleri, şeytanla şehvetle işbirliği yapan (Sanki biz yaparız da!), onun kitabını kanla imzalayan kadınlar ve erkekler olarak görüyorlardı.

Joanna bu tür düşüncelerin hayali ve fesat hayallerden doğduğunu biliyordu ama aynı zamanda Avrupa'da üç yüz yıl önce yaşanan cadı zulümleri tarafından da destekleniyordu. Bu yeni bölgeye gelen diğerleri cadı avını kendi bencil amaçları için bir araç olarak kullanıyorlardı: düşmanlarına ulaşmak, mallarını ellerinden almak (suçlananlar mahkûm edilip asıldıktan sonra açık artırmaya çıkarılacaktı) ya da birilerini sinirlendiren uyumsuz, köy dilencisi ya da deli kadını, iyi bir Püriten eşinin olması gerektiği kadar uysal ve itaatkâr olmayan kadını ve fazla inatçı ve bağımsız fikirli kızı işaret etmek.

Cadı avı, özünde, bu sözde mükemmel toplum içinde bir sıralama düzeni kurmanın bir yolu haline geldi. Atlantik'in bu yakasına geçen ancak bu inanç sistemini benimsemeyenler, cadı ya da büyücü olarak damgalanmamak için dışlerini sıkı ve çoğunluğun sosyal kodlarına uymak zorundaydılar - öyle olsalar da olmasalar da.

1692'deki Salem duruşmalarından önce bile New England'da cadılık suçlamaları yaygındı. Kuzey Amerika'da ilk cadı idamı 1648 yılında gerçekleşmiştir (en azından kayıtlara geçen ilk cadı idamı): Margaret Jones, aslında Boston'un Charleston bölgesinde Püriten bir ebe ve tıp doktoru olarak gizlice yaşayan gerçek bir cadıydı. Joanna'nın sevgili arkadaşı ve akıl hocasının mesleği pek iyi gitmedi. Tabii ki Margaret yeni bir isimle orta dünyaya dönmüştü. Artık Los Angeles'ta, Topanga Canyons'da, yoga ve bitkisel tedaviler öğrettiği ve arada sırada evde doğumlara yardımcı olduğu dağınık bir evde yaşıyordu. Oldukça iyi bir takipçi kitlesi edinmişti.

İronik olan da buydu: bir cadı ya da büyücü her zaman geri dönerdi. Öte yandan cadılık suçundan asılan ölümlülerin asla ikinci bir şansı olmazdı. On beşinci yüzyıldan itibaren cadı tasfiyelerinde binlerce masum insan hayatını kaybetmişti.

Joanna kitaplığına doğru yürüdü ve on yedinci yüzyılda Kuzey Amerika'daki, özellikle de Long Island çevresindeki cadı avlarıyla ilgili kitapları aradı.

bölüm otuz - iki

Seni Her Zaman Seveceğim

En sevdikleri yerde, güvenli limanlarında buluştular. Freya bu çekime karşı koyamadı. Dudakları, salatalık ve yoğurt gibi tatlı nefesi, teninin ipeği, kaslı uzuvlarının hissi, vücudunun onunkini telaşsız bir zarafetle karşılaması. Mevsim normallerinin dışında güzel bir gündü. Seranın yarı saydam kubbesinin üzerinde uskumru rengi bir gökyüzü vardı, mavi yavaşça bulut taraklarının arasından sızıyordu. Zambak havuzunun kenarında oturuyorlardı, Killian parmaklarını suda gezdirirken gözleri Freya'nıninkilerdeydi.

"Bir nedeni olmalı..." dedi. Sırtındaki çillerin deseni hakkında konuşuyorlardı.

Elini zambak havuzundan çıkardı ve ıslak parmağını dudaklarına koydu, sonra çenesine doğru kaymasına izin verdi. "Şşt," dedi. "Burada seninle olmaktan keyif alıyorum." Işık Freya'nın saçlarındaki, yanaklarındaki ve dudaklarındaki altın şeftaliyi, narin bir turuncu-pembeyi ortaya çıkardı. Adam onunla birlikte sakince oturdu.

Suçlu olmasına imkân yok, diye düşündü Freya. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. Onca insan arasında bunu söyleyebilirdi. Eğer Killian'ın geçmişinde herhangi bir şiddet varsa, bunu bir imgelemde, duyguların en çığ olanlarını, o kutupsal uçları -aşk ve öfke- gördüğü bir yerde görmüş olmalıydı.

Şüphelendiği anlar olmuştu, elbette, onun içinde korkunç ve boş bir şey gördüğüne inandığı zamanlar

Ama şimdi bu gözlerin Freddie'nin durmadan söylenmesinden kaynaklandığına inanıyordu. Şimdi Killian'a baktığında sadece nezaket görüyordu. Bir büyüünün etkisi altında da değildi.

-Bran'e aşık olduğu zamanki gibi değil; Loki onu büyülemiş, görüşünü bulanıklaştırmış ve kötülüğünü fark edemez hale getirmişti. O zaman kandırılmasına izin vermişti ama bu kez kandırılmadığından emindi. Gözleri ardına kadar açtı ve Killian'ı olduğu gibi görüyordu: iyi bir adam, iyiliğin vücut bulmuş hali. Sırtındaki işaretin ne söylediğinin önemi yoktu.

Killian sakın olmasına rağmen kendini huzursuz hissediyordu. Kaderine, üç çatallı mızrak işaretini taşıdığı gerçeğine boyun eğmiş görünüyordu. Ama köprünün çöktüğü o meşum günde gerçekte neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Killian'ı temize çıkarması gerekiyordu. Bir hata olmuş olmalıydı.

"Hafızanızdaki boşlukları doldurmamız ve tam olarak ne olduğunu bulmamız gerekiyor" dedi. "Bir hafıza kaybı panzehiri yapmayı denedim ve test ettim ama işe yaramadığı ortaya çıktı. Ama belki başka bir yolu vardır."

Killian güldü. "Test ettin mi?" Kızın yüzünü o kadar yakından izliyordu ki, sanki her bir seğirmesini ve kırışmasını yakalamaya çalışıyor, bu küçük ifadeleri beynine sonsuza dek kazıyordu.

"Hastanedeki bir hasta için," diye yalan söyledi. Ingrid'in perileriyle ilgili bir hikâyeye girişecek değildi; başka endişeleri vardı. "Söylemeye gerek yok, iksir işe yaramadı. Ama ya ..."

Killian Freya'nın ellerini tuttu, yüzü ciddiye. "Sevgilim, yapabileceğin hiçbir şey yok. Eğer Freddie'nin söyledikleri doğruysa, Araf'taki yerimi alacağım. Hatırlasam da hatırlamasam da yaptıklarım için cezalandırılmalıyım. Eğer suçluysam, suçluyumdur. Hatalıysam kefaretinin ödemeliyim. Hiç kimse benim hakkım olan cezayı çekmek zorunda kalmamalı."

Freya bunu, Killian'dan sonsuza dek ayrı kalmayı düşünmeye dayanamıyordu. Eğer o sorumluysa, bunun bir nedeni olmalıydı.

bir nedeni olabilirdi. Onun Araf'a gitmesine izin vermesine imkân yoktu ve Valkyrie'lerden uzak durmak için çocukça bir girişimde bulunarak kollarını onun boynuna doladı ve sanki her an ortaya çıkıp onu kendisinden koparabileceklermiş gibi onu sıkıca kendine çekti.

OTUZ ÜÇÜNCÜ **BÖLÜM**

Bir Dua Gibi

Bana hasta gibi gelmedin. Telefonu açtığım için şanslısın. Bir dahaki sefere hastalık izni almak için aradığında, başını yataktan baş aşağı sarkıtmayı dene. Soğuk algınlığı numarası yapmak için kitaptaki en iyi numara budur," dedi Hudson.

"Kafam baş aşağı duruyor. Bana tam da bunu yapmamı söylemiştin ama belli ki en iyi numara bu değil," diye yanıtladı Ingrid. "Bir dahaki sefere burnumu sıkar ve öksürürüm." Güldü, yüzüstü yuvarlandı, sonra yatağında dik oturdu. Bugün okulu asacaktı ve her şeyi dün onunla önceden planlamıştı. "Gerginim," diye fısıldadı.

"Sadece gözlerini kapat ve İngiltere'yi düşün," dedi Hudson, hiç de yardımcı olmuyordu.

"Çok teşekkürler." Önce ellerini, sonra da tırnakları soluk bir pembeye boyanmış ayak parmaklarını inceledi.

"İyi şanslar!" dedi Hudson sessizliğine. "Bir ... kızlık zararını kırmak mı?"

"İğrençsin." Ayağa kalktı ve yatak odasının aynasında kendine bir bakış attı. Bir an için kendini tanıyamadı. Saçları kabarıktı, birkaç tutamı yüzünden aşağıya ve ensesine dökülüyordu. Göz kapaklarına Audrey Hepburn tarzı siyah bir göz kalemi çekmiş, biraz allık ve ruj sürmüştü.

doğal rengini ortaya çıkardı. Dizinin birkaç santim üstüne kadar uzanan, dar, taba rengi yün bir elbise giymişti.

"Hey, Ingrid!" Tam telefonu kapatmak üzereyken Hudson telefondan gürledi.

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok
seviyorum!"

"Hayır, seni
seviyorum-"

Ingrid telefonu kapattı. Hudson'ı çok seviyordu ama artık gitme vakti gelmişti. Elleri sinirden terden sıırılsıklam olmuştu ve onları yatağına sildi. "Çok seksi," dedi kendi kendine.

Bir çift siyah çorap ve siyah topuklu ayakkabılarını giydi, hava alışılmadık derecede sıcak olduğu için bir trençkot giydi, çantasını aldı ve sessizce merdivenlerden indi. Parmak uçlarında çalışma odasının önünden geçerken Joanna'nın burnunu bir yığın kitaba gömdüğünü gördü; bugün neden izin aldığını açıklamayacaktı ve sessizce kapıdan çıktı.

Modern bir evdi, Ingrid'in beklediğinden çok daha gösterişliydi, zarif bir çimento ve camdan dikdörtgen kutu, iki ince yatay beyaz platform arasına sıkıştırılmış, dolambaçlı bir tepenin üzerinde, iki ayaklık üzerinde uçurumdan aşağı sallanıyordu. Hala canlı bir yeşil olan bakımlı çimenlik, üç büyük okalıptüs ağacı tarafından gölgeleniyordu. Yassı yuvarlak taşlardan oluşan bir yol kapıya kadar uzanıyordu ve kadın bir dereden geçer gibi birinden diğerine atladı. Zili çaldı.

Yalınayak, kot pantolon ve tişört giymiş, sevimli ve buruşuk görünen Matt kapıyı açtı, burnuna ve yanaklarına çiller sıçramıştı. Sırıttı. "Hasta mısın?"

"Evet," dedi gülümseyerek.

Matt ona sırtarak karşılık verdi. "Ne tesadüf, ben de hastayım, Ingrid!" diye şaka yaptı.

O da hastaymış gibi davranarak işe telefon etmişti. Kütüphaneye yaptığı son ziyaretten kısa bir süre sonra Ingrid'i arayıp onu görmek için hafta sonuna kadar bekleyemeyeceğini söylemiş ve aklına parlak bir fikir gelmişti: hafta sonundan önce birlikte okulu asmalıydılar. "Ne kadar eğlenceli olur değil mi?" demişti.

"Bunu yapamayız!" diye cevap vermişti dehşete düşmüş bir halde, ama bu fikir ona çok lezzetli bir kötülük gibi gelmişti. Her zaman çok iyiydi ve daha önce bir gün bile işe gitmemişti. Neden olmasındı ki? Değişiklik olsun diye biraz yaşamaya ihtiyacı vardı.

Matt onu içeri aldı ve denize bakan bir terası olan sade bir oturma odasına götürdü: sarı ahşap zemin, içinde tek bir beyaz kalla zambağı (tepesinde hafifçe açık fincanıyla kendi üzerine kıvrılan uzun, ince çiçek) olan bir vazo bulunan cam bir sehpa, üç kahverengi Barselona sandalyesi, zarif bir mantarı andıran uzun kavisli saplı çelik bir lamba ve şık gri bir kanep. Odanın minimalist olmayan tek bölümü yerden tavana, duvardan duvara uzanan, her boydan kitapla dolup taşan ve yere yığılan kitaplıktı. Oda güneş ışığıyla doluydu ve deniz kokuyordu.

"Vay canına!" dedi. "Bir dedektif maaşıyla mı?" diye sordu, sonra elini ağzına götürdü ve yüzünün kızardığını hissetti.

"Burası tam olarak Frank Lloyd Wright'ın Fallingwater'ı değil." Omuz silkti.

"Hiç de değil. Basit, güzel ve... temiz..." dedi Ingrid, etrafına bakmak için boynunu bükerek. "Sadece şaşırdım."

"Size konuşmayı ben yapacağım," dedi.

"Konuşma mı?" diye sordu Ingrid, Matt'in ziyarete gelen bütün kadınlara "konuşma" yapıp yapmadığını merak ederek.

"Burada nasıl yaşadığımı açıkla," dedi Matt. "Ah, tabii," diye yanıtladı Ingrid.

"Küçük kardeşim bir mimar," dedi. "Bu kadar mı? Bu kısa bir konuşma," diye alay etti.

"Okul masraflarını ben ödedim. O benim en iyi arkadaşım," dedi basitçe. Ingrid bunun arkasında bir hikâye

olduğunu görebiliyordu.

Matt'in kardeşinin başarısına yardım etmek için yaptığı fedakârlıklar onun hayat çizgisiydi. Her iki oğlunun da teşkilata katılmasını isteyen yaşlı adamlarla olan kavgaları.

"Onu çok seviyor olmalısınız." Ingrid gülümsedi.

"Ah, ondan ya da evden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Seni görmek güzel," dedi ellerini Ingrid'in omuzlarına koyarak.

Ingrid evinin hikâyesinden ve evinin güzelliğinden etkilenmiş olsa da bu ani yakınlık onu tedirgin etti. Ona hızlı bir gülümseme verdikten sonra terasa açılan cam kapılara doğru bir hamle yaptı. Kendini bu cam kutunun içinde kapana kısılmış gibi hissediyordu.

O kadar açık bir gündü ki Gardiners Adası'nı görebiliyordu. Siperinin düğmelerini açarak Fair Haven'a baktı ve yan tarafından bir mücevher gibi parlayan bir şey gördü. Sera, diye düşündü ve Freya'nın şu anda Killian'la birlikte orada olup olmadığını merak etti. Kız kardeşi ona sabah onu bulmaya gideceğini söylemişti.

İçin a an Ingrid keçe garip ve Korkunç derecede tecrübesiz, özellikle Şimdi o Matt görünüyordu Atlantik'e tepeden bakan bu evde kendinden o kadar emindi ki. Kız bir kızdı ve adam bir erkekti, yetişkin biriydi. o hala yaşadı, utanç verici bir şekilde Yeterince, ile Annesi. O ölümsüzdü ama çocuktu. Günü onunla yatakta geçirmek için izin almıştı. İşte bu kadar. Kendini biraz gülünç hissediyordu, otuz iki yaşında bir genç kız gibi. Arkasından yaklaştı ve trençkotunu yavaşça omzundan indirdi. "Buna uskumru gökyüzü derler. bulutlar bir-" in arkasındaki desene benziyor.

"Balık. Evet, biliyorum, ben de roman okuyorum Matt," dedi.

Güldü ve sonra Ingrid'in boynunun açıkta kalan tarafını öptü. Ingrid arkasını döndü. Adam onun çantasını aldı ve siperden çıkmasına yardım etti. Yüzü pembeleşmişti. Adamın çıplak ayaklarına baktı. Büyük, mükemmel biçimli, parmak uçları kare şeklindeydi. Onunla ilgili her şeyi mükemmel buluyordu.

"Eğer bu 'hasta' olmaks, hoşuma gitti. Bence hemen yatağa girip kendimize gelmeliyiz." Ona muzip bir sırıtış attı.

Ingrid başladı. "Bu konuda-"

"Gel, seni gezdireyim," dedi ve Ingrid'in elinden tutarak trençkotunu ve çantasını Barselona sandalyelerinden birine attı. Ingrid rahatlamıştı. Adam olduğu yerde durdu ve çocuksu bir heyecanla ona baktı. Adamın evini göstermekten büyük zevk aldığıını anlayabiliyordu. "Sormayı unuttum, bir içki ister misin?"

"Gün içinde asla içki içmem," dedi.

"Ben de öyle. Böylesi daha iyi zaten. Gel!" diyerek onu elinden tutup çekti.

"Böyle daha iyi" derken ne demek istedi? Alkolsüz seks mi demek istedi? Seks yapacaklarını mı düşünüyordu? Bu yüzden gelmişti, değil mi? Hasta ve yatalak olmakla ilgili tüm o şeyler belli ki seks için bir metaforu. Duh! Kendini Matt'e teslim edeceği için çok heyecanlıydı, ama bir de Matt'e durumuyla ilgili haberleri verme olasılığı vardı. Ona söyleyebilir miydi? Söylemezse bakire olduğunu anlayabilir miydi? Erkekler böyle şeyleri anlayabilir miydi? Hudson'ın tepkisini hatırladı, ona söylediğinde ne kadar ciddi bakmıştı, sanki bekaret belli bir yaştan sonra bir hastalıkmiş gibi. Ya Matt onun tuhaf olduğunu, kendisinde bir sorun olduğunu düşündüyse? Şimdiye kadar hiç kimsenin onu yatacak kadar çekici bulmadığını mı? Elbette bu doğru değildi. Birçok teklif almıştı. Sadece hepsini geri çevirmişti. Bekle, belki de onda bir sorun vardı.

Matt ona mutfağı gösterdi, tamamen çelik ve beyaz taş. Tezgâhlar ve beyaz fayans zemin, Saarinen masa ve sandalyelerin bulunduğu yemek odası, her şey şık ve seyrek, tertemiz, temiz hatlara sahipti. Ingrid kendini daha rahat hissetmeye başladı ve kapalı bir kapıya doğru yürüyerek önden gitti. "Burada ne var?" diye sordu.

Matt koşarak geldi ve sırtını ona dayadı. Tavrı birden değişti. Üzgün mü görünüyordu? Kesinlikle.

sinirli. "Sadece eşyalarımı sakladığım bir oda... dağınık."

Ingrid güldü. "Şimdi gerçekten görmek istiyorum," dedi alaycı bir tavırla ve kapının koluna uzanmaya çalıştı. Adam onun bileğini yakaladı. Hareketi sert ya da şiddetli değildi ama kararlıydı. Onu kendine doğru çekti, yüzünü ellerinin arasına aldı ve öptü. Kız onun dokunuşuyla eridi, adamın nefesi onunkine karıştı. Öpücüklerindeki bir şey onu hiç hissetmediği kadar canlı hissettirmişti. Adam güzel kokuyordu, taze kesilmiş çimen gibi, okyanus esintisi gibi, hayatın kendisi gibi.

"Sır yok dediğini sanıyordum," diye hatırlattı ona, kendisinin de bir sürü sırrı olmasına rağmen.

"Sana göstereceğim, ama bugün değil. Söz veriyorum." Sesi nefes doluydu. "Hadi, yukarı çıkalım." O kadar sevimliydi ki Ingrid gülümsemekten kendini alamadı. Elinden tuttu ve onu ana yatak odasına götürdü. Bu noktada tek bir kelime bile edemiyordu, bu yüzden kendini çok parlak olan odaya götürülmesine izin verdi, güneş ışığı her köşeyi ortaya çıkarıyordu. Burada saklanmak mümkün değildi. Kendini yatağın üzerine attı. Çok az mobilya vardı: beyaz bir platform üzerinde alçak bir kral yatak, S şeklinde turuncu bir sandalye, bir masa.

Matt yastıklara dayanmış onu izliyordu, kol kasları şişmiş, elleri ensesindeydi. Matt'in kahverengi saçlarında güneşin vurguladığı kızıl tonu fark etti. Orada öylece durdu, kolları iki yanında sallanıyordu.

"Çok uzaktasın," dedi. Ona karşı hiç olmadığı kadar kendinden emin görünüyordu. Bunun için onu kıskanıyordu. Belki de burada, aşk ve acıdan inşa edilmiş bu evde kendi halinde olduğu içindi. "Beni delirtiyorsun, biliyorsun."

Gülümsedi. Onu seviyordu. Sevmişti. Bu inkar edilemezdi. Matt için deli oluyordu. Klişeydi ama bu küçük oyun hoşuna gitmişti ama yine de tam anlamıyla bir itirafta bulunmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Bu onu seksten daha çok korkutuyordu.

Kendini çelikleştirdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, sesi aniden boğuklaşmıştı.

"Kıyafetlerini çıkararak başlayabilirsin." Ona kocaman alaycı bir sırıtış attı.

"Burada mı?"

Tüm bunlarda çok eğlenceli ve heyecan verici bir şey vardı. Kendini çocuk gibi hissediyordu. Daha önce hiç böyle bir Ğey yapmamığ, utanç verici bir Ğekilde annesi ve kız kardeği dığında hiç kimsenin önünde soyunmamığtı. Matt'e güveniyordu. Bunu yapmak istiyordu. Bu durum için iç çamağırını almığ ve giymiğti, elbisesinin altındaki hafiflik ona kendini Ğehvetli hissettiriyordu, ama elleri yine terliyordu. Islaklıktan kurtulmak için ellerini kalçalarında ve belinde gezdirdi.

"Hmm. Bu çok hoş," dedi Matt.

"Oh!" dedi şaşkınlıkla, seksi olduğunun farkında değildi. Yan fermuarına uzandı ve aşağı çekti.

Matt cesaretle gülümsedi. "Daha yakına gel," dedi. "Görüşüm bulanık."

"Henüz dokunmak yok," dedi.

Matt çok ciddi bir ifadeyle bağını sallayarak, "Hayır," dedi. "Dokunmak yok."

Elbisesinin ayak bileklerine kadar düşmesine izin verdi ve içinden çıkarak yatağa yaklaştı. Üzerinde kısa bir slip ve çoraplarını tutması için bir jartiyer kemeri kalmıştı. Freya her şeyi seçmiş, slipin altına hiçbir şey giymemesi için onu zorlamıştı.

Matt alçak sesle bir kurt ısığı çaldı. Arkasına yaslanıp onu izlerken gerçekten eğleniyor gibiydi. Ingrid onun bakışlarını fiziksel bir okşayış gibi hissetti.

Yataktan kalktı, kadının yanına diz çöktü ve elleri titreyerek jartiyerlerini nazikçe çözmeye ve çoraplarını tek tek çıkarmaya başladı. Kadın ona izin verdi. Saçındaki tokaları çıkararak omuzlarına düşmesine izin verdi. Sonra onun, elbisesinin askılarını omuzlarından çekmesine izin verdi.

ipek yere düştü. Kendini örtmek için saçlarını ve ellerini kullanarak arkasını döndü.

Ona söylemek zorundaydı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Kelimeler boğazında düğümlendi, sanki çakıl yutmuş gibiydi.

Matt geri adım attı. "Arkanı dön," dedi. "Seni görmeme izin ver."

Kendini hazırlayarak söyleneni yaptı. Daha önce hiç bir erkeğin önünde soyunmamıştı. Daha önce hiç kimsenin ona bu kadar yaklaşmasına izin vermemişti - sadece vücuduna değil, kalbine de...

"Buraya gel," diye homurdandı, sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi ve onu yatağa çekti, güçlü kolları belini çevreledi. Karnını öptü ve vücudunda dalgalanmalar yarattı.

Tişörtünü başından çekti, yatağa uzandı, böylece vücudu onunkini boydan boya kapladı. Adam ona doğru bastırırken heyecanını hissedebiliyordu. Ve hâlâ onu öpüyordu, her yerini. Şimdi kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ve onu -tüm vücudunu- karşısında hissetmek istiyordu. Bir elini kot pantolonunun kemerinin altından geçirdi ve adam ona karşı inledi. Diğer eliyle pantolonunu indirmesine yardım etti ve o da pantolonunu tekmeleyerek çıkardı. O kadar sıcaktı ki, vücudu erimişti, Ingrid sanki eriyecekmiş gibi hissediyordu. Artık aralarında hiçbir şey yoktu ve adam daha yakına... daha yakına... eğilirken Ingrid'in nefesi kesildi, dizleri şiddetle titriyordu.

"Ağlıyor musun?" diye sordu ona bakarak. "Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Ingrid dehşet içinde dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Hayır... bir şey yok. Bu..."

Matt ona çok tuhaf bakıyordu ve o da büyük bir utanç ve mahcubiyet duygusuna kapıldı. Yanlış bir şey yapan kendisi miydi? Ne de olsa ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç bir erkekle birlikte olmamıştı.

"Dur bir dakika, ağlıyorsun!"

Yüzü ıslaktı ve bir türlü durmayan bu ani gözyaşları onu utandırmıştı. Elbisesini kaptığı gibi yatak odasından dışarı fırladı. Matt hemen arkasındaydı, kafası karışmıştı, yüzü ve vücudu kıpkırmızıydı.

"Hey, hadi ama, nereye gidiyorsun?" Kızın omzuna uzandı.

Bir şey söylemek, açıklamak istedi ama ağzından çıkan tek şey utanç verici bir hıçkırık oldu. O yanlış bir şey yapmamıştı. Hepsi onun suçuuydu. O bir bakireydi. Ona söyleyemezdi; bunu itiraf etmek çok utanç vericiydi. Olduğu şeyden başka bir şeymiş gibi davranmaya nasıl devam edebilirdi? Ona söyleyemezdi. Ceketinin düğmelerini ilikledi, elbisesini ve çantasını aldı. Bu kadar pısırik olduğu için utanıyordu, her şeyden utanıyordu ve kendinden nefret ediyordu.

"Ingrid." Adam çırılçıplak önünde duruyordu, tüm vücudu kıpkırmızıydı, çok incinmiş ve savunmasız görünüyordu. "Lütfen bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Gitmem gerek," diye çıkmayı başardı Ingrid, sonra hıçkırdı. "Özür dilerim."

"Tamam," dedi ve sonra gitmişti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ **BÖLÜM**

Evi Yakıp Yıkma

Joanna hâlâ çalışma odasında ve Kuzey Amerika'daki cadı avı dönemiyle ilgili araştırmalara dalmıştı. Çoğu kitap Salem'e odaklanıyor, diğer cadı avlarından üstünkörü bahsediyordu. Salem duruşmaları sırasında, Ann Putnam'ın lideri olduğu çember kızları, rock yıldızı ya da gerçek yıldız statüsüne eşdeğer bir şey elde etmişlerdi. Suçlamaları yayıldıkça şöhrete olan açlıkları da katlanarak arttı. Bugün bile şöhretleri diğer çağdaş trajedileri gölgede bırakıyor.

Ancak Joanna, Salem'den önce, sadece 1645 ve 1663 yılları arasında, Massachusetts Körfezi Kolonisi'nde seksen kişinin cadılıkla suçlandığını ve bu vakalardan on üç kadın ve iki erkeğin idam edildiğini öğrenmişti. Ve bunlar sadece kayıtlara geçen vakalardı. Sorun şuydu ki, daha kırsal bölgelerdeki cadı davalarının kayıtları genellikle iyi tutulmuyor, tutulsa bile tarih sayfalarından tamamen siliniyordu.

Joanna sonunda Sütçü Kız için verilen tarihle aynı yılda, yakınlarda geçen bir hikâyeye rastladı; bu bir tesadüf müydü? Yoksa sezgileri mi?

"1658 yılının Şubat ayında, Wight Adası'ndan (şimdiki adıyla Gardiners Adası) Lion Gardiner'ın kızı on altı yaşındaki Elizabeth Howell, doğudaki Seatacott'ta sütanne ve şifacı olan elli yaşındaki Elizabeth Blanchard Garlick'i suçladı

Long Island East Hampton'da Yorkshire'a binerken onu büyülediğini iddia etti. Bu iddialar, yeni doğum yapmış ve muhtemelen enfeksiyon kapmış olan Howell'ın hasta yatağında ateşler içinde sayıkladığı sırada ortaya atılmıştır. Orada, odasının bir köşesinde Goody Garlick'in hayaletini ve diğer köşesinde de karanlık bir şekil (Garlick'in tanıdığı siyah bir kedi olduğu varsayılıyor) gördüğünü iddia etti. "Goody Garlick çift dilli bir kadındır. Ona karşı iki üç kelime ettim diye şimdi bana eziyet etmeye geldi," diye bağırان genç Howell, daha sonra Garlick'i cadı olmakla suçladı. Howell kısa bir süre sonra öldü, ancak ölüm döşeğindeki suçlamaları Joshua'nın karısı Elizabeth Blanchard Garlick'e karşı cadılık şüphesi suçlamasını başlatmak için yeterliydi. Kasaba halkından gelen diğer iddialar da bunu takip etti; bunların çoğu, Wight Adası'ndan gelen eski komşusuyla huysuz bir ilişkisi olduğu bildirilen Goody Davis tarafından teşvik edildi. Kasabanın yetkilileri tarafından ifadeler toplandı."

1645'ten beri New England mahkemelerinde bir düzineden fazla cadılık davası görülmüştü ama bu East Hampton için bir ilkti ve cadılık davalarında deneyimi olmayan yerel mahkeme ne yapacağını şaşırmıştı. O zamanlar Maidstone olan East Hampton, Connecticut'ın yetki alanına girdiği için Elizabeth Garlick, 5 Mayıs 1658'de Hartford'daki Sulh Mahkemesi'nde yargılanmak üzere gönderildi. Jüri Garlick'in suçunu kanıtlamak için yeterli delil bulamadı ve mahkemeden kasaba halkını uyaran ve "Joshua Garlick ve karısını incitmeden komşuluk ve barış içinde yaşamaya devam edin, onlar da size aynısını yapsınlar" talebinde bulunan bir mektupla evine gönderildi.

Yine de Elizabeth Blanchard Garlick, gerçek bir cadı olsun ya da olmasın, Joanna'nın peşinde olduğu cadı değildi. Birincisi, gördüğü hayaletten daha yaşlıydı; ikincisi, uygun bir şekilde beraat etmişti. Ama bu pasaj Joanna için başka bir şeyi daha açıklığa kavuşturuyordu.

Doğu ve Güney Hampton o zamanlar Connecticut'ın yetki alanına girmiş olabilir, ancak Kuzey Hampton'ın kendisi, yönünü şaşırmış cebin içinde, dikişte ve en önemlisi herhangi bir büyük yargı yetkisinin dışında bulunuyordu. North Hampton'da her ne olduysa hiçbir kayıta yer almazdı, çünkü kasabanın kendisine ait hiçbir kayıt yoktu. Bugün bile hiçbir haritada yer almıyordu ya da yer alsa bile sadece tesadüfi bir iğne izi, bir haritacının silik anısı ya da hayali, bir nokta, bir leke olarak yer alıyordu. North Hampton her zaman kendi bağımsız ve görünmez -bölünmez olmaktan ziyade- küçük ülkesi olacaktı.

Joanna'nın cadısı North Hampton'dan ya da daha doğru bir ifadeyle on yedinci yüzyıldaki adıyla Fairstone'dan geliyordu. Burada yaşamıştı. Yerel sulh hakimleri tarafından yargılanmış ve kendi komşuları ve suçlayıcılarından oluşan bir jüri tarafından karara bağlanmıştı. Ormandaki mezar höyüğünün üzerinde duran meşeye asılmıştı.

Joanna'nın Goody Garlick vakasından öğrendiğine göre, 1658 yılı civarında Doğu Long Island'ın tuzlu havasında bir cadı avının ilk dalgası olan bir coşku başlamıştı.

Joanna aniden bir şey fark etti: Fairstone'da bir şey olmuştu, cadının ona iletmesi gereken önemli bir şey. Joanna'nın bunun ne olduğunu öğrenmek için zamanda geriye gitmesi gerekecekti. Bu onun uzmanlık alanı değildi ama bunu yapabilirdi. Norman'ın kardeşi Arthur ailenin zaman yolcusuydu. Ayrıca kız, uzun ve budaklı dallarının altında bir çukur kazılmış olan meşeye sürüklenmeden önce oraya ulaştığından emin olmalıydı.

Masasının üzerinde duran cep telefonu çalınca Joanna yerinden sıçradı. Telefonu eline aldı ve ekranda Harold'ın adını okudu. Sözünün kesilmesini pek istemiyordu, özellikle de aydınlanma döneminde, ama arayan arkadaşı Harold'dı ve aramayı cevapladı.

"Merhaba canım!" diye gürledi içten sesi.

"Harold! Nasılsın? Araman ne güzel."

"Gelecek hafta ne yapıyorsun?" diye sordu. "Kızım, damadım ve Clay şehir dışında olacaklar; günü onun ailesiyle geçirecekler. Acaba boş olabilir misin?"

Joanna bir yandan konuşurken bir yandan da parmağını Long Island tarihiyle ilgili bir paragrafın üzerinde gezdirdi. "Öyleyim ama onun yerine neden eve gelmiyorsun? Freya yemek pişireceği için Perşembe mükemmel olur. Harika bir aşçıdır. Harika olacak!"

Harold boğazını temizledi. "Perşembe mi? Emin misin?" "Elbette," dedi Joanna, dikkati dağılmış bir halde. "Perşembe."

"Çok cömertsiniz. Size katılmayı çok isterim. Biraz şarap getireceğim!"

"Bir projenin ortasındayım. Sonra konuşalım mı?" "Elbette canım," dedi Harold.

Joanna telefonu kapattı ve okumaya devam etti.

bölüm otuz beş

Tekerlek İçinde Tekerlek Gibi

North Hampton'ın dışındaki ilçe yolu üzerindeki lokanta, siyah-beyaz-kareli zeminleri, kırmızı vinil kabinleri, tezgah boyunca uzanan döner tabureleri, pencerelerindeki panjurları ve cam bir kutunun içinde olağanüstü kırmızı çileklerle kaplı cheesecake'iyile 1950'lerin tarzında klasik, dikdörtgen bir lokantaydı. Ön taraftaki devasa neon tabela ile yüksek sesle ifade edilen, uygun bir şekilde ya da orijinal olmayan bir şekilde Diner olarak adlandırıldı.

Bu tür yerlerde rastlanabilecek her zamanki kalabalıkla doluydu, çoğu zaman kafaları karışık cepler halindeydiler: hafta sonu ya da balo gecesi gençleri, balayı ya da sözsüz çiftler, dullar, çılgın atan bebekli aileler, kamyoncular, gömlek yakaları yukarı kıvrılmış sert tiki'ler, mücevherli parmakları ve Liz Taylor saçları olan kadınlar (son yıllarda) ya da günün hangi saatinde olursa olsun, sıcak akçaağaç şurubuna batırılmış yumurtalı flapjack özlemi çeken herkes.

Jean-Baptiste, mükemmel bir şekilde dikilmiş el yapımı takım elbisesi ve kırmızı ipek cep mendiliyle arka kabinde oturuyor, kaşmir paltosunu banketin arkasına asıyordu. Dışarısı zifiri karanlık olmasına rağmen güneş gözlüğü takmıştı. Freya onu hemen fark etti -onu fark etmemek zordu- ve kabine doğru kaydı.

"İyi görünüyorsun Freya," dedi kadifemsi bir baritonla ve biraz da güneyli bir tonla. Koyu renk, çerçevesiz Ray-Ban'lerinin arkasından Freya'ya baktı ve ona abartısız, alaycı bir gülümseme verdi. Normalde biraz aşağıya dönük olan dudaklarının sadece bir köşesi hafifçe yukarı kalktı ve ağzının kenarlarındaki belirgin oluklar biraz daha derin bir şekilde kırışarak onu görmekten duyduğu memnuniyeti gösterdi.

"Ben de tam senin için aynı şeyi düşünüyordum Jean." Kadın sessizce onun yakışıklı yüzüne, hafif kırışmış bıyıklarına ve keçi sakalına, mükemmel pürüzsüzlükteki kel kafasına, kehribar rengindeki güzel tenine baktı. Jean-Baptiste Mésomier akla suave kelimesinin yanı sıra diğer ısıklı kelimeleri de getirdi - pürüzsüz, seksi, anlayışlı ve benzerleri.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Tabii ki, kısa yığınla spesiyale gidebilirim. Uzun bir vardiyadan yeni çıktım," diye açıkladı.

Jean çocukların yaptığı gibi milkshake'inden gürültülü bir son yudum aldı -pek yumuşak değildi ama bir şekilde bundan kurtuldu- sonra garsonu çağırdı ve Freya siparişini verdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Jean başını eğerek gözlüklerinin arkasından Freya'ya soru dolu gözlerle baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Benim gibi huysuz bir ihtiyarın gecenin bir yarısı yatağından kalkıp New Orleans'tan Hamptons'a kadar uçmasını gerektiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bu arada kestirme yolları bildiğime sevindim. Eğer aşk ve güzellik tanrıçası aramasaydı, uyuklamayı tercih ederdim."

Freya dudağını çiğnedi. "Özür dilerim. Sana gelmeliydim."

Jean, Freya'yı ürküten sert bir kahkaha attı ama Freya, hafıza tanrısını gücendirmemek ve beyninin tamamen silinmesini engellemek için kendini kahkaha atarken buldu.

"Sadece seninle dalga geçiyorum, evlat. Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda oldukça sıkıldım ve alfabeden vazgeçebilirim,

belki sadece sayılar - günün hangi saatinde ve nerede olursa olsun güzel yüzünüze birkaç dakika bakmak."

Freya sıırttı. Jean-Baptiste'i birkaç hayattır görmemişti ve o zamanlar dizinde zıplattığı bir bebektir. Aynı görünüyordu. Kimsenin kolayca unutabileceğı biri değildi, tabii o istemediğı sürece.

"Mesajımda da söylediğim gibi, ama açık konuşamadım" -burada sesini alçalttı- "mesele köprüyle ilgili."

Adam başını eğerek ona şüpheyle baktı. "Bofrir mi?"

Freya başını salladı.

Jean bir ısıık çaldı ve ona inanamayarak baktı. "Bu konuda konuşamayacağımızı biliyorsun. Olan oldu ve bu yaşlı adamın bu konuda yapabileceğı hiçbir şey yok. Köprü yok edildi; sonuç olarak büyüümüz zayıfladı. Nokta." Kaşlarını kaldırdı, alnı yanlara doğru birkaç S ile kırıştı ve birden yorgun ve çok daha yaşlı göründü. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum evlat."

Freya itti. "O gün hakkında bildiğın her şeyi bilmek istiyorum Jean, her ayrıntıyı."

Jean ona anlattı ama hep aynı hikâye: Fryr, ikizi ve Loki yakalanıyor, Loki donmuş derinliklerde beş bin yılını geçiriyor, Fryr ise Araf'ta zamanını bekliyordu. Sonuçta köprüyü yok eden Fryr'ın mızrağı olmuş, Odin ve karısı Frigg dışında Vanir ve Aesir'i Midgard'a mahkûm etmişti. "Birinin bedel ödemesi gerekiyordu," dedi Jean. "Ve Fryr son derece suçlu görünüyordu."

Garson kız, üzerinde çilek olan ve yanında güneşli yumurta ve mükemmel şekilde kızarmış sosis halkalarıyla servis edilen bir yığın dumanı tüten krep ile geri döndü. Ama Freya ve Jean yemeğı görmezden geldiler. Garson kız yüzüne düşen bir tutam saç a üfledi, önlüğünü düzeltti ve sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Freya hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bunun böyle olduğunu sanmıyorum Jean," dedi ve sonunda

önündeki tabağı doldurdu. Kreplerinin üzerine kalın bir akçaagaç şurubu döktü, sonra da yemeğe daldı ve yerken konuşmaya başladı. "Sanırım Valkyrieler bu konuyu derinlemesine araştırmamış olabilirler. Tembel olduklarını söylemiyorum ama olay olduğunda her şey çok aceleyle gelmişti." Ağzına büyük krep parçaları atarken yüksek sesle düşünmeye devam etti. Evet, buldukları Freddie'nin mızrağıydı, kabul ediyordu ama ya ona tuzak kurulduysa? Çerçevelendiyse? Ya birisi bunu o yapmış gibi göstermek istediye? Bunu kim yapmış olabilir? İma etti. Kimin böyle bir kötülük yapabileceğini biliyoruz?

Jean sanki ona acımış gibi gülümsedi. "Loki olamaz. O cezasını çekti. Beş bin yıl az bir süre değil, canım. Onlar genç çocuklardı. Aptalca bir şakaydı."

Freya omuz silkti. Hâlâ soruları vardı. Jean küçük bir çocuğu şımartır gibi sabırla dinledi. Freya, bir şey bilen biri varsa o da Hafıza Tanrısı'dır, diye düşündü. Konsey'in arşivlenmeye uygun olduğuna karar verdiği tarih kayıtlarını o tutuyordu. Büyük bir olay onay mührünü aldıktan sonra, Jean'ın o büyük kel kafasının içinde, beyninin sonsuz Bizans koridorlarında saklanırdı. Ama Freya onun Killian'ın hafızasını geri kazanmasına yardım edebileceğine de inanıyordu. Jean'ın Killian'ın geçmişiyile ilgili gerçeği öğrenmesine yardım edebilecek güce sahip olduğuna ya da en azından onu doğru yöne yönlendirebileceğine inanıyordu.

"Freddie, Loki'yle oraya vardıklarında köprünün çoktan yıkılmış olduğunu söylüyor," dedi Freya.

Jean'ın yüzündeki ifade gülümseme ile kaş çatma arasında bir şeydi. "Eğer bu doğruysa, o zaman sorduğunuz bu sorular çok tehlikeli. Köprü tüm güçlerimizi barındırıyordu. İlk günden beri onunla iç içeydiler," dedi. "Köprü yıkıldığında tanrılar kalıcı olarak zayıfladı. Loki ve Fryr talihsiz ve suçlu göründükleri için, Odin köprünün gücünün evrende kaybolduğuna, yani eterde dağıldığına inanıyordu. Ama eğer söylediklerin doğruysa, o zaman köprüyü kim yıktıysa

inanılmaz derecede güçlü, çünkü artık o güçlere sahip, tüm panteonun güçlerine. Tabii eğer haklıysan ve onu çocuklar değil de başka biri yok ettiyse. Böyle bir tanrıyla uğraşmak istemezsin Freya."

Masanın karşısından ona doğru eğildi ve sertçe fısıldadı. "Orada olabilecek birini tanıyorum Jean. Potansiyel bir tanık. Başka bir tanrı, ama kim olduğunu söyleyemem. Bir şekilde o gün ne olduğunu hatırlayamıyor.

-Sadece kırıntılar ve parçalar. Hafızası gitmiş ya da sessiz kalması için ondan çalınmış olabilir. Hatırlamasına yardım etmeliyim ki o gün gerçekten ne olduğunu öğrenebilelim. Kardeşim masum ve işlemediği bir suç yüzünden cezalandırıldı."

Bir an için Jean tedirgin göründü ve hiçbir şey söylemedi. Sonunda doğrudan kulağına konuşabilmek için onu daha da yaklaştırdı. Yaşlı büyücü yumuşuyordu. "Bu... kişiye yardım etmenin bir yolu var. Bofrir'in yok edilmesine dair anıları olan bu tanığa. Ama buna teşebbüs etmek bile yasak ve tehlikeli," dedi. "Bu şeylerle dalga geçemezsiniz; burada kara büyüden bahsediyoruz. Kelime oyunumu bağışlarsanız," dedi gülümseyerek. "Ama ben ciddiylim. Bu gerçek bir voodoo babası. Seni ve arkadaşını büyük bir tehlikeye sokabilir. Bu yola girmek istediğinden emin misin?"

Freya'nın omurgasına bir ürperti yayıldı. Jean artık şaka yapmıyor ya da eğlenmiyordu. Biraz korkmuş olmasa da son derece ciddiydi ve bu onu da korkutuyordu. Eğer hafıza tanrısı bile bundan korkuyorsa, o zaman bu tür bir şeytanlıkla ne işi vardı? Ama Killian'ın Araf'a gitmesini önlemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu da biliyordu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Freegan Yaşa ya da Öl

Ingrid, sabahları perilere kahvaltı hazırlamak için Joanna uyanmadan önce şafakta kalkmak zorundaydı. Talepleri çok kesindi: tek tek yumurta kaplarında rafadan yumurta, tereyağı, olgun brie veya bir çeşit yapışkan peynir, kurutulmuş salam, portakal suyu (Kelda taze sıkılmış tercih ettiklerini söylemişti, ama burası beş yıldızlı bir otel değildi, Tanrı aşkına), çikolata (onları hiperaktif yapıyordu, Ingrid bunu fark etmişti, bu yüzden diyetlerinden çıkarmıştı) ve Joanna'nın ev yapımı ekmek ve turtaları ile inlerine getirilebilecek başka ne varsa.

İlgilenmesi gereken periler olduğu için memnundu. Bu, geçen gün Matt'le olanları aklından uzak tutuyordu: Ne zaman hatırlasa, bütün vücudunun kızardığını hissediyordu. Yine de anısı çok tatlıydı

-ve sıcaktı- onun teninin kendi tenine karşı verdiği lezzetli hissi ve ona bakmaktan ve onun kendisine bu şekilde bakmasına izin vermekten ne kadar hoşlandığını hatırlıyordu. Onun sorunu neydi? Hazırdı. Kendini hazır hissetmişti. Onu çok istemişti ama onun yerine... Bunu daha fazla düşünemezdi. Frigid Ingrid lakabını almasının bir nedeni vardı. Onu arama zahmetine bile girmemesine şaşmamalıydı.

Ağır tepsiyi taşıyarak Joanna'nın odasının önünden sessizce geçti; Kelda ve Nyph, çatı katının kapısını açar açmaz ona yardım etmek için merdivenlerde onunla

buluştu. Periler, son derece

Gece saatlerinde aktif olan bu hayvanlar sabahları aç olma eğilimindedir.

Ingrid, Freya'nın iksirinin neden üzerlerinde işe yaramadığını, kendi büyülerinin ya da tılsımlarının, yastıklarının altına yerleştirdiği küçük düğümlerin ve edelweiss yapraklarından oluşan keselerin de işe yaramadığını anlamıyordu. Hâlâ evlerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece ona verdikleri bazı şifreli detaylar vardı: ağaç evler, yeraltı işçileri, A ile başlayan bir şey... Ingrid bunu sadece onu yatıştırmak için uydurduklarını düşünmüyordu.

Tepsiyi derme çatma yemek masasının üzerine koydu, kapı kasalarla desteklenmişti ve periler heyecanla etrafta toplanmış, kimin ne alacağı konusunda kavga ediyorlardı.

"Şşş, bu kadar gürültü yapma," diye uyardı. Irdick arkasındaydı ve sabahlığını çekiştiriyordu. "Ne istiyorsun, Irdick? Sakın bana bunun yeterli yemek olmadığını söyleme. Sen de herkes gibi hızlı olmalısın yoksa payını alamazsın."

"Sorun o değil Erda. Başka bir şey," dedi.

Ingrid onun elma gibi yuvarlak yüzüne kaşlarını kaldırdı.

"Dün gece iyi özgür insanlar gibi çöplüğe daldık..."

Ingrid güldü. "Freeganlar mı?" Eğleniyordu. "Siz gerçekten asimile olmuşsunuz."

Masada herkes yemekle uğraşmayı bırakmış, beklenti içinde Ingrid'e bakıyordu. Sven sigara tiryakisi gibi öksürdükten sonra, "Freeigans shmeegans, Irdick size birini gördüğümüzü söylemeye çalışıyor," dedi.

"Kim?" diye sordu Ingrid. Sonra hepsi birden konuşmaya başladı ve Ingrid ne dediklerini anlayamadı. Boğazını temizledi ve periler sustu. Sonunda daha itaatkâr olmayı öğreniyorlardı ve bu onu memnun ediyordu. Yavru köpekleri eğitmek gibiydi. İlerleme kaydediyorlardı. "Pekâlâ, biriniz bana bunu açıkça anlatabilir mi?"

Kelda siyah maskenin ardından ona bakarken Nyph elini olabildiğince yukarı kaldırarak "Ben, ben, ben!" diye bağırdı.

Ingrid bir elini onun beline koydu ve kalçasını kaldırdı. "Tamam, Nyph, ateş et!"

Kuzgun saçlı güzel perinin kara kirpikleri kırıştı, şimdi tek başına olduğu için aniden utandı. Dudaklarını yaladı ve sonra konuştu. "Son derece tanıdık geldiğini düşündüğümüz birini gördük, bu yüzden ara sokakta saklandık ve onu izledik."

Ingrid şaşırmişti. "Kimdi o? Sizin evden biri mi?"

"Hayır. Bizi gönderen oydu," dedi Val. Herkes ona baktı. Val bir parça ekmeği yumurta sarısına batırdı ve bir ısırık aldı. "O adam için bir iyilik yaptık, her kimse, sonra bizi evimizden kovdu. En azından biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Onu tanıdık."

"Hmm," dedi Ingrid. "Neye benziyordu?"

"Uzun boylu, iri bir adam, yakışıklı," dedi Kelda.

Bunlar belirsiz açıklamalardı, hiç yardımcı olmadılar. "Lütfen daha açık olabilir misiniz? Saçı ne renkti? Boyu ne kadardı? Ne kadar büyüktü? İri yarı mıydı? Yoksa sadece kilolu muydu? Ne giyiyordu?"

Hepsi birden bağırmaya başladı ve hepsinin farklı görüşleri vardı. Bazıları adamın sarı saçlı olduğunu savunurken, diğerleri kahverengi olduğunu söylüyordu. Dışarısı karanlıktı, hepsi hemfikirdi ama onu eskiden tanıdıkları biri olarak kesinlikle tanımışlardı. Ama şimdi onu tam olarak hangi çöplükte gördüklerini hatırlayamıyorlardı ve bu da Ingrid'e hiç yardımcı olmuyordu.

Ingrid içini çekti ama en azından bu muammayı çözmeye biraz daha yaklaşıyordu, her ne kadar bilgiler sinir bozucu bir şekilde parça parça ve yavaşça bir araya gelse de. Bu adamın tam olarak kim olduğunu bulması, perilere unutturmak için tam olarak ne yaptığını öğrenmesi gerekiyordu ve belki de sonunda onları evlerine geri gönderebilirdi.

bölüm otuz yedi

Küfür Dedikoduları

O mevsimsiz güneşli günden sonra hava sıcaklığı düşmüş ve ormanda yerden bir sabah sisi yükselmeye başlamıştı. Joanna kalın çoraplı lastik çizmelerini, yün şapkasını ve atkısını sıkı sıkıya giymişti. Mezar höyüğünün dibinde durdu ve yayılan meşeye baktı. Bu, cadısının mezara düşmek üzere kesilmeden önce asıldığı ağacın ta kendisi miydi? Bazen birkaç cadı aynı anda bir ağaca asılır, çürüme başlayınca günlerce dallardan sarkarak şeytanla arkadaşlık etmeyi düşünebileceklerle ibret olurdu.

Asmak, yakmaktan daha az şiddetliydi ama ikisinin de insancıl olduğu söylenemezdi ve şimdi Salem'in ve kendi kızlarının asılma anıları, her ne kadar onları uzaklaştırmaya çalışsa da, geri dönüyordu: kasaba halkı alay ediyor ve kutluyordu, cellat ilmikleri her birinin boynuna geçirirken çiftler öpüşüyor ve elleşiyordu. Kalabalıktan bazıları yumruklarını havaya kaldırıyor, diğerleri ise mahkûmlar platformdan sallanırken coşkuyla ya da yüzlerinde gülümsemeyle haykırıyordu. Bu, Joanna'nın tanık olmamayı tercih ettiği insanlığın bir parçasıydı. Yanlış yoldaydı; kalpleri kararmış olanlar darağacında değil, kalabalığın içindeydi. Freya'nın meydan okuyan bakışlarını hatırlayarak bir damla gözyaşını sildi ve

Ingrid'in kırık hıçkırıkları. Joanna boynundaki kırmızı eşarblı gevşetti, çünkü birden kendini boğuluyormuş gibi hissetti.

Asılarak ölmenin birkaç yolu vardı. Boyun kırılabilirdi ama bu ölümün hemen gerçekleşeceği anlamına gelmezdi. Düşüş yeterince yüksek değilse ve omurilik tam olarak kesilmemişse, asılan kişi boğulma gerçekleşirken birkaç dakika boyunca havada, tekmeleyerek ve tamamen bilinçli bir şekilde kalabilirdi.

Eğer ölüm boyun kemiklerinin kırılmasından ya da ceset yeterince güçlü bir şekilde mancınıkla fırlatılmışsa sadece başın kesilmesinden kaynaklanmıyorsa, bunu yapan şey şahdamarlarının ve şah damarlarının tıkanması, ödem ve ardından serebral iskemiye neden olması ya da kalbin kalp durmasına neden olacak kadar yavaşlamasıdır.

Bazıları idam edilenlerin cinsel heyecan yaşadığını iddia ediyordu ama Joanna bunun bir efsane olduğunu biliyordu. Sadece acı, ıstırap ve aşağılanma vardı. Erkekler bazen ereksiyon oluyor gibi görünüyordu ama bu sadece yerçekiminden, kanın gövdeye ve bacaklara hücum etmesinden kaynaklanıyordu. Bunun zevkle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey acıyla ilgiliydi.

Bu asılma, eğer bu ağaçtan yapıldıysa, kısa düşüş göz önüne alındığında, hızlı bir şekilde değil, maksimum işkenceyi sağlamak için yavaş bir şekilde yapılmış olmalıydı. Joanna kızlarının yüzlerinin şiştiğini, morarıp maviye döndüğünü, hayatları söndürülürken ciltlerine, gözlerine yayılan kan izlerini izlemişti. Damarlar ve kılcal damarlar patladıkça kırmızı lekeler ciltlerinde geziniyordu. Freya'nın dili, sanki son bir meydan okuma eylemindeymiş gibi dudaklarından dışarı çıkmıştı.

Hava soğuk olmasına rağmen Joanna'nın alnı boncuk boncuk terlemişti. Elinin tersiyle terini sildi ve anıları da silmeye çalıştı. O zaman cadının ruhunun onu neden boğazından yakaladığını anladı. Joanna'ya öldüğünde nasıl hissettiğini gösteriyordu.

Joanna mezar höyüğüne zaman çizgisine bir geçit aramak için gelmişti. Gözlerini kapadı ve bir kişinin geçitten geçerek geçitlere girmesini sağlayan büyüü okuyarak zikretti. Kesin konuşmalıydı: doğru zamana, en azından idamdan birkaç gün öncesine dönmeliydi. Gözlerini kapatarak geçidin açılmasını bekledi ama ayakları mezar höyüğünün dibinde sabit kaldı.

bölüm otuz sekiz

Artık Dans Edemeyene Kadar Dans Et

Ejderha'da Freya, ana kamaranın banyosunda Killian'ın tarağından saç tellerini topladı. Daha önce seraya uğramış ve Jean'in ona ayın için ihtiyaç duyacağını söylediği bitki köklerini ve kesimlerini toplamıştı. Onları delikli bir Ziploc'un içine, kocaman gözleri ve damarlı, ipeksi kanatlarıyla devasa bir sineği andıran canlı bir ağustos böceğiyle birlikte yerleştirmişti. Elbette ağustos böceği ötmeye başlamıştı ama tam da ihtiyacı olan şey buydu: bir erkek. Jean bu konuda çok kararlıydı.

Ritüel için Killian'ın çok iyi bildiği o nefis, sarhoş edici kokusundan da bir damla gerekiyordu ama bunu nasıl elde edeceğinden pek emin değildi. Bu amaçla parfüm numuneleri için kullanılanlara benzer küçük bir cam şişe taşımış ve lavabonun üzerine yerleştirmişti. "Yaratıcı ol," demişti Jean ona. "Sihir böyle bir şey değil mi?"

"Freya?" Killian beklenmedik bir şekilde onun arkasından sordu. "Bunu duydun mu?"

Hızla ona doğru dönerek başladı. Neyse ki ağustos böceği uğultusunu kesmişti. "Neyi duydun?" diye sordu, bir şişe kolonyayı çantasına koyarken masum numarası yapıyordu. "Aspirin arıyorum," diye yalan söyledi.

"Başı ağrıyan bir cadı!" Güldü. "Şimdi yine gizemli davranıyorsun ve bunun iyi olmadığını biliyoruz." O

saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onu usulca öptü. Valkyrie'lerin üzerlerine inmesini beklediklerinden beri birbirlerine doyamıyor, her geceye son geceymiş gibi davranıyorlardı. Ama Freya da onları savuşturmanın bir yolunu bulmakla meşguldü.

"Hey, sen." Vücutları sıkışık alanda birbirlerine bastırırken gülümsedi.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı, onu daha yakına çekti ve arkasını kavradı.

Çantasını lavabonun üzerine koydu, işini şimdilik unutmuştu. Elini adamın kot pantolonunun kasıklarına götürdüğünde, adamın çoktan sertleşmiş olduğunu fark etti. İlk seferki kadar heyecan vericiydi.

Killian'ın dudakları onunkilerden ayrıldı ve soran gözlerle ona baktı. "Peki bana gerçeği söyleyecek misin?"

Nefes nefese öpüşmeler arasında "Bir şey üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Doğru zaman geldiğinde," diye espri yaptı, adam kemerini çözüp kot pantolonunu sıyırırken o da fermuarını açtı. "Şu anda bana başka bir konuda yardım edebilirsin." O ter damlasına düşündüğünden daha erken kavuşabilirdi.

"Memnuniyetle," diye fısıldadı, homurdanarak onu lavabonun üzerine eğdi ve hızlı bir hareketle arkadan kavradı.

Freya gözlerini kapadı ve inledi, tezgâha tutunurken, Killian sırtına yaslandı, elleri onun her iki yanında, ona doğru eğildi, hareketlerinin gücü onu neredeyse yerden kaldırdı.

Bunların hepsi iksiri için malzemeleri bir araya getirmenin bir parçasıydı, biliyordu ama bu işin eğlenceli olamayacağı anlamına gelmiyordu.

"Tamam, bu sefer gerçekten ayağımı yere basıyorum, Freddie. Buraya kadar! Benden bu kadar!" Freya başının döndüğünü hissettiğini söyledi. Belki de eğimli odaydı. Ya da belki de tüm eşyaları toplama telaşından.

Yemek yemeyi unuttuğu büyünün malzemeleri mi? Killian'ı teknesinde bırakalı sadece birkaç saat olmuştu. B y y  yapmak için gerekli tüm malzemelere sahipti ama korkmaya başlamıştı. Eğer Jean'ın iddia ettiği kadar tehlikeliyse, bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ve eğer yapmazsa, o zaman gerçeği asla   renemeyecekti ve Killian da   renemeyecekti. Freya artık sinirliydi ve o anki hayal kırıklığının kaynağıyla yüzleşmek için köhne motele gelmişti.

Kendini sabitlemek için bir yatağın ayak ucuna oturdu. "Bundan gerçekten bıktım Fred. Beni dinlemiyorsun, sonra da her isteğini yerine getirmemi, sana yemek getirmemi, sıcak battaniyeler vermemi bekliyorsun."

Freddie başını  ne eğererek kederle ona baktı. "Beleş i olmak istemiyorum," dedi küçük bir  ocuk gibi. "Buradan ayrılabilseydim, ayrılırdım. Ayrıca Hilly'yi özledim. Babası onay verene kadar beni görmeyecek ve ben onun için bir iş yapana kadar da bunu yapmayacak. Ama ne olduğunu ya da nasıl yapılacağını söylemiyor."

"Bu kadar saçma flört yeter. O sadece internette tanıştığın bir piliç! Dışarıda onlardan yüzlerce-binlerce var. O kadar sorunsu unut gitsin. Bak," dedi Freya, "Bence depresyondasın. Daha aktif olmalısın. Burada tıkılıp kalmak sana yardımcı olmuyor. Kılık değiştir, bir şeye dönüş... Bilmiyorum... Neden annene gidip kendine yardım etmiyorsun? Orada bir buzdolabı var. İğrenç, orantısız motel odalarında olmayan bir şey."

"Bu konuda kaba olmana gerek yok," dedi Freddie. "şey, sadece söylüyorum. Annem ve Ingrid dışarıda Yarın. Akşam da evde kimse olmayacak. Uğrayıp stok yap. Bunu senin için yapmaktan yoruldu m. Arka cam kapıları sizin için açık bırakacağım. Oradan girebilirsin," dedi, adamın hâlâ tatil takviminden ve çoğu insanın uyduğu geleneklerden bihaber olduğunu umarak. Aklında bir plan vardı.

Freddie üzgün görünüyordu. "Tamam, Freya. Bana yardım etmenin senin için bu kadar sakıncalı olduğunu fark etmemiştim."

"Değil, Freddie. Tabii ki değil. Ama ben gidiyorum ve senin aç ve yalnız kalmandan endişeleniyorum."

"Yalnız değilim. Hilly var," dedi.

"Tamam." Çantasını eline aldı. "Yarın uğramayı unutma," dedi. Freddie daha koltuğundan kalkamadan kapıdan çıkmış ve Mini'siyle otoparktan çıkmıştı bile.

bölüm otuz dokuz

Frozen, Kalbin Açık Değilken

Ingrid kütüphanedeki alarmı kurdu ve sonra dışarıda kapıları ve devasa anahtarıyla siyah kapıyı kilitledi. Eşarbını boynuna dolayarak titredi.

"Hey," dedi arkasından bir ses.

Etrafında döndü ve işte oradaydı, her zamanki gibi düşüncelerini rahatsız eden tek kişi.

Matt kütüphanenin etrafını saran çitin ferforje demirlerinden birini tutuyordu, başı öne eğik, gözleri hüznüydü. Birbirlerine belli belirsiz bakarlarken Ingrid ona doğru yürüdü.

Bir adım ötede durdu. Gözlüklerini takmamış olmayı ve saçlarının sıkı, verimli iş topuzunun içinde olmamasını diledi. Makyaj yapmamıştı ve tırnaklarını yemekten cilasının nasıl döküldüğünü hatırlayarak ellerini ceplerine soktu.

"Muhtemelen beni görmek istemediğini biliyorum. Aramadım çünkü biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm," dedi. "Sen söylersen giderim. Sadece seni görmek ve konuşmak istedim."

Ingrid başını kaldırdı. Bunu duyduğuna şaşırmıştı. İncitmek isteyeceği son kişi oydu ve onun üzerinde böyle bir güce sahip olabileceğini fark etmemişti. Rüzgâr parktan düşen yaprakları sokağın aşağısına doğru itiyordu.

Yakasını yukarı çekti. Yaklaşıp fısıldayarak, "Özür dilerim Matt. Sorun sende değil... bende." Gözlerini kaçırdı.

Hala bara tutunarak bardan dışarı çıktı. "Ah, şu eski laf."

"Bu bir çizgi değil. Açıklamama izin verir misin?" diye sordu. "Benimle yürür müsün?"

"Elbette." Caddenin karşısına geçmek için çitten uzaklaştılar. Bir süre sessizce yürüdüler. Ingrid parkın girişini geçince Matt kolundan tutup onu parka doğru çekti. Ingrid onun kendisini öpeceğini umuyordu, ama Matt onun yerine, "Geçebiliriz," dedi.

Ingrid şaşırılmış bir halde ona şüpheli bir bakış attı. "Ben düşündüm ki

..."

"Hey, polis eskortunuz var," diye şaka yaptı ince bir sesle Gülümse. "Gel hadi."

Parkın dolambaçlı patikasında ilerlerken yapraklar ayaklarının altında çıtırdıyordu. Ingrid bu soğuk karanlıkta ilerlerken el ele tutuşmalarını diledi. Aralarında bir gariplik olmamasını ve geçen öğleden sonra her şeyin daha farklı gitmesini diledi. Geceleri yatakta yalnız yattığında, onu düşünerek dönüp duruyordu. Onun sırtını okşadığını, boynunu öptüğünü, saçlarıyla oynadığını ya da sadece yan yana uzanıp birbirlerinin gözlerinin içine baktıklarını hayal etti. Bazen onu o kadar çok arzuluyordu ki, soğuk terler içinde ya da ona duyduğu özlem çok güçlü olduğu için nefes nefese uyanıyordu.

Yanından geçtikleri kesilmiş ağaçlar, mükemmel bir fon oluşturan hüzünlü iskeletlere benziyordu.

"İşler nasıldı?" diye sordu, boş boş sohbet etmeye çalışarak.

"Dinle, geçen günle ilgili olarak sana bir Gey söylemek zorundayım Matt. Kişisel bir şey," dedi. Geceleri parkta tek başına yürüdüğü için onu azarladıktan sonra ondan kaçamaz, parkta mahsur bırakamazdı.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, Ingrid. İlk ve en önemlisi, umarım her zaman arkadaş kalırız."

ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun" derken neyi kastediyordu? Bunun perilerin ona verdiği kadın numarasıyla bir ilgisi var mıydı? Aslında bu, Ingrid'in aklından onların maskaralıklarına bağladıktan sonra çıkmış bir şeydi. Sahada mı oynuyordu? Başka kadınlarla görüşüyor muydu?

Yolda, bir elektrik direğinin altında durmuştu ve birbirlerine bakıyorlardı. Adam Ingrid'in ellerine uzandı. Ingrid saçlarını geriye doğru taradı, ama geriye doğru okşayacak gevşek teller yoktu, bu yüzden elleri onun büyük, sıcak ellerine düştü. "Söyle bana," dedi adam. "Sorun nedir? Neden kaçtın?"

Onun gözlerinin içine baktı ve o da cesaretle başını salladı. Çam ağaçları etraflarında uğulduyordu. "Bunu yapamam," dedi kadın. "Sana söyleyemem. Korkuyorum."

"Üzülme," dedi. "Sadece benim."

Kadın başını salladı.

"Hamile misin?"

Güldü. "Uh... hayır."

"Zaten bir erkek arkadaşın mı var?" Başını salladı.

"Evli misin?" Yine güldü.

"Ölümcül hasta mı?" dedi, birdenbire gerginleşmişti.

"Ben bakireyim!" diye ağzından kaçırdı.

Bir süre şaşkın şaşkın baktı ve sonra alnını kırıştıtararak gülümsedi. Gülümsemesi nazikti. "Bunda yanlış bir şey yok."

Ellerini bıraktı ve yanakları yanarak ilerlemeye başladı. Çocuk parkına varana kadar adımlarını hızlandırdı ve koşarak gölgelerin arasına saklandı, salıncaklardan birine oturdu. Bir kez daha utanç içindeydi. İşte bu yüzden dünyanın en yaşlı bakiresiydi. Çünkü bunu itiraf etmek çok acı vericiydi ama kaybetmeye tercih edilirdi.

Matt'in kendisine yaklaşan silüetini izledi. Onun yüzünü göremedi. Geldi ve salıncağa oturdu.

onun yanında. İkisi de ayakları yere basarken hafifçe yana ve öne doğru sallandılar.

"Ingrid, gerçekten sorun değil. Yani, çok önemli bir şey değil... Yani... biraz abartılıyor, bilirsiniz... seks değil, ama... Demek istediğim, aslında çok tatlı," dedi.

"Ne? Kendimi o kişi için mi saklıyorum? Öyle bir şey değildi. Sadece... hiç olmadı. Ayrıca, otuzumu geçtim. Bu korkunç bir şey."

Matt gülümsedi. "Pek sayılmaz. Çok şirin."

Burnunu çekti, Matt cebinden bir mendil çıkardı, o da mendili aldı. Mendille burnunu çimdikledi, sonra gözlüğünü kaldırıp gözlerini sildi. Matt'e döndü. Adam dikkatle onu izliyordu, elleri salıncağın zincirlerindeydi. Gerçekten de bunun için fazla büyüktü, büyümüş bir çocuk gibiydi.

Mendili topladı. "Bunu yıkayıp sana geri vereceğim."

"Ingrid, yavaştan alabiliriz. Ben çok acele ettim. Aramızdaki ilişkinin yürümesini istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet!" dedi. "Dinle, bir şey bilmek ister misin?" Kadın başını salladı.

Yaklaştı ve çok yumuşak bir sesle şöyle dedi. "Keşke sen benim ilkim olsaydın. Keşke tanıştığım ilk kız sen olsaydın. Doğru insanla tanıştığında, başka hiçbir şeye benzemez, başka hiç kimseye benzemez. Geçmişindeki hiç kimse önemli değildir. Seninleyken böyle hissediyorum. Utanmamalısın... Utanacak hiçbir şey yok."

Ona baktı ve gülümsedi. "Başkaları da oldu mu?" diye alay etti.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiç de değil."

Nefes verdi. "Şükran Günü'nde ne yapacaksın?"

"Kardeşimi ziyaret etmek için şehre gidecektim. Neden?"

"Onun yerine ailemle yemeğe gelir misin?" diye sordu. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil. Anlayış göstereceklerdir. Benim için mutlu olacaklar." "Güzel."

"Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu. "Elbette."

"Benimle şu ağaca doğru yürür müsün?"

"Ne için?"

Yanına gittiklerinde fark etti. Onu şefkatle öptü, sırtı gövdeye yaslanmıştı. Ağzını boynu ve yanağı boyunca gezdirdi, ağır ağır nefes aldı, dudakları titriyordu, çok nazikti, sonra yüzünü onunkine yasladı. Nefesi sıcak ve güvende hissettiriyordu. Bir süre öyle kaldılar, Matt karanlık, rüzgârlı parkta ona yaslandı ve hareketsiz kalmalarına rağmen, Matt'in içinde kaynayan her şeyi hissedebiliyordu.

Ve sonra Ingrid'in ailesi dışında kimseden duymadığı bir şey söyledi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağına. Sonra tekrar, ilk seferinde duymamış olabilir diye: "Seni seviyorum, Ingrid Beauchamp."

KIRKINCI BÖLÜM

Basit Hediyeler

Ev Freya'nın yemeklerinin kokusuyla doluydu: adaçayı, biberiye, eritilmiş tereyağı. Kuşun içini kestane, kızılıcık, sosis ve seradan topladığı otlarla doldurmuş, Joanna'nın ev yapımı kepekli ekmeğinin parçalarıyla karıştırmıştı. Bir gün önce Joanna tüm temel turtaları pişirmişti -kabak, yer elması, elma, ceviz- böylece Freya bugün mutfağı özgürce kullanabilecekti. Freya'nın uzmanlık alanı tuzlu yemeklerdi; annesinin uzmanlık alanı olan yemek pişirmeyi pek sevmezdi.

Freya, Joanna'nın kırmızı fularını saçına dolamış, tişört ve kot pantolonunun üzerine küçük beyaz ve mor çiçekli siyah bir Provençal önlük giymişti. Mutfakta dönüp dururken, tencerelerle hokkabazlık yaparken, fırın tepsilerini Aga ocağından çıkarıp yenilerini koyarken, bulaşıkları yıkarken ve Killian da dahil olmak üzere kapıda durup yardım teklif etme cüretini gösteren herkese "Dışarıda kalın!" diye bağırırken yüzünden terler boşanıyordu.

Freya yemek pişirme konusunda otoriter olduğunu biliyordu ama sihrinin saflığını korumanın tek yolu buydu. Zamanını barlarda geçirmek yerine bir gün kendi restoranını açması gerektiğini düşündü, ancak bunun için bir ekiple birlikte yemek pişirmeyi öğrenmesi, yetki vermesi ve kontrolü bırakması gerekecekti. Belki de. Bu gece her şey olacaktı.

Geleneksel yemekler: iki kez pişirilmiş tatlı patates, kuru fasulye, sarımsaklı püre, sarımsaklı karartılmış brüksel lahanası, ev yapımı kızılıcak sosu ve koyu kahverengi et suyu. Elbette tüm bunlar masaya geldiğinde iştahı kalmazdı, ta ki ertesi sabah açlıktan uyanıp kendi özel Şükran Günü ziyafetini çekene kadar.

Killian, Joanna ve Norman oturma odasındaki ateşin başında durmuş, şampanyalarını yudumlarken sohbet ediyorlardı. Açık bir kemerle birbirine bağlanan bitişik yemek odasındaki masa altı kişi için cömertçe hazırlanmıştı. Romantik mum ışığı, en iyi porselen ve gümüşler konusunda ısrar eden Ingrid'di. Matt'in ailesiyle kaba sorular soran bir polis dedektifi olarak değil de, misafiri olarak tanıĞacağı için heyecanlıydı. Ayrıca babasının varlığının ailenin yeniden bir araya geleceğı anlamına geleceğini umuyordu. Bu arada, Norman ve Joanna nereye oturacaklardı? Karşılıklı mı yoksa yan yana mı? Bu akşam oldukça samimiydiler.

Parmaklarını şıklatmasıyla her tabakta zarif yer kartları belirdi ve Ingrid onları sırf eğlence olsun diye birbirine yapıştırdı. Killian ve Freya'yı masanın baş ve ayak taraflarına karşılıklı olarak yerleştirmişti, her ne kadar her saniye birbirlerine dokunamayacakları ya da ayak oyunları oynayamayacakları için muhtemelen bundan hoşlanmayacak olsalar da. Ama en mantıklı seçim onlardı. Matt'le birlikte o sıralarda oturacak kadar yerleşik değillerdi.

Her tabağın üzerindeki kırmızı kumaş peçeteleri Japon aşk düğümleri şeklinde katlamış, her bir bağın içine bir sürü sihir ekleyerek o akşam uyum isteyen hızlı bir tören gerçekleştirmişti. Adak mumlarını üçerli kümeler halinde yerleştirdi. Çiçeklerden Joanna sorumluydu; Çin fenerleri, koyu leylak rengi ve beyaz calla zambakları, kırmızı nergis zambakları, hypericum meyveleri ve büyük yeşil yapraklardan oluşan sonbahar görünümlü aranjmanlar. Ingrid buketleri sihirli değneğıyle donatmıştı, böylece kokuları sevgi ve huzur yayacaktı. Bu gerçek bir aile yemeğı olacaktı.

Bir değişiklik için Şükran Günü ve Ingrid çok heyecanlıydı. Sabah perilerle uzun uzun konuşmuş, öğleden sonra ve akşama kadar dışarıda olmalarını istemişti. Tüm aile üyeleri tavan arasındaydı, uykuluydular ve besleniyorlardı. Ğnci kolyesi, Matt'in çok sevdiği ince kırmızı kurdeleli siyah elbisesi, altındaki ipek slip ve siyah süet topuklu ayakkabılarıyla kendini zarif hissediyordu.

"Yani bir randevun mu var?" Norman, içgüdüsel olarak kızaran Ingrid'e sordu.

"Baba! Lütfen onu korkutma. O akıllı biri. Onu gerçekten seveceksin."

Killian içkisindeki buz küplerini çınlattı. "Onaylıyorum. Dedektif Noble son zamanlarda hız cezalarını sildirme konusunda çok cömert davranıyor."

Ingrid Güldü. O oldu Başım dönüyor, ve baloncuklar Şampanya kafasına gitmişti. "Şimdi mi? Bu aileye 'dahil olmak' istiyor olmalı." Göz kırptı, bu Ingrid'in genellikle yaptığı bir şey değildi, ama bir şekilde oldu. "Oh, o çok iyi bir çocuk, hatta Yaz boyunca bizi sorguya çekecekleri için özür dilerler." Joanna kızına tatmin olmuş bir bakış attı, sonra yüzünü canlandıran bir zevkle bir o yana bir bu yana sallandı.

Ingrid güzelce kızardı ve Norman bir kolunu onun omuzlarına dolayarak başının üstünü öptü, bu da Ingrid'in kendi içine kıvrılmasına neden oldu. Tüm bu ilgiden nefret ediyordu ve birdenbire utanmış bir ergene benzedi. "Bizim Ingrid için yeterince iyi olup olmadığını göreceğiz," dedi Norman.

"Baba!" Ingrid inledi.

Kapı zili çaldı.

Norman onun kolunu okşayarak, "Bu senin için olmalı," dedi. "Oh!" dedi Ingrid, aniden gerilerek.

"Harika görünüyorsun," dedi Killian. "Merak etme."

Ingrid mutfağa doğru koşarken, Killian hakkında yanıldığını düşündü. Çok yanılmıştı. Onu şu kötü çocuklardan biri sanmıştı, gösterişli ve yüzeysel. Ama şimdi onun film yıldızı yakışıklılığından daha fazlası olduğunu görüyordu. O

düşünceli, hassas ve derindi. Onun kız kardeşini ne kadar çok sevdiğini görüyordu; o özel sırlı bakışı şimdi anlıyordu, çünkü kendisi de bunu içten dışa yaşamıştı.

Aceleyle mutfağa girdi. "Yardım için gelmedim, sadece geçiyordum!" diye seslendi.

Freya ocağın açık kapısından ona baktı, eli şişman bir fırın eldiveninin içindeydi. "Endişelenme, seksi şey. Üst kata çıkıp üstümü değiştirmeye neredeyse hazırım."

Ingrid kapıyı açmadan önce önünde durdu. "Seksi," demişti kız kardeşi ona. Bu doğru muydu? Elbisesinin eteklerini çekiştirip saçlarını tek omzuna attı, sonra boynundaki inci kolyeyi düzeltti. Boğazını temizlemek için öksürdü, sonra kapıyı açtı.

Ama kapıda duran kişi Matt değildi. Üç parçalı takım elbisesinin üzerine giydiği yün paltosuyla şık bir görüntü sergileyen, uzun boylu, yaşlı, dul tepeli ve beyaz çizgili siyah saçlı bir beyefendiydi. Elinde bir buket tutarak ona gülümsedi, sonra da elini uzattı.

"Merhaba, ben Harold," dedi yumuşak ve hoş bir sesle. Kadın onun elini sıktı. "Ingrid."

"Ah! Kim olduğunuzu çok iyi biliyorum!" dedi, sesi saf bir zevkle çıkıyordu.

Ingrid o anda garip bir duyguya kapıldı, ani bir yerçekimi kaybı, bir düşüş, mide bulandırıcı bir his. Matt neredeydi? Şükran Günü'nün perşembe günü karakolda hiçbir şey olmuş olamazdı. Suç oranının düşük olduğu bir gün değil miydi? Matt kıdemli bir dedektifti, bu yüzden öğleden sonra izinliydi ve bunu o sabah mesajla teyit etmişti. Peki bu kimdi?

Harold öksürdü. "Beni Joanna davet etti," dedi.

"Oh, elbette! Terbiyemi unutmuşum! Sizinle tanıştığım çok memnun oldum," diye yanıtladı Ingrid, bunun annesinin neşeli arkadaşı olduğunu düşünerek. Her kızın en az bir tane vardı, Joanna'nın neden olmasındı?

Harold başıyla onayladı ve Ingrid kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı. Merdivenlerden aşağı indi, böylece

onu evin etrafından dolaştırıp herkesin beklediği avluya götürdü. Yol boyunca ilerlerken dikkati dağılmış bir şekilde sokağa baktı.

"Bir sorun mu var?" Harold hâlâ kapının yanında beklemekte olan kıza seslendi.

Ingrid arkasını döndü. "Hayır, hiç de değil! Ben sadece... birini bekliyordum ve onun şimdiye kadar burada olması gerekiyordu." Başıyla işaret etti. "Bu taraftan oturma odasına gitmeliyiz. Biliyorsun, Freya yemek yapıyor!" Sanki Harold ne demek istediğini çok iyi biliyormuş gibi söylemişti.

Joanna, Killian onlar için kapıyı açarken Ingrid'in arkasındaki Harold'un cam bölmelere doğru geldiğini gördüğünde neredeyse şampanya kadehini düşürüyordu. İçeri girdiklerinde Killian onları "Merhaba!" diyerek karşıladı.

Norman Ingrid'e kaşlarını kaldırdı. En büyük kızı için kendi yaşında biriyle tanışmayı beklemiyordu. Ama bu mantıklıydı; Ingrid bilge, yerleşik ve köklü birini isteyecekti. Bu aptalca isim ona uyuyordu. Norman ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Matthew Noble," dedi.

İncileri, dökümlü kırmızı elbisesi ve ipek eşarbiyle Joanna, yüzü de kıyafeti gibi kıpkırmızı kesilmiş bir halde ileri atıldı. Beynini zorluyor, bunun nasıl olmuş olabileceğini hatırlamaya çalışıyordu. Harold'la yaptığı telefon konuşmasını hayal meyal hatırlıyordu; ailesinin şehir dışında olduğu ve onu akşam yemeğine davet ettiği gibi bir şeydi. Gerçekten de onu Şükran Günü'ne davet etmiş miydi? Long Island'daki cadı idamlarını araştırmaya daldığı sırada olmuştu bu. Telefonu kapatıp çalışmalarına geri dönmek için acele ediyordu. Yaptığı gafın korkunçluğunu fark etti.

"Um," dedi. "Aslında Norman, bu benim sevgili arkadaşım Harold. Ve Harold, bu da benim... şey... bir nevi kocam.

... Norman."

"Garip," diye fısıldadı Killian, yarı gülümseme yarı yüz buruşturma ile karşılık veren Ingrid'e gülümseyerek. Birlikte bir adım attılar

geri adım attı ve gözlemledi.

Uyum buraya kadarmış, diye düşündü Ingrid. Yemek masasında büyüü sözler söylerken öncelikle Matt'i düşünüyordu. Dikkatim bu kadar dağınık olduğu için kendimden utanmalıyım.

Freya oturma odasından geçip üst kata doğru koştu, başındaki örtüyü çekerek vahşi saçlarının serbest kalmasını sağladı. "Bana aldırmayın. Berbat durumdayım! Bir saniye içinde geri döneceğim!" Ama onu fark eden tek kişi Killian'dı ve Freya merdivenleri tırıs tırıs çıkarken takdirkâr bir homurtu çıkardı.

Norman Joanna'ya baktı, Harold Joanna'ya baktı ve Joanna omuz silkti.

"Harold bu mu?" Norman sordu.

"Bir çeşit koca mı?" Harold yüzü pembeleşerek sordu.

Joanna ellerini sıktı, yüzü bir talipten diğerine dönüyordu. Bir taşla iki kuş vurmayı başarmıştı.

"Eyvah," diye fısıldadı Ingrid. Annem bundan kurtulamayacaktı. İkisi de izlemeye devam etti.

"Ön sıralardaki koltuklar," diye yorumladı Killian nefesinin altından. "Gerçekten de öyle," dedi Ingrid kıkırdamamaya çalışarak.

"Açıklayabilirim," dedi Joanna.

Norman, "Bunun bir aile yemeği olduğunu sanıyordum," diye bağırdı.

"Öyle!" diye bağırdı Joanna, saçlarını kaşıyıp kabartarak gerçekten cadı gibi görünmesini sağladı. "Harold aileden biri gibi!"

Ünlem işareti gibi şöminede bir kütük patladı. Uzun bir sessizlikten sonra Harold cama doğru yürüdü-camlı kapı. "Hayır, hayır, benim hatam. Hepinizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Görünüşe göre bir hata olmuş. Joanna, lütfen beni affet... Bu tatilde aile yemeğinize izinsiz girdiğimin farkında değildim."

Harold cam kapıyı açıp dışarı adımını attıktan sonra sürgülü kapıyı kapatırken Norman, "İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı.

Joanna peşinden koştı. "Harold! Lütfen geri dön! Çok özür dilerim! Tabii ki Şükran Günü'nü bizimle geçirebilirsin!" Ama artık çok geçti. Çoktan güverteden inmiş ve ortadan kaybolmuştu. Ellerini önce cama, sonra da burnuna bastırdı. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine. "Norman, bunların hepsi senin suçun!" diye tersledi.

"Benim hatam mı?" diye kükredi bir nevi kocası.

Killian kolunu Ingrid'e doladı, ona baktı ve "Bu eğlenceliydi. Ama iyi dedektifimiz nerede, kardeşim?"

Sanki bir işaretmiş gibi, kapı zili çaldı.

"Bu o!" Ingrid nefes nefese kapıya doğru koştı. Kapıyı açtığı anda iyi kalpli dedektifin elinde kocaman bir buket çiçekle kapının eşiğinde durduğunu gördü.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Beni Sıcak Tutacak Aşkım Var

Dikey yüzeylere bastırmak gibi bir alışkanlık edinmişlerdi. Ingrid Matt'i eve davet eder etmez Matt onu kapıya doğru kısırdı ve öpmek için yaklaştı. Elleri yukarı doğru çırpınarak Matt'in boynunda durdu ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Bu duygu, bu yakınlık, bu sıcaklık harikaydı.

Gözlerinin içine baktı. "İyi öpüşüyorsun, Ingrid." Dudağını ısırды, ona baktı, sonra gözlerini tekrar yukarı kaydırды, kendini tamamen müstehcen olduğunu fark etti.

Güldü. "Gerçekten mi?" Bu şimdiye kadar aldığı en iyi iltifattı.

"Uh-huh," dedi başını sallayarak ve gözlerini ona dikti. "Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim. Umarım bir şeyleri karıştırmamışımdır. Karakolda bazı sıkıcı evrak işleriyle uğraşmak zorunda kaldım."

"Tam zamanında geldiniz." Ingrid aslında onun planladığından daha geç gelmesinden dolayı rahatlamıştı, tesadüfen utanç verici ebeveyn dramını kaçırmıştı. Belki de masa hazırlama sihri böyle işe yaramıştı: hâlâ altı yaşında olacaktı. Annesi çok aptal olabilirdi ama yine de Joanna'nın, Norman da orada olacakken Şükran Günü yemeğine birini davet edecek kadar unutkan olduğuna inanamıyordu.

Matt içinde bir GiGe Garap ve kocaman bir buket turuncu gerbera papatyası olan bir çantayı havaya kaldırdı. "Senin için."

Ingrid gülümseyerek ikisini de aldı. "Babam burada. Onunla tanışacak olmana sevindim."

"Harika!" Matt sanki her zaman çıktığı kızların babalarıyla tanışmaktan zevk alıyormuş gibi konuştu.

"Seni sevecektir. Merak etme." Killian'ın elini tuttu ve mutfaktan oturma odasına geçmesine rehberlik etti. Ortam hâlâ garipti ama Killian bir kütük attığı şömineden gelerek bunu telafi etti. Norman yemek masasından, Joanna da ayrı ayrı somurttukları kanepeden kalktı.

Killian ve Matt el sıkıştılar, sonra da bunu bir kucaklaşmaya dönüştürmeye karar vererek birbirlerinin sırtını sıvazladılar. "Seni görmek güzel, dostum!" dedi Killian, sonra gözlerini kısarak. "Aslında sana dedektif mi demeliyim?"

Matt gülerek soruyu eliyle savuşturdu. "Bu gece olmaz. Görevde değilim."

Killian sıcak bir şekilde gülümsedi.

Ingrid bir adım öne çıktı. "Baba, bu arkadaşım Matt Noble."

Norman elini uzatarak, "Ah, çok daha iyi," derken, Matt soru dolu gözlerle Ingrid'e baktı, o da omuz silktilti. Norman onu omzundan kelepçeledi. "Boş ver onu. Sadece..."

"Baba!" diye uyardı Ingrid.

"Boş ver, tanıştığımıza memnun oldum Matt! Ben Norman." Matt iyi huylu bir şekilde güldü. "Ben de Norman."

Freya dar kırmızı elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden sallana sallana iniyordu. Saçları başına toplanmış, çilek bukleleri halinde aşağıya dökülüyordu, dudakları parlak kırmızıya boyanmıştı. Sanki hiç tavaya dokunmamış gibi görünüyordu. "Akşam yemeği hazır. Hindiyi kim kesecek?"

bölüm kirk - iki

Savurgan Oğul

Güneş batmaya başlamıştı. Tüm odaların ışıkları kapatılmış, ateş yakılmış ve tüm mumlar yakılarak eve samimi bir eski dünya atmosferi kazandırılmıştı. Şampanya ve şarap gibi Freya'nın yemeklerine övgüler yağıyordu. Sanki Harold'ın ziyareti çoktan uzak bir anı olmuş gibiydi.

Ingrid her şeye rağmen anne ve babasını masanın iki ucuna yerleştirmeye karar vermişti. Freya ve Killian'ı bir tarafa oturttu, kendisi ve Matt de onlara bakıyordu. Matt elini Freya'nın kalçasına ya da dizine her koyduğunda yüzü yanıyor ve loş ışık için minnettar oluyordu. Yine de bu his oldukça hoşuna gitmişti. Bir keresinde masanın altında konuğurken bir yandan da Matt'in elini sıkmayı bağarmıştı. Muhtemelen şampanyanın etkisiydi.

Norman'ın (Siz ikiniz nasıl tanıştınız?) sorusu üzerine Matt herkese güzel kütüphaneciye beceriksizce kur yapmasının öyküsünü anlatıyordu. Herkes güldü. Ingrid araya girip Matt'e, aslında Caitlin'le çıkmaya bağlayana kadar ondan ne kadar hoşlandığını fark etmediğini söylemek istemedi. Ne kadar kararsızdı! Ama o günler, kalp kırıklıklarını savuşturmaya inandığı günlerdi. Sonunda elinde olmadan hikâyenin bir kısmını kendi açısından anlattı.

"Ona şu korkunç uzunluktaki kitapları okutup durdum. Hani şu yerel yazarın kitaplarını. Hani şu sekiz yüz sayfa uzunluğundaki kitapları yazan... Yani iyi yazıyor ve okunmalı ama keşke bu kadar hipergrafik olmasaydı, kitapları daha iyi elden ele dolaşabilirdi. Ve silahla yaptığı okumalar biraz fazla."

"J. J. Ramsey Baker'dan bahsediyorsunuz," diye araya girdi Freya. "Korkarım o zavallı adam kendini vurmak yerine içerek ölebilir. Barın müdavimlerindendir, biraz hüznölüdür, her zaman New York Times'taki kitaplarının her birini parçalayan üniversiteden eski bir arkadaşı hakkında konuşur."

Matt boğazını temizledi. "Söylemeliyim ki, The Cobbler's Baker'ın son kitabı Daughter's Elephants'ın da kendine has anları vardı. Saf zeka ürünü, çok dürüst sayfalar vardı, ama kahramanın "saçı" hakkındaki yüz sayfalık bölüm -boğazını temizledi- "biraz fazlaydı."

Herkes güldü. Sonra konuşmada küçük bir boşluk oldu ve Freya eğilip Killian'la öpüşmeye başladı, ailenin geri kalanı ise onları görmezden gelmeye çalıştı.

Arka terasın kapısı aniden açıldı ve parmağını dudaklarına götürerek hemen yerinden kalkan Matt dığında herkes yerinden sıçradı. Sessiz olmalarını ve oturmalarını iğaret etti. Oturma odasının zemini gıcırdadı.

Evde kesinlikle biri vardı. Matt eğilip pantolonunun paçasını yukarı çekti, baldırının etrafındaki kılıfta bir silah saklıyordu. Masadaki herkes soru dolu gözlerle Ingrid'e baktı, o da onlara bir bakış atıp omuz silkti, sanki "Hadi onu şımartalım" der gibiydi. Biri içeri girmiş olsaydı, masada oturanlardan herhangi biri bir bağlama büyüü yapabilir ve davetsiz misafiri anında deli gömleğine sokabilirdi.

Matt sırtını duvara dayamış, silahını dik tutuyordu. Ėki odayı ayıran kemerin hemen yanındaydı. Etrafında döndü ve bir itiş kakış sesiyle birlikte herkes masadan kalktı. Hepsi içeri koştu

Matt'in çoktan davetsiz misafiri yere yatırıp bir diziyle kıstırdığı oturma odasına. Davetsiz misafir erkekti, uzun boylu, sırık gibi bir adamdı, tamamen siyah giyinmişti ve bağı bir kar maskesiyle örtölüydü. Dedektif adamın kollarından birini sırtına doğru çekmiş ve silahını yanına dayamıştı. Yüzünü yere bastıran davetsiz misafir boğuk bir sesle, "Ateş etme!" diye bağırdı.

Killian, "Senin görevde olmadığını sanıyordum, Matt," dedi.

"Ben de öyle," dedi suratsızca. Sonra da davetsiz misafire, "Ayağı kalk!" dedi. İyi kalpli dedektif adamı ayağı kaldırdı, silahıyla dörterek diğeri eliyle bileklerini tuttu. "Ingrid, lütfen maskeyi çıkarır mısın?"

"Elbette," dedi Ingrid, topuklarının üzerinde kıpırdanarak. Silahını bile kullanmadan her Geyi bu kadar çabuk hallettiğı için Matt'le gurur duyuyordu. Kar maskesinin üst kısmını tuttu ve çekti.

Herkes güzel yüze, ateş ışığında parlayan altın gibi dağınık sarı saçlara aval aval baktı.

"Fryr?" dedi Joanna, ona doğru koşarak.

"Fryr!" diye bağırdı Ingrid, sevinçten zıplayarak ve ellerini çırparak. "Tanrılar korusun!" diye bağırdı Norman.

"Ona artık Freddie diyoruz," dedi Freya kocaman bir gülümsemeye. "Eve hoş geldin ikizim! Sürpriz!"

Joanna, kendini kaybetmiş bir halde kanepede oğlunun yanına oturmuş, ağlıyor, gülüyor, yüzünü ellerinin arasına alıyor, başını öpüyor, ona tekrar tekrar dokunuyor ve oğlunun gerçekten orada, yanı başında olduğuna kendini inandırmaya çalışıyordu. Oğlunun. Onun yokluğu kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı ama şimdi buradaydı ve o bıçak gibi saplanma hissi yok olmuştu. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti. Norman onun diğeri yanında, bir eli dizinde, Ingrid ise, "İnanamıyorum! Fryr

-"Freddie, geri döndün!"

Freya tüm bu olanları izledi; Killian kollarını onun beline dolamış, o da göğsüne yaslanmıştı. Son derece rahatlamıştı. Aile tamamlanmıştı ve artık kardeşinin dönüşünün ağır sırrını taşımak zorunda değildi. Sevdiği herkes buradaydı. Matt Noble'ın kahramanlıkları dışında her şey planladığı gibiydi elbette. Ama artık her şey yoluna girecekti. Eminim babam bir şekilde yardım edebilirdi. Ingrid ve Joanna bir şeyi kafalarına koydular mı, iş bitene kadar bırakmazlardı.

Ayrıca o gün olanlarla ilgili gerçeği öğrenmek için Killian'a büyü yapmaya hazır olduğuna karar vermişti. Tehlikeliyse ne olacaktı? Umurunda değildi. Sadece bir malzemeye daha ihtiyacı vardı, o da Joanna'nın yardımını gerektirecekti: Glom'daki bir ağacın siyah öz suyundan bir damla. Yalan söylemek zorunda kalsa bile Joanna'yla konuşup onu ikna etmenin bir yolunu bulacaktı. Killian masum olmalıydı.

Ayrıca Freddie hâlâ suçlu olsa bile, yeterince cezalandırılmamış mıydı? Elbette Konsey'e gidip onun için itirazda bulunabilirlerdi. Matt gittikten sonra aile her şeyi özel olarak konuşacaktı ama planladığı büyüden kimseye bahsetmeyecekti.

Freddie, Freya'nın nişanlısının her an üzerine çullanabileceğini düşünmüş gibi Killian'a yan yan güvensiz bakışlar fırlattı. Matt ise sanki birini tutuklamak için can atıyormuş gibi görünüyordu. Üst katta bir kapı gıcırdayarak açıldı ve Ingrid, "Olamaz, Oscar kaçtı!" diye bağırdı.

Matt ona döndü. "Oscar kim?"

Ingrid başını salladı. "Oh, kimse yok, sadece bir evcil hayvan," dedi endişeyle, ikinci kata çıkan merdivenlere doğru ilerleyerek familiar'ları oyalamaya çalıştı. Ama merdivenlerden düzensiz bir ayak gümbürtüsü iniyordu ve tüm periler onun yanından odaya doğru koşuşturmaya başlamıştı.

Siyah deri maskeli Kelda, parmağıyla işaret ederek öne doğru atıldı.

"Maskem!" diye bağırdı Freya. "Ben de onu arıyordum!"

"Bu o! Bu o!" Kelda bağırdı. "Onun sesini duyduk!"

"Burada olmamanız gerekiyor!" Ingrid azarladı, kollarını Matt'ten saklayabilecekmiş gibi uzatmış, perilerle Matt'in arasında duruyordu.

Joanna bağırarak ayağa kalktı. "Bu şeylerin evimde ne işi var! Periler! Küçük çocukları boğup yiyorlar!" diye bağırdı. "Çıkarın onları buradan. Derhal!"

Norman ayağa kalktı ve Joanna'yı omuzlarından kavrayarak kulağına fısıldadı. "Sakin ol, sevgilim. Bu sadece bir efsane, Asgard'da küçük tanrıların diğer dünyalara gitmesini engellemek için anlatılan bir şey." Odadaki ölümlünün duymasını istemiyordu.

"Bu o!" diye bağırdı periler hep bir ağızdan.

Ingrid perilere döndü. Kirliydiler, yüzleri dışarıda geçirdikleri bir günden dolayı kararmıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" Ingrid telaşla sordu.

"İşte o! İşte o!" diyerek Freddie ve Killian'ın durduğu şömineyi ve kanepeyi işaret ettiler. Tam olarak kimi işaret ettiklerini söylemek imkânsızdı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu Bir Aile Meselesi

Kim? Ne?" Ingrid sordu.

Val öne doğru itti. "Üç çatallı mızrağı çaldığımız kişi o. Onu duyduğumuzda, aniden o kısmı hatırladık. Bizi sürgün eden o değildi. Bu konuda yanılmışız. Kafamız karışmıştı. Başka bir adam bizi ..."

"Çalmak mı?" diye sordu Ingrid.

Val başını salladı. "Evet. Üç dişli mızrağı çal."

Sven öksürerek kolunu Val'e doladı ve ekledi, "Erda, adamı duyar duymaz o olduğunu anladık. Çöplükte dalış yaparken gördüğümüz adam. Mızrağı ondan çaldık. Ama bizi evimizden atan o değildi."

"Ne hakkında konuşuyorlar, Ingrid?" Matt sordu. "Erda kim? Sana saldıran evsiz çocuklar grubu mu bunlar? Onları otobüse bindirdiğini söylediğini sanıyordum!"

"Evsiz çocuklar mı?" Freya kaşlarını kaldırarak sordu. "Onlar çocuk değil. Onlar peri."

Ingrid endişeyle döndü. Matt'e, "Sonra açıklarım, tamam mı?" dedi ve uyum büyüsünü güçlendirmek için nefesinin altında bir büyü fısıldadı.

"Tamam." Matt başparmağıyla çenesini kaşıdı.

Ingrid perilere seslendi. "Öncelikle, lütfen bana tam olarak kimi kastettiğinizi gösterebilir misiniz?"

Saçları kulaklarını vurgulayacak şekilde kafasında büyük bir topuz haline getirilmiş olan Nyph, Freddie'ye doğru yürüdü ve kazağını çekiştirdi. "Bu. Üç çatallı mızrağı bundan çaldık. Biri bize bunu yaptırdı. Ama nedenini bilmiyorduk. Tehdit edildik... Sanırım hatırlamıyorum." Başını kaldırıp Freddie'ye baktı. "Özür dilerim, size karşı bir şeyimiz yok, biri bize bunu yaptırdı."

"Sonunda!" dedi gülümseyerek, çünkü perilerin söyledikleri kendisine komplo kurulduğunu kanıtlıyordu. Birisi onlara mızrağını çaldırmıştı ve o kişi şu anda odadaydı.

Freddie dönüp Killian'ı işaret ederken Nyph hâlâ kazağına tutunmuş, hayran bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Freya ve Killian geriye doğru bir adım attılar.

"Sana mızrağımı çaldıran adam bu mu?" Freddie Killian'ı göstererek gürledi.

Matt, "Ne üç dişli mızrağı?" diye sordu ama kimse ona aldırmadı.

Periler Killian'a bakıp şiddetle hayır anlamında başlarını salladılar ve sonra hepsi birden konuşmaya başladı. "Bu adamı daha önce hiç görmedik," dedi Val.

"Kim o?" Sven şüpheyle sordu.

"Ben Killian," dedi sırtarak, belli ki perileri eğlenceli buluyordu.

"Bize bunu yaptıran Killian değildi," diye doğruladı Nyph. "Daha büyük bir adamdı." Elleriyle daha geniş ve uzun boylu birini işaret etti ve diğer periler de onayladı.

Freya çok heyecanlanmıştı. Killian ve ikizi masumdu. Erkeğine sarıldı. "Biliyordum!" ikizine döndü. "Gördün mü Freddie!" dedi. "Yanılıyorsun! Sana söylemiştim!"

Freddie şaşkın görünüyordu. "Emin misiniz?" diye sordu perilere. "Bunun o olmadığından emin misiniz?"

Başlarını salladılar.

"Hayır, o değil, o değil."

Freddie gözlerini ovuşturdu. Killian'a doğru yürüdü ve omzunu kavradı. "Özür dilerim, dostum. Benim hatam. Uzun zamandır Limbo'daydım."

"Her şey yolunda," dedi Killian. "Bunu aklından bile geçirme."

Aklından bile geçirme. Freya öfkelenmişti. Kendisine çektiği onca şeyden sonra ağabeyine haddini bildirmek istiyordu. Ama Killian'ın sözünü dinledi. Onda öfke yoktu ve buna saygı duymak zorundaydı. Ayrıca, periler Killian'ın onlara üç dişli mızrağı çalmalarını emretmediğine yemin etseler bile, bu yine de neden işaret taşıdığını açıklamıyordu. Bu komplonun arkasında kimin olduğunu bulana kadar hiçbirisi güvende değildi.

Ingrid, söz konusu adamın neye benzediği konusunda perileri daha fazla sorguladı, ancak ona söyleyebilecekleri tek şey, onu tarif etmenin çok zor olduğuydu. Bu onların başını ağrıtmıştı. Ona, onu gördüklerinde Freddie'de olduğu gibi hemen tanıyacaklarına dair söz verdiler. Şu anda sahip oldukları bilgilerle ona geleceklerdi.

"İyi iş çıkardın," dedi Ingrid ve Kelda'nın başını okşadı.

Ingrid masada oturmanın herkes için en iyisi olduğunu biliyordu ve Joanna tatlı getirmeyi önerdiğinde, sıkışabilecek kadar küçük olan periler de dahil olmak üzere herkesi masaya çekmeye hevesliydi. Ingrid masayı kurarken yaptığı ritüelin masayı güvenli bir alana dönüştürdüğünü fark etti, bu yüzden Matt'in şimdilik perilerin varlığını sorgusuz sualsiz kabul etmesini sağlamanın en iyi yolu buydu. Evdeki herkes onun etrafında oturduğu sürece uyum vardı, ama biri onu terk ettiği anda kaos başlardı. Freya'ya sırrını açıkladı ve kız kardeşler çabucak

ve herkesin tekrar oturabilmesi için tatlı tabaklarını, turtaları, dondurmayı ve çırpılmış kremayı getirdi.

Joanna masanın başında, "Bu Şükran Günü'nde kutlanacak çok şey var," diye anons etti.

Freddie annesinin yanına oturdu, dudaklarında ısıldayan bir gülümseme vardı. "Evet, çocuklar," dedi, "inanılmaz bir şey var-"

Joanna hemen bir parmağını onun dudaklarına götürdü. "Sus, sevgili oğlum, bir konuşma yapıyorum - senin karşılama konuşman, aşkım." Joanna ona gülümsedi, sonra elini saçlarında gezdirdi.

"Ah," dedi Freddie, omuzları düşmüştü. Masadaki herkese Hilly hakkında her şeyi anlatmak için can atıyordu.

Joanna oturduğu yerden kalktı ve ellerini dua eder gibi birleştirdi. Matt'e çok fazla Gey anlatmadan anlatmak istediklerini tam olarak nasıl ifade edeceğini düşünüyordu. Bofrir'de olanlardan ya da Freddie'nin Limbo'dan döndüğünden bahsedemezdi, bu genç adamın onun tamamen delirmiş olduğunu düşünmesine neden olurdu, özellikle de söyleyebildiği kadarıyla büyüye inanmayanlardan biri olduğu için, ailenin bir parçası olacak gibi görüldüğü için bu bir sorun olacaktı. Herkes konuşmasını bekleyerek onu izlerken boğazını temizledi. Norman onu cesaretlendirmek için çenesini kaldırdı.

"Oğlum sonunda geri döndü," dedi. "Ve Beauchamp ailesini uzun zamandır rahatsız eden bir sorunu... şey... çözdük. Çok ama çok uzun bir aradan sonra hepimiz yeniden bir aradayız. Tüm tanrılara şükranlarımı sunuyorum." Burada ellerini gökyüzüne, daha doğrusu avizeye kaldırdı, sonra Norman'a gülümsedi, o da sırtarak ona göz kırptı. Freddie'ye döndü, elinin tersini onun yanağında gezdirdi ve sevgiyle ona baktı.

Freddie Norman'a baktı. "Dediğim gibi, gerçekten çok güzel bir-"

"Dinleyin, dinleyin!" diye bağırdı Freya, elindeki tatlı çatalını bardağına vurarak. "Mükemmel bir konuşmaydı anne! Kısa ve tatlı." Herkes onunla birlikte kadehlerini tokuşturdu.

Freddie'ye dik dik baktı ve sessizce onu bu Hilly denen kız hakkında çenesini kapalı tutmaya çağırdı. Son kız fetihleri hakkında konuşmanın ne yeri ne de zamanıydı ve bu sadece binlerce kurtçuğun ortaya çıkmasına neden olacaktı. Freddie'nin son bir aydır motelde kalmasını, ikizinin bağımlısı olduğu internet sitelerini, vesaire vesaire, hepsini Matt'in önünde açıklamak zorunda kalacaklardı. Gözlerini kardeğine dikti ve bir kez daha söndü.

"Aileye içelim! Ve hoş geldin Matthew Noble!" dedi Norman.

Daha fazla şampanya şişesi patlatıldı, köpükler bardakların üzerine döküldü.

Matt gergin ve GaÇkın bir ifadeyle, "Bana yok, sağ ol," dedi. "Başım ağrıyor. Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım gitmem gerekiyor. Hepinizle tanışmak harikaydı." Başı dönmüş bir halde ayağa kalktı ve Ingrid kapıya kadar ona yardım etti. Onu söylemek istediklerini söylemekten alıkoyanın sadece uyum büyüsunün gücü olduğunu biliyordu ve büyük olasılıkla bununla çok mücadele ettiği için kendini hasta hissediyordu. Büyüsünü onun üzerinde kullandığı için kendini çok kötü hissetti ve keşke akşamı huzurlu geçirmenin başka bir yolu olsaydı diye düşündü.

Karşılarında Freya ve Killian kendi aralarında konuşuyorlardı. "İtiraf etmeliyim ki," dedi Freya, "gerçeğe ulaşmak için çok çirkin bir büyü yapmak üzereydim. Jean-Baptiste'e gittim ve ondan hafızanı geri getirmek için bir tarif ve büyü aldım. Tam olarak bizim tarzımız bir büyü değil. Bunu yapmak zorunda kalmadığım için memnunum."

Killian ona inançsızca baktı. "Bunu bir daha asla ama asla yapmayacağına söz ver bana! Asla ama asla böyle bir şeye başvurmamalısın, ne benim ne de bir başkasının adına." Onun boynuna dokundu. "Aklından ne geçiyordu? Bunu yapmana imkân yok.

adaletten kaçmak için, bizim türümüz arasında değil. Bu tür bir büyü bize kötü bir şekilde geri tepebilir."

Büyük konferans salonlarında yüzlerce öğrenciye aynı anda ders verirken konuşmalardan kesitler yakalamakta usta olan Norman, ikinci konuşmayı kaçırmamıştı. "Freya, çirkin bir büyü türü derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Freddie'ye yaltaklanan Joanna donakaldı. "Freya!" diye bağırdı.

Ingrid Matt'e hızlı ve dalgın bir veda ettikten sonra geri döndü, böylece konuşmanın geri kalanını yakalayabilecekti. Onu büyülediğine dair tereddütleri vardı ve bunu geri alabilmeyi diledi ama Ğimdilik kimsenin onun rahatsızlığını fark etmemesinden memnundu. "Kara büyü! Deli misin sen?" diye Freya'yı azarladı.

"Olamaz!" dedi Sven. "Birileri sıkıntı içinde!"

Periler güldü.

"Bu gülünecek bir mesele değil, çocuklar!" dedi Ingrid.

Freya saçlarını kabarttı, sonra elbisesinin büstiyerini çekiştirdi. "Bunu ben yapmadım, değil mi? Jean-Baptiste beni uyardı ama o benim vaftiz babam ve tarifi bana o verdi."

"Jean-Baptiste'in güzel kızlara karşı bir zaafı var. Onu biraz dürttüğün sürece sana ne istersen verir. Tabii ki sana tarifi verdi Freya!" dedi Joanna.

"Ama, ama-" Freya itiraz etti. Killian onun çıplak omuzlarını okşadı ve Freya onun elini öptü.

Ingrid kollarını kavuşturdu, sonra ayağının dibinde tüylü bir rahatlık hissetti ve aşağıya baktığında yuvarlak, küçük bir domuzun ona sokulduğunu gördü. "Gullin-bursti!" diye bağırdı, Freddie'nin tanıdığını eski adıyla çağırarak. "Seni gördüğüme çok sevindim! Evet, evet! Çok, çok uzun zaman oldu!" Onu çenesinin altından gıdıkladı ve o da mutlu bir şekilde ciyakladı.

Bu arada Norman ve Joanna çocuklarına perilerle ve Freddie'nin dönüşüyle ilgili olan her şeyi soruyorlardı. Kızlar her şeyin açıklığa kavuşmuş olmasından dolayı rahatlamıştı, böylece aile

strateji geliştirmek. Freddie'nin mızrağını almaları için perilere kimin emir verdiğini bilmeleri gerekiyordu çünkü bunu yapan her kimse Bofrir'in yok edilmesinin gerçek suçlusu ve şu anda dokuz dünyanın en güçlü tanrısıydı. Her kimse, Freddie'yi sorumlu göstererek zaten gücünü kötüye kullanmıştı. Gerçek suçlunun kimliğini öğrendiklerinde, Beyaz Konsey'e gidip Freddie ve Killian'ı sonsuza dek temize ıkarabilirlerdi. Elbette bu Loki'nin de temize çıkması anlamına gelecekti ama şimdilik bu kimsenin umurunda değildi.

Freya ne zaman Freddie'nin konuyu Hilly'ye getirmek üzere olduğunu hissetse, Freddie kızın adını söylemeden önce ona soğuk ve sakinleştirici bir bakış fırlatıyordu. Freya'ya göre, anlamsız bir insanı işin içine katmak zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirmekten başka bir işe yaramazdı. Ağabeyini bir kenara çekip Hilly konusunu kesmesini istedi; Joanna, Freddie'nin kendisinden habersiz bu kadar uzun süre Ucky Star'da saklanması yüzünden zaten ikisine de -ama en çok Freya'ya-kızgındı. Annesi, oğlunun bunca zamandır birileriyle çıktığını ve zevk aldığını öğrenirse ne hissederdi? "Sadece biraz bekle, Freddie. Acele etme. Lütfen! Nasıl hissettiğini biliyorum. Aşıksın ve bunu herkese söylemek istiyorsun ama doğru zaman gelene kadar şimdilik aramızda kalsın, tamam mı?" Freddie isteksizce onun haklı olduğunu kabul etti.

Joanna ilk iş olarak perilerin evden taşınmasını istedi, zira tavan arası bırakın bir grup heyecanlı periyi, hiç kimse için uygun bir yer değildi. Onlara ısınmış görünüyordu ve yamyamlık eğilimlerinden bahsetmeyi bırakmıştı ama kalmalarına izin vermeme konusunda kararlıydı. Periler evde kalamayacak kadar çok sorun çıkarmışlardı; en başta Gracella'yı korkutmuşlardı. Yanlış yerleştirilmiş eşyalar ruhların işiydi ama turta yemenin, kilerdeki ve buzdolabındaki eksik yiyeceklerin kesinlikle perilerin suçu olduğu açıktı ve buna göz yummayacaktı.

Freddie orada uzun süre fark edilmediği için motel iyi bir saklanma yeri olarak önerildi. Ingrid perileri motele götürmenin iyi bir fikir olduğunu kabul etti. Onları Matt'ten uzak tutması gerekecekti, özellikle de hırsızlık olaylarına perilerin karıştığı ortaya çıkarsa. Midgard'daki doğru ve yanlış kurallarını anlamamaları onların suçu değildi.

"Yine de, size durmanızı söylediğim halde hırsızlık yaptığınızı öğrenirsem! ..." dedi, yüzlerini öfkeyle tarayarak.

"Kurbağalar, biliyoruz," dedi Sven sıkılmış bir sesle.

"Bizi azarlamayı ne zaman bırakacaksın, Erda? Gerçekten zarar vermek istemiyoruz," dedi Kelda.

Freya sırasını aldı. "Freddie'nin mızrağını çalmanız için size kimin emir verdiğini hatırlamaya çalışmalısınız!"

"Oh, elbette! Yer değiştirdikten sonra hemen hallederiz!" Periler tavan arasından taşınmak zorunda oldukları için ne kadar mutsuz olduklarını yüksek sesle homurdandılar.

"Ölüm, boşanma ve taşınmanın bir insanın yaşayabileceği en travmatik üç olay olduğunu söylerler," dedi Sven sinsi bir bakışla.

Perilerle hiçbir yere varılamıyordu ve Joanna sabrını yitiriyordu. Asasını masaya vurarak bir kıvılcım yağmuru gönderdi. "Size söyleneni yapın yoksa hepinizi kız kardeşim Helda'ya gönderirim! Norman üniversiteye dönerken sizi o motele bırakacak ve bu son sözüm!"

Bir kez olsun kimse onun kararını tartışmadı ya da sorgulamadı.

KIRK DÖRDÜNCÜ **BÖLÜM**

Sana Yalan Söyler **miyim?**

Kütüphanedeki arka ofiste Hudson ve Ingrid kahve molasındayken, hamile Tabitha ve yeni stajyer Jeannine Mays, yakındaki bir üniversitede akşamları derslere katılan ve uzun saçları, bileklerine kadar uzanan etekleri ve tatlı, rahat tavırlarıyla Tabitha'nın daha genç bir versiyonunu andıran yaratıcı yazarlık yüksek lisans öğrencisi, kütüphanede çalışıyordu. Jeannine'i, okumaları için sürekli son taslağını dayatsa da seviyorlardı.

Ingrid ve Hudson hasret gideriyorlardı. Adamıyla birlikte, Şükran Günü için Scott'ın Miami'deki ailesini ziyarete gitmiş ve orada bir hafta geçirmişlerdi. İşte bu, nihai ültimatomdu. Scott, Hudson'a Noel'i Hudson'ın ailesiyle geçirmelerinin adil olacağını söylemişti. Hudson bu konuda harekete geçse iyi olacaktı, geçmezse Scott taşınacaktı. Scott ona, geniş ve gömme olsa da, bir minibarı ve televizyonu olsa da, dolaptan çıkma zamanının geldiğini söylemişti.

"Peki yapacak mısın?" Ingrid sordu.

Hudson ona yavaGça gülümsedi ve Ingrid onun Matt'inkiler gibi inci gibi olan güzel diğlerini fark etti. "Başka seçeneğim yok, değil mi? Ama Scott haklı. Bir gün büyümek zorundayım. Eğer sen erkek arkadaşına bakire olduğunu söyleyebiliyorsan, ben de anneme ve babama eşcinsel olduğumu söyleyebilirim. Bana cesaret verdin, yaşlı kız."

Ingrid gülümsedi. "Yardım edebildiğime sevindim." İçini çekti. "Ne oldu?" Hudson sordu.

Başını iki yana salladı.

"Bana anlatabilirsin," dedi başını ona doğru eğerek.

Arkadaşından istediği tek şey buydu. Ona geçen haftayla ilgili hemen hemen her şeyi anlattı, açıklanamayan kısımları dışarıda bıraktı. Matt'ten Şükran Günü'nden beri haber alamadığını, hemen ertesi sabah iki polis memurunun Joanna'lara geldiğini, uzun bir yurtdışı seyahatinden dönen kardeşi Freddie'yi hırsızlık olaylarıyla ilgili sorgulamak üzere karakola götürdüklerini anlattı. Annesinin tavan arasında kaçak göçmenleri barındırdığını duydukları için arama izniyle gelen memurlarla ilgili kısmı atlamıştı. Evin altını üstüne getirmişler ama gizli bir ganimet ya da "kaçak" bulamamışlar.

Karakolda Freddie'nin parmak izini almışlar ama sistemde sabıka kaydına rastlamamışlardı. Sonra Freddie'nin adına New York'tan havalı bir avukat gelmiş ve "Müvekkilimle işiniz bitti" demişti. Memurlar onu hemen serbest bırakmışlardı ama kardeşini hırsızlık olaylarında baş şüpheli olarak kalmaya devam ettiği ve gözlerinin üzerinde olacağı konusunda uyarmadan değil. Freddie avukatı kimin gönderdiğine dair hiçbir fikri olmadığını söylemişti ama Ingrid kardeşinin bir şeyler sakladığını sezmişti. Ama asıl mesele bu değildi. Freddie, Ingrid'e Matt'in bütün bu süre boyunca masasından kalkmadığını ve bütün bu olup bitenleri sanki gizlice planlıyormuş gibi izlediğini söylemişti.

"Ne düşünüyorum biliyor musun, Ingrid?" Başını salladı.

"Onu arayıp ne olduğunu sorman gerek. Bunu hemen yap yoksa bu seni delirtecek."

"Ama-"

"Ama ne? Sen kızsın diye onu aramaman mı gerekiyor? Lütfen! Bundan daha iyisini bildiğini sanıyordum. Ona haddini bildir. Aramaması bile kabul edilemez."

Onu davet ettiğin için teşekkür ederim. Bu çok kaba. Evinize polis göndermekten bahsetmiyorum bile!" Hudson dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bu ilişki için her şeyi yapardım ama şimdi o kadar emin değilim..." Boş kahve fincanlarını ve pasta paketlerini alıp kapıya doğru yürüdü ve ona geri döndü. "Ara onu, Ingrid! Hemen ara!"

"Otoriter!" dedi, sonra dişlerini sıktı. Ama onun haklı olduğunu biliyordu.

Ingrid biraz işi erteledikten sonra masasına döndü ve telefona sanki saatli bir bombaymış gibi baktı. Telefona uzandı ama saçını düzeltmek için elini hemen geri çekti. Sonunda oturdu, telefonu omzuyla yanağı arasına sıkıştırdı ve Matt'in cep telefonunu tuşladı.

İkinci çalışında telefonu açtı. Sessizlik. Ingrid bekledi. Hiçbir şey.

"Matt?"

Öksürdü. "Evet, Ingrid," dedi kabaca. "Ne oldu?"

"Sadece arayıp... nasıl olduğunu görmek istedim," dedi beceriksizce. "Şükran Günü'nden beri seni görmedim."

Uzun bir duraklama daha oldu ve sonunda Matt konuğtu. "Bana yalan söyledin," dedi sessizce. "O çocukları otobüse bindirdiğini söyledin."

"Biliyorum... Özür dilerim... Ama ailem hakkında anlaman gereken çok şey var," dedi. "Öncelikle, onlar çocuk değil Matt... Onlar peri. Onlar başka bir dünyadan gelen büyülü yaratıklar..."

Bir uzun duraklama daha. "Ingrid, öyle bir şey yok. Bir sonraki söyleyeceğin şey bir cadı olduğun."

"Ama ben bir cadıyım," diye bağırdı. "Ben otuz iki yaşımda değilim, Matt. O kadar yaşlandım ki... Tahmin bile edemezsin. Ve ben

Kanıtla! Yemekte olanlar yüzünden üzölmemen için sana büyü yaptım... Baş ağrını hatırlıyor musun?"

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi. "Kırmızı şarap her zaman başımı ağrıtır. Bakın, kardeşiniz için üzgünüm ama işin aslı şu ki bu bölgede bir sürü faili meçhul soygun yaşandı."

"Freddie mi? Asla yapmaz! Onu getirmeye hakkın yoktu. içe

ri." "Hırsız kedi gibi giyinmişti." "Ama bu sadece... bir tesadüf."

"Benim işimde böyle bir şey yok," dedi sertçe.

Demek ki onun zihninde cadılar, büyücüler ve periler diye bir şey de yoktu, diye fark etti Ingrid, yüreği ağzına geldi.

"Sana güvenmiştim. O çocukların gittiğini söylemiştin ama gitmemişlerdi. Sadece bu da değil, senin evinde yaşıyorlardı. Hatırladığım kadarıyla tavan arasında."

Ingrid buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Koltuk altından bir ter damlası kolunun iç kısmından kolunun koluna doğru kaydı; soğuk, küçük bir solucan gibi nahoştu. Bu korkunç bir şeydi. Hiç düşünmeden, "Sen de bana yalan söyledin Matt. Başka biriyle görüştüğünü biliyorum."

"Biriyle görüşmek mi? Sen neden bahsediyorsun?"

"Akşam yemeğindeyken, 'iş' defterinden küçük bir kağıt parçası düştü. Üzerinde 'Maggie' yazıyordu ve isme eşlik eden bir telefon numarası vardı. Sonra benim evimde telefonunu bir saniyeliğine yere bıraktın ve ben de son aramanın Maggie adında biriyle olduğunu fark ettim. Deneyimsiz olabilirim... ama saf değilim." Biraz yalan söylemişti ama sonuçta hepsi doğruydu, en azından göze çarpan kısımları: Giden aramalar listesinde hızlıca gezindikten sonra adamın telefonundaki kâğıdı ve ismi görmüştü. Bu onun son aramasıydı.

"Tanrım, Ingrid! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Neden bahsettiğın hakkında hiçbir fikrin yok Matt!"

İkisi de bir süre suskun kaldı. Onun nefes alışını duyabiliyordu. Aralarındaki bağ gerilmişti, kopmak üzereydi. "İyi!" dedi adam.

"İyi!" diye tersledi.

"Biliyor musun, bunun işe yarayacağını sanmıyorum..." "Sanırım hayır," dedi Ingrid. "Güle güle."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu, bu yüzden ikisi de aynı anda telefonu kapattı. Ingrid tekrar telefona baktı. İncinmiş olmaktan çok kızgındı. Aslında çok öfkeliydi.

Ondan yeni mi ayrılmıştı? Bu bir ayrılık mıydı? Daha önce kimseden ayrılmamıştı ama ayrılık gibi hissetmişti. Matt'le korkunç bir hata yapmıştı. Neden ona aşık olmasına izin vermişti ki? Ne kadar aptaldı! Bir ölümlü onu asla anlayamazdı, özellikle de hayatta, evrende burnunun ucundakinden daha fazlası olduğu ihtimaline bu kadar kapalı olan biri. Bu kadar... gerçekçi, bu kadar pratik, bu kadar... sıradan birine nasıl aşık olabilirdi ki? Sihre bile inanmayan birine!

Ayrıca, kim olduğunu sanıyordu ki? Freddie'yi almak için polisi göndermek, evlerini aramaktan bahsetmiyorum bile! Bazı kitapları rafa kaldırması gerekiyordu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir Annenin Sevgisi

Sevgili oğlu şimdi, yokluğunun günlük bir hatırlatıcısı olarak ona çok acı veren evdeki boş yatak odasını işgal ediyordu. Yatak odasını düzenli ve temiz tutuyordu - onun için hoş olmasını çok istiyordu - ve her sabah ona yatağında kahvaltı getiriyordu, böylece onun uyanışını izleyebiliyordu; gözlerini açtığı anda güneşin doğuşunu görmek gibiydi.

Freddie sonunda o korkunç, işkence dolu Araf'tan, o hiçlik diyarından kurtulmuştu ve artık yaşamalı ve hayatın sunduğu, anne sevgisi gibi zevklerin tadını çıkarmalıydı. Ah, nasıl da acı çekmişti zavallı çocuk! Aşık olmakla eşdeğerdi, benzer bir duyguydu (gerçi bir annenin çocuğuna duyduğu sevgi daha da anlaşılmazdı; sürekli ve sarsılmazdı). Şimdi biri ona herhangi bir şey fırlatabilirdi ve bu zar zor bir çentik oluşturabilirdi. Şükran Günü'nde Harold'ı ektiğini tamamen unutmuştu. Yerel polisle ilgili küçük meseleye gelince, oğlunun masum olduğunu ve tavan arasında bulunacak bir şey olmadığını bildiği için bir an bile endişelenmemişti. Bunlar kolayca çözülebilecek sinir bozucu sorunlardı.

Bu yüzden kızlarının şimdi neden bu kadar histriyonik davrandıklarını anlamıyordu. Çocuklar oturma odasında toplanmıştı ve Ingrid ile Freya neredeyse histerik bir haldeydi.

Joanna kanepede Freddie'nin yanına oturdu ama Freddie belli etmeden ondan uzaklaştı. Tamam, belki de fazla yapışkan davranıyordu? Buna dikkat etmesi gerekiyordu.

Ingrid şöminenin yanında dururken, Freya güvertenin cam kapılarına bakıyor ve şu anda sisle örtülü olan Gardiners Adası'na doğru bakıyordu. "Anne, öyle davranıyorsun ki... Nasıl denir, Ingrid?"

"Kör mü?"

Freya onlara döndü. "Evet, sanki sarhoş gibisiniz!"

Joanna'nın yüzünde son zamanlarda sürekli bir gülümseme vardı, bu yüzden biri onu sarhoş ya da çakırkeyif sanabilirdi ve kendisi de bir iki kez kendini mırıldanırken yakalamıştı, gerçek bir şarkı ya da melodi değil, sadece mırıldanıyordu. "Sarhoş musun?" dedi. "Hayır! Sadece mutluyum!"

Ingrid eteğindeki bir parça tüyü sildi. "Freya'nın söylemeye çalıştığı şey, Anne, bu üç çatallı mızrak meselesinin çok önemli olduğu. Köprüyü her kim yıktıysa son derece güçlü ve bizim için bir tehdit, sadece Midgard için değil evrendeki dokuz dünya için de ölümcül olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Hiçbir şey olmadığından emin olmak bizim işimiz. Freddie eve döndüğünden beri kendinden geçtiğini biliyoruz ve şu anda rotanda kalmana ihtiyacımız var."

Joanna ayağa kalktı ve ateşin üzerine bir kütük attı. Parmağıyla işaret etti ve alevler anında yükseldi. Saçlarını karıştırdı. Kızlar haklıydı; önünde sorunlar vardı. Ama şimdilik oğluna kavuşmanın tadını çıkaramaz mıydı? Sadece bir an için? Ayrıca, bu üç dişli mızrak meselesi hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı ama kızlarının bunu duymak isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Freya, eğer fikrimi sorarsan sana söylerim."

Freya ve Ingrid annelerine dönüp soru dolu gözlerle ona baktılar. Freddie ayağa kalktı ve biraz geri çekildi.

Joanna açıkça, "Sanırım Killian yaptı," dedi. "Affedersiniz?"

Joanna bir elini uzun saçlarında gezdirdi. "Neden perilerin onu hatırlayamadığını düşünüyorsun? O gece bir duvar ördü. Ne gibi görünüyordu? Soğukkanlı değil miydi, küstah mıydı? Dedektif Freddie'nin kafasına silah dayadığında bile irkilmedi. Yani, Freddie olduğunu bilmiyorduk, ama yine de! Ve onun adına kara büyü yapacaktın. Kimin etkisi bu? Onun!"

"Bu-"

"Hayır. Bırak da bitireyim. Her şey çok incelikli, Freya. Anlamıyor musun? Killian seni dönüştürmeye çalışıyor; bu arada perileri büyü altında tutan da o. Onu hiç büyü yaparken görmedik, çünkü bize ne kadar güçlü olduğunu göstermek istemiyor. Yani muhtemelen o kadar güçlü ki bir asa sallamasına bile gerek yok; sadece o hipnotik gülümsemesini veriyor ve tüm küçük askerleri sıraya girip onun için savaşıyor." Joanna ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bir de Killian'ın üç dişli mızrağın işaretini taşıması meselesi var. Bunu nasıl açıklıyorsun? İnkâr etme. Yemekte fısıldaştığınızı duydum. O suçlu, Freya. Periler zamanla onu hatırlayacaktır."

Freya'nın çenesi düşmüş, öfkeden kudurmuş bir halde annesine bakıyordu. "Anne, bunu anlatmaya başlayamam bile..."

Freddie bir elini alnına götürmüş, başını sallıyordu.

Ingrid şimdi Freya'yı omuzlarından tutarak onu sabitliyordu. "Hadi Freya. Bu işe bulaşma. Annem neden bahsettiğini bilmiyor. O Killian değil."

Freya oflayıp pufluyordu ve Ingrid'in onu uzaklaştırmasına izin verdi. "Hadi gidelim buradan, Ingrid. Arabaya ihtiyacım var."

"Ben de," dedi Ingrid. Freddie yalvarırcasına onlara bakarken mutfağa doğru ilerlediler ama ikisi de gözlerini ondan kaçırdı.

"Eğer siz kızlar böyle oynamak istiyorsanız, devam edin! Kamp yapın. Gidin! Ama Freya, haklı olduğumu biliyorsun!" Joanna arkalarından seslendi. Çalışma odasına yöneldi ve kapıyı çarparak kapattı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kardeş Rekabetleri

Freya Mini'yi boşa aldı, sonra kontak anahtarını çevirdi, o sırada biri yolcu camına vurmaya başladı. Ingrid camın düğmesine bastı ve Freddie'nin kafası içeri girdi.

"Lütfen beni de yanında götür!" diye yalvardı. "Annem yanılıyor. Killian yapmadı. O masum. Artık biliyorum. Özür dilerim. Deli gibi davranıyor ve beni delirtiyor. Lütfen beni alın!" Üzerinde sadece bir tişört ve kot pantolon olduğu halde titreyerek bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

Ingrid sanki ondan bir işaret almak ister gibi Freya'ya baktı.

Freya omuz silkti. "İçeri gir ama açıklaman gereken çok şey var! Her kimsen sana güvendiğimden emin değilim!"

Ingrid kapısını açtı ve Freddie'nin içeri girebilmesi için dışarı çıktı.

"Tanrım, teşekkürler kızlar. Sizi seviyorum! Sizi seviyorum!" Yalınayak zıplaya zıplaya onların peşinden evden çıktı. Arka koltuğa yığıldı, ama boyu ve uzun bacakları nedeniyle yana doğru eğilerek oturmak zorunda kaldı.

"Belki de annemin arabasını almalıyız," diye önerdi Ingrid. "Bırakın orada acı çeksin," dedi Freya. "Orada bir sürü

cevaplaması gereken sorular var."

Ingrid tekrar bindi ve Freddie'ye daha fazla bacak boşluğu vermek için koltuğunu kaldırdı. "Ah, zavallı çocuk!"

"Uh! Onun için üzülmeyin, Ingrid. Annem bunu yeterince yaptı," dedi Freya. "Bizim acımamıza ihtiyacı yok."

"Doğru," dedi Ingrid. "Sana Matt'in evini gösterebilir miyim? Oraya arabayla gidebiliriz."

Freya kız kardeşine şaşkın bir bakış fırlattı. "Şaka yapıyor olmalısın! Onu takip edecek değiliz. Pislik gibi davrandı. Şimdilik bırakalım. Belki kendine gelir." Arabayı ilk vitese taktı ve garaj yolundan çıkarak, doğruya, Montauk'a doğru gideceği Napeague otoyoluna doğru ilerledi.

Ingrid yere tekme attı. "Biliyorum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Birden ağızımdan çıktı. Artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum." Kendine baktı.

"Güzel!" dedi Freya, kız kardeşinin dizini sıkarak. Aralarındaki iletişim kanallarının yeniden akmaya başlamasından memnundu. Bir süredir bunun özlemini çekiyordu. Ingrid'in geri dönmesi, ondan bir şey saklamak zorunda kalmaması çok güzeldi ve özellikle de ablasının aşk sorunları için bir sırdaş olarak hareket etmek çok güzeldi. Bu bir değişiklikti! Ingrid bu konuda her zaman onun yanında olmuştu ve şimdi Freya nihayet desteğe, ilgiye ve nazik sözlerle, gerektiğinde biraz sert sevgiye karşılık verebiliyordu; her zaman Ingrid'in omzunda ağlamak, onun nazik, güven verici ellerine doğru eğilmek çok dengesiz hissettirmişti. Artık o da aynısını sunabilirdi.

Yazıklar olsun Matt-Freya ona çok kızmıştı. Bu ne cüret! Hiç kimse Ingrid'i incitmemeliydi; bunu hayal etmek bile korkunçtu. Nasıl olur da diğer memurları kirli işlerini yapmaya, Freddie'yi tutuklamaya ve evi aramaya gönderecek kadar korkak olabilirdi? Piç kurusu.

"Belki de benim hatamdı," diye ekledi Ingrid. "Ona bir tür büyü yaptım ama bunu yapmak istememiştim."

"Bu sadece bir uyum büyüsydü, Ingrid!" dedi Freya. "Bunda bir kötülük yok. Aile içindi. Gel, gel. Bunu sonra konuşuruz. Söz veriyorum. Şimdilik şu Freddie işini halledelim."

"Pekâlâ, gidelim," dedi Freya'ya hüzünle gülümseyerek.

Güneş arkalarında batarken gökyüzü pembe ve turuncu renklere bürünmüştü. North Hampton'dan, cepten ayrılmaları gerekiyordu. Freya'ya klostrofobik gelmişti. Annesi öyle yapmıştı. Killian'ı suçlaması yüzüne inen bir tokat olmuştu ve hâlâ bunun acısını çekiyordu. Dikiz aynasından Freddie'nin suratının asık olduğunu gördü.

Araba çoktan ısınmıştı ve biraz hava almak için camını araladı. Joanna onu gerçekten kızdırmıştı. Dikiz aynasından Freddie'ye bir kez daha baktı. Her zaman çok masum görünüyordu; ikizine karşı herhangi bir kötü niyet beslemek zordu. Ama yine de onun gerçekten Freddie olup olmadığını ve neyin peşinde olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

"Öncelikle," dedi, "bana yalan söyledin. Ucky Star'dan hiç ayrılmadığını söyledin ama seni North Inn'de çöpü çıkarırken gördüm. Seni o arka sokakta gördüm. Artık perilerin de seni dışarıda gördüğünü biliyoruz."

"Evet," diye iç geçirdi Freddie. "O bendim. Motelden sadece iki kez ve sadece gece karanlıkta ayrıldım. Sen ve periler beni o gecelerden birinde görmüş olmalısınız. Gördüğünüz gibi, eğer bundan bahsettiğim için beni bağışlarsanız, Hilly Liman'a çok aşığım-"

"Bunu biliyorum," diye araya girdi

Freya. "Hilly Liman kim?" diye sordu Ingrid.

Freddie derin bir nefes aldı. "Aman Tanrım, Ingrid, o inanılmaz ..."

"Yeter!" diye haykırdı Freya, direksiyonu tokatlayarak. "Sadede gel Freddie! Onun dikkatini dağıtma, Ingrid." Bir ormana girmişlerdi ve ağaçlar yolu gölgeliyordu. Freya farları yaktı. Bir geyik yolun kenarında zarifçe koşuyor, sonra ağaçların arasına dalıyordu.

Freddie arkada yeniden düzen aldı. "Gördüğünüz gibi Hilly'nin babası... şey... kızına karşı çok korumacı. Ve ben o kızla gerçekten evlenmek istiyorum!"

Ingrid koltuğuna yaslanarak arkasını döndü. "Bu harika, Freddie!"

"Şşş, bırak devam etsin. Bunu gerçekten açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedi Freya, Ingrid'i nazikçe okşamak için kız kardeşine doğru uzanarak. Freddie'nin bazen herkesin dikkatini dağıtmak gibi bir huyu vardı. Tıpkı periler gibiydi.

Devam etti. "Bay Liman, Hilly'nin babası, benim bir tembel olduğumu düşünüyor... bir playboy..."

Freya güldü. "Yanılmıyor, değil mi?" Arabayı hızlı kullanıyordu ve yolda keskin bir dönüş yaptı ve hepsi küçük arabanın içinde savruldular.

Freddie geri geldi ve öne doğru eğildi. "Şey, Hilly iyi bir iş bulursam babasının beni daha çok düşüneceğini düşündü. Bir gece beni babasının ortağıyla tanıştırdı. Bunun gizli kalması gerekiyordu; babasının henüz bundan haberi bile yoktu. Beni ortağının yemek yediği Fransız restoranına götürdü. Benimle arka sokakta buluştu, iş hakkında konuştuk, bir tür tanışma ve selamlaşma oldu ve sonra Hilly beni motele geri götürdü. Yarım kalan bazı işleri halletmek için ikinci kez adamı görmeye gittim. O restorani seviyor gibi görünüyor."

"Tamam," dedi Freya. "Ama Hilly'ye 'Artık uzun sürmez' derken ne demek istedin?"

"Bunu duydun mu?"

Tanrım!" "Casusluk yapıyordum!"

"Çok güzel, değil mi?" diye sordu Freddie. "Hilly mi?"

Freya hayal kırıklığıyla iç çekti. "Freddie!"

Freddie devam etti. "Demek istediğim, adamın bana iş teklif ettiği ve onun için çalışmaya başlamamın uzun sürmeyeceği, babasının beni daha fazla onaylayacağı ve Hilly ile yakında birlikte olabileceğimizdi - endişelenmemize gerek kalmadan."

Ingrid konuştu. "Ne tür bir iş?"

Küçük araba ormandan çıktı ve yolun sol tarafı yerini gümüşü bir kumsala bıraktı. Freya arabayı

ve emniyet frenini çekerek arabayı aniden durdurdu.

Freddie, adamın bir deniz kaptanı olduğunu ve işinin son bir orkinos avına çıkmayı gerektirdiğini söyledi. Freddie her zaman denize ve yelkenlilere hayran olmuştu, bu yüzden oldukça heyecanlıydı. Tekne iki hafta içinde yola çıkacaktı ama görünüşe göre hâlâ yapılması gereken bazı düzenlemeler, Freddie yola çıkmadan önce imzalanması gereken bir tür sözleşme vardı.

Arabanın motoru soğurken tıkırdadı. Birdenbire bu küçük köşe Freya'ya bir mola yeri gibi gelmişti. Tamam, Freddie yalan söylemişti ama bunun tek nedeni aşık olmasıydı ve Freya bu duyguyu çok iyi tanıyordu.

"Bir sorum daha var," diye araya girdi Ingrid. "Karakola gelen avukat kimdi?"

"İyiydi!" Freya dikiz aynasından ağabeyine baktı ve onu aynada kendini kontrol ederken buldu. Hâlâ eski Freddie. Bu da arabadaki Loki değil de kardeşi olduğunu doğruluyordu.

"O avukatı Hilly gönderdi. Beni götürdüklerinde annem cep telefonunu verdi ve ilk fırsatta Hilly'yi aradım ve o avukat şehirden helikopterle geldi - sadece benim için. Harika, değil mi?"

Freya kesin bir ifadeyle, "Sanırım," dedi.

Arabadan indiler. Freddie titrerken Freya ve Ingrid paltolarını giydiler. Freya bagajı kontrol etti, Killian'ın kazaklarından birini buldu ve kardeşine verdi. Üçü sahile doğru yürüdü, Ingrid ortada durdu ve ellerini uzattı. Hepsi birbirine bağlandığında, Freya elektrik akımı gibi içlerinden geçen büyüü hissetti. Bir an için kendini bütün ve kaygısız hissetti. Onları çekiştirdi ve hâlâ el ele tutuşarak sahilde ilerledi. Tekrar çocuk olduklarını hissetti,

ve tüm sıkıntıları açık havada aniden dağılmış gibi görünüyordu. Her şey yoluna girecekti. Freddie ve Killian'ın ikisi de temize çıkmıştı. Periler bunu görmüştü. Freddie tuzağa düşürülmüştü ama Killian tarafından değil. Onlar koşarken Ingrid bile gülmeye başlamıştı.

Hepsi birbiri ardına gülerek kuma uzandı ve pembenin turuncuya, kayrak mavisinin yukarıya ve aşağıda çivit mavisini dalgaların durdurulamaz bir güçle aşağıya sıçradığı muhteşem gökyüzüne baktı.

Freya Freddie'ye baktı: titriyordu ve savunmasız görünüyordu. Bir sancı hissetti. Freddie'nin mutlu olmasını istiyordu. Killian'la yaşadığı aşkı kardeşlerinin de yaşamasını istiyordu. Aralarında daha iyi bir hisle birlikte arabaya doğru koştular.

"Killian'ın masum olduğunu nereden biliyorsun?" Freya arabayı tekrar yola doğru sürerken ikizine şöyle dedi.

"Biliyorum işte. Annemin söyledikleri tamamen uydurmaydı. Bu o değil. Şükran Günü'nde onu gördüğümde, beni gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu gördüğümde anladım. O olamazdı. O benim arkadaşım. Sadık biri. O bizden biri."

Freya başını salladı. "Aylardır sana bunu söylemeye çalışıyordum."

"Ama sana Killian hakkında söylemem gereken bir şey var.

..." dedi, yüzü solgundu.

"Çıkar ağzındaki baklayı Freddie," dedi Freya. "Şimdi aklın başına geldiğine göre Killian'ın düğünde sağdıcın olmasını mı istiyorsun?"

Freddie boğazını temizledi. "Dediğim gibi Killian'ın masum olduğunu biliyorum. Ama daha önce bilmiyordum. Ben de seni gözetledim, Freya. Üç dişli mızrak işaretini biliyorum. Onun hakkında konuşurken kulak misafiri oldum, serada onu sana gösterirken gördüm. Neden onda olduğunu bilmiyorum. Üç çatallı mızrağı bir noktada elinde bulundurmuş olmalıydı; tek yolu bu. Onu gördüğümde, hala onun suçlu olduğuna inanıyordum-"

"Yani gittin ve Valkyrielere söyledin..." diye sözlerini tamamladı Ingrid.

Freya arabayı kenara çekti ve durdurdu. Onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Adımı temize çıkarmak zorundaydım!" Freddie itiraz etti. "Onun yaptığına ikna olmuştum! İşaret ondaydı!"

Freya arkasına döndü ve ilerideki karanlık yola baktı. Sürücü direksiyonuna dokundu ve Ingrid ona doğru uzandı ama Freya ablasını kenara itti. "Hemen bu arabadan in, Freddie!" Çok az zamanları vardı ve o hiçbir şeyden habersizdi. Aptal kardeşi bunu söylemek için neden şimdiye kadar beklemişti? Lanet olsun ona! Eğer gerçek sorumluyu bulamazlarsa, Killian'ın Araf'a götürüleceği kesindi. "Çık dışarı!" diye bağırdı.

"Ama-" dedi Freddie.

"Freya-sakin ol."

Freya, yolcu kapısını isteksizce açan ve Freddie'nin inmesi için dışarı çıkan Ingrid'e ters ters baktı. Uzun gövdesini arka koltuktan kaldırdı ve yola çıktı.

Ingrid arabaya geri bindi. "Hadi ama, çok acımasız davranıyorsun. Onu burada öylece bırakamayız!"

"Tanrı aşkına, Ingrid, o bir tanrı! Güneşi parlatabilir! Bırak da eve dönüş yolunu kendi bulsun!" Freya tersledi ve motoru çalıştırarak kardeşlerini karanlıkta bıraktı.

ç r i a t n ş a e

Direk
harika
time of
o Korku mu?

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Şeytan Kadın

Gökyüzünde bir tırnak kadar ince bir hilal asılı duruyordu. Bulutsuz bir geceydi, yıldızlarla ışıltılıydı. Freya tüm bunları Joanna'nın çalışma odasının penceresinden görebiliyordu; okyanus mürekkep gibi karanlıktı, ay ve yıldızların yansımaları orada parıltıyordu. Joanna masasında, Freya aşk koltuğunda ve Norman da kitapların yanındaki koltukta oturuyordu. O arabuluculuk yapıyordu. Bu da iyi bir şeydi, çünkü tatil mevsimi yaklaşmıştı - yakında Noel olacaktı ama kimse kutlama havasında değildi.

Joanna, Killian'ı suçladığı için Freya'dan bol bol özür diliyordu. Freddie'nin dönüşünün kendisini kör ettiğini ama şimdi yaptığı hatanın farkına vardığını açıkladı. "Killian için özür dilerim. Freddie için çok endişeliydim ama görünüşe göre şimdi onu boğuyorum ve küçük oğlum benden uzaklaşıyor." Joanna iç çekti.

Freya dikkatle dinledi ve kaşlarını çattı. "Anne, konuyu bir kez daha Freddie'ye getirdiğinin farkında mısın?"

"Özür dilerim!" dedi Joanna, yardım için Norman'a bakarak.

"Tamam," dedi Norman. "Şimdi her şeyi açıklığa kavuşturduk. Annen çok ama çok üzgün, o yüzden devam edelim. İlgilenmemiz gereken şu yaklaşan Valkyrie'ler var ve

kaybedecek zamanım yok." Parmağını Joanna'nın kitaplarının sırtlarında gezdirdi. Norman çatışmayı sevmezdi -ya da kadınlarının birbirleriyle huysuzlaşmasından hoşlanmazdı.

"Evet," dedi Joanna. "Bunu telafi etmek istiyorum Freya ve sanırım bir çözümüm var. Sanırım yeni bir bakış açısı denememiz gerekiyor."

"O da ne?" Freya bacak bacak üstüne attı, siyah kot pantolonundaki bir deliği karıştırdı ve ardından yüksek topuklu bir botun üst kısmını çekti.

Norman ellerini çırttı, sanki konuşmada bir değişiklik olduğunu belirtmek ister gibiydi. "Annen kendisiyle iletişim kurmaya çalışan bu ruhun bize yardım etmeye çalışan bir cadı olabileceğini düşünüyor. Waelcyrgealılar birkaç çeşit ruh olduğuna inanır. Biz de bunun hangi tür olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Olası iki taneye indirgedik. Vörör ya da vorder, yani bekçi ruhu."

Babam profesör moduna geçmişti ve Freya onu iş başında izlemeyi seviyordu, her konuyu gençlerin anlayabileceği hale getirmeye çalışıyordu.

Koltuğundan kalktı ve bir kolunu uzatarak kitaplığa yaslandı. "Wraith kelimesinin kökü vörör'den gelir, ward ve warden da onun akrabalarıdır aslında." Freya'ya gülümsedi. Freya babasını çok yakışıklı buluyordu, siyah çerçeveli gözlüklerinin camının üzerinden kayan gümüş saçları. Ingrid narin, kurnaz bakışlarını, yumuşak pembe dudaklarını ve uzun, ince, sırık gibi vücudunu ondan almıştı. "Her neyse," diye devam etti Norman, "vörör kişisel bir bekçi köpeğine, tabiri caizse bir takıma ya da Hristiyan terimleriyle düşünmek isterseniz bir koruyucu meleğe çok benzer; bir ölümlüyü doğumundan ölümüne kadar izler. Eğer kendisini bir tanrıya bağlarsa, o tanrının tüm yaşamları boyunca orada bulunur."

Norman başka bir tür daha olduğunu ve buna Eski Nors dilinde "eşlik eden kişi" anlamına gelen fylgja dendiğini açıkladı. "Ama bu tür sadece ara sıra gelir," dedi. Fylgjur (çoğul) uğursuzdu. Kişinin kaderini bildiklerinden, bazen bir alamet olarak ortaya çıkarlardı.

ölümün habercisiydi. Ancak, bu hayalet gibi bir kadın olarak ortaya çıktıklarında, genellikle sizi ve muhtemelen klanınızı tehlikede olduğunuz konusunda uyardığı anlamına gelirdi. "Burada söylediğim şey, Joanna ve benim bu ruhun ikincisi olduğuna inandığımızdır. Bize bir şey söylemek, bizi bir konuda uyarmak istiyor ve bunu yapmak için ruhunu zaman içinde gönderiyor."

Freya ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve yumruğuyla buhara bir iz bıraktı. Sonra da bir genç kız gibi K harfini çizdi. "Peki tüm bunlar hakkında ne yapmam gerekiyor?" dedi babasına dönerek.

Joanna ayağa kalktı ve kızına doğru yürüdü, sonra da arkasında durdu. Ellerini kızının omuzlarına koydu ve Freya irkildi ama sonra elini annesine uzattı. Onu affetmek istiyordu. Hâlâ öfkeliydi ama dayanmanın bir faydası yoktu. Annesi özür dilemiş ve artık Killian'a yardım etmek istediğini söylemişti. Birlikte çalışmaları gerekiyordu ve eğer ailesi bunu nasıl çözeceklerini bildiklerini düşünüyorlarsa, o zaman ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Onların bilgi ve deneyimlerine güveniyordu.

Joanna kızının omuzlarını sıktı. "Birinin zamanda geriye gidip bu cadıyı asılmadan önce bulması gerekiyor. O bizi doğru zaman ve mekâna çekecek ve bize yardım edecek, biz de belki ona yardım edebiliriz. Bu yolculuğu yapmak için çok yaşıyım. Denedim ama geçit benim için açılmadı. Bunun için gençlik ve canlılık gerekiyor ki ben bunlara sahip olduğumu sanmıyorum."

Freya annesine döndü, gözleri parlıyordu. Belki de Gardiners Adası'nı görmeye can attığı içindi bu. Killian oradaydı ve onunla birlikte olmak istiyordu. "Killian'a yardım etmek için her şeyi yaparım. Eğer bu şekilde devam etmemiz gerektiğini düşünüyorsanız, ben hazırım," dedi. "Bunu yapacağım."

"Güzel, güzel!" dedi Joanna. "Yapılacak çok hazırlık var ve hemen işe koyulmamız gerekiyor. Size bilgi vermem ve sizin de uygun kıyafetleri giymeniz gerekiyor." Burada Joanna'nın yüzünde tatsız bir ifade belirdi. "Giyineceğiz

İyi bir Püriten gibi, şapkan ve her şeyinle. Kostümü çoktan hazırladım."

Freya kaşlarını çattı. Bu tür giysiler korkunç anıları canlandırıyor ve yirmi birinci yüzyıldan kalma giysilerine çok düşkündü. Likra hakkında söylenecek bir şey vardı.

"Töreni sahilde yapacağız. Bunun için mükemmel bir gece. Öyle değil mi Norm?" Joanna hâlâ kitaplığın yanında duran kocasına döndü ve o da ciddiyetle başını sallayarak karısını onayladı.

Dalgalar çalkantılıydı, kıyıya sertçe çarpıyordu ve rüzgâr beyaz şapkasına ve bej bluzuna çarpıyordu, boynu çok dardı, geniş yakası yüzüne doğru sallanıyordu. Joanna kızının beline bir şal bağlamış ve eteğinin içine altın paralarla dolu bir kese dikmişti. Freya kumda bir dairenin içinde, ağır koyu leylak rengi eteğini bacaklarına bastırmış, bir eliyle de fylgja'nın mezarın üzerine yerleştirdiği rünleri tutuyordu. Törenin bir parçası olarak, Freya'nın her şeyin yolunda gitmesi için cadının hayaletinin temas ettiği bir şeye dokunması gerekiyordu.

"Yukarı bak hayatım," diye bağırdı Norman. "Nispeten acısız olmalı."

"Tanrı'nın izniyle!" diye bağırdı Joanna. "Seni seviyorum, tatlım!"

Freya yıldızlarla delinmiş karanlığa baktı. Bir şey onu itiyordu, sanki diğer tarafta devasa bir ağırlık vardı, gece mavisi gökyüzünün kumaşından sarkarak ona doğru düşüyordu. Rüzgâr sanki bir hortumun gözüne girmiş gibi etrafında dönmeye başladı, bir merkezkaç kuvveti, kum kalktı ve kuş saçması gibi yüzüne çarptı. Elleriyle başını ve şapkasını koruyarak eğildi.

"Acısızmış, kışımın kenarı!" diye mırıldandı ve sözcükler sanki bir vakum tarafından çekilerek içinden çıkarıldı.

boğazının içinde, onu sıkarak kapattı. Varlığının her molekülü sökülüyormuş, parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu ve bu canını acıtiyordu, fiziksel bir acıydı ama aynı zamanda çok sevdiği birini kaybetmek, ölmek gibi dayanılmaz bir duygusal acıydı.

Freya derin, rüyasız bir uykudan uyandı. Tüm vücudu ağrıyordu. Yüzüne ıslak bir şey vuruyordu. Sıcaklığı hissetti, güneş sert bir şekilde yanlarına ve sırtına vuruyordu. Okyanus kokusunu aldı. Düz olmayan, sert ve pütürlü bir şeyin üzerinde yatıyordu ve bu sesler de neydi? Meleme sesi duydu. Yine yüzünde bir ıslaklık hissetti. Gözlerini açtı. Siyah bir köpek kuyruğunu sallayarak ona doğru nefes nefese geliyordu. Gözlerini güneşten korumak için bir elini yüzünün önüne koydu. Bir kaya çıkıntısının üzerinde yatıyordu, uzun otlar sallanıyordu, her yerde koyunlar vardı. Etrafı onlarla çevriliydi, otların arasında otluyor, taşına basıyorlardı. Sonra kayanın üzerine saçılmış rünleri gördü ve onları toplamak için hızla dört ayağının üzerine sıçradı.

"Ragbone!" diye bağırdı bir çocuk sesi.

Freya ayağa kalktı, eteğindeki kumları temizledi ve şapkasını düzeltti. Şalını belinden çözüp omuzlarına attı, sonra da eteğinin belinin altında saklı olan bozuk paraları hissetmekten mutlu oldu. Köpek başını eğerek onu izledi. On bir yaşlarında bir çoban olduğunu tahmin ettiği çocuk asasıyla ona doğru koştu.

"İyi sabahlar," diye bağırdı ve Ragbone ona doğru koştu.

Freya gülümseyerek, "İyi sabahlar," diye cevap verdi. Etrafına bakındı. Sahilin başladığı yerden hemen önce, bir tarlanın kenarındaydı. Denize doğru baktı. Bir ada gördü. Orada evler olup olmadığını anlayamadı, Fair Haven olmadığı kesindi ama kıyı çizgisi aynı sivri şeklini koruyordu, burun ve uzun kumlu parmak Long Island'ın U'sunu işaret ediyordu. Long Island'ın U'suna doğru baktı.

Arazi. Joanna'nın 1710 yılında inşa edilen evi yoktu. Onun yerine ağaclar, çaliliklar ve ara sıra uzakta beliren büyük, uğursuz kahverengi ahşap ev vardı.

Çocuk birkaç adım ötede durmuş, ona bakıyordu. "Nereden geliyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu. "Sizi buralarda hiç görmedim."

"Ben başka bir köydenim." Freya belli belirsiz kıyayı işaret etti. "Sahil boyunca geziniyordum; sonra dinlenmeye karar verdim. Uyuyakalmış olmalıyım, canım benim! Sen hangi köydensin?"

"Ben Fairstone'danım," dedi yine Gardiners'a bakan Freya'yı inceleyerek. "Wight Adası'na hiç gittiniz mi? Bir gün oraya gitmeyi çok isterim. Şu anda orada çok zengin bir adam yaşıyor, Bay Lion Gardiner. Orada bolca iş var. Adayı bir yıl önce satın aldı."

Bingo. 1640 yılıydı. Lion Gardiner ve karısı adayı 1639'da satın almış ve buraya yerleşmişlerdi. Bu Joanna'nın görevinin bir parçasıydı. Hava sıcaktı, muhtemelen Ağustos ayıydı. Bu kıyafetler çok rahatsızdı ve onu kaşındırıyordu. Omuzlarındaki şalı gevşetti ve çocuğa cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Bugünlerde Fairstone'da neler olduğunu sorabilir miyim?"

Çocuk ona acı dolu bir bakış attı. "Şey, Bay Bidding işimi düzgün yapmazsam beni epey bir döver. Goody Bidding beni kırbaçlamadığı zaman iyi davranabiliyor. Kızları güzeldir ve hem yün hem de masal eğirmekte ustadır. Belki-"

Freya onun oldukça geveze bir çocuk olduğunu anladı ve hemen konuya girdi. "Fairstone'da bir mahkeme binası var mı?"

Çocuk ürperdi, sonra kendine baktı. Freya yaklaştı ve bir elini çenesine koyarak hafifçe kaldırdı, zihninde sakinleştirici bir büyü okudu.

İçini çekti. "Yargıçların bulunduğu bir adliye binası var ve orada mülk sınırları ve hayvan hırsızlığı konusunda çok fazla tartışma yaşanıyor. Ve..."

"Ve?"

"Şey, Sally Smitherstone Goody Anne Barklay'i cadı olmakla suçladı, kaçakçılık yapmakla..." Tereddüt etti.

"Şeytan mı?"

Çocuk yüzünü buruşturdu, sonra kirli çıplak ayaklarına baktı. "Evet." Ona baktı. "Sally, Goody Anne'in ona ruh formunda geldiğini ve onu büyülemeye çalıştığını söyledi. Fairstone'daki kadınların çoğu Anne'den hoşlanmaz. Oldukça güzel bir kadın, bir İngilizle, Bay Barklay'le evlenmiş bir Fransız. Ona fahişe bile diyorlar." Freya böyle konuşkan ve erken gelişmiş bir çocuğa rastladığı için minnettardı ve devam etti. "Bana hep iyi davranırdı Anne. Bazıları Sally'nin Bay Barklay'le evlenmek istediğini söylüyor. Anne belki bir cadı ama bir fahişe değil. Cadılık yaptığını itiraf etmedi, bu yüzden yarın gün batımında tepedeki meşe ağacında asılacak. Onda işaret olduğunu söylüyorlar."

"Anne şimdi nerede?" Freya sordu ve sesi çok yüksek çıktı. Bir yumruğunu ağzına götürdü ve ısırıldı.

Çocuk batıdaki iç bölgeyi işaret etti. "Şurada bir hapisane hücresinde. Herkesin görmesi için onu zincire vurmuşlar."

Freya hemen çocuğun işaret ettiği yöne doğru tarlaya doğru yola koyuldu. Bacaklarını hareket ettirmek için ağır eteklerini kaldırmak zorunda kaldı.

"Anne'i tanıyor musunuz, hanımefendi?" diye seslendi çocuk ona.

Freya omzunun üzerinden ona baktı ama cevap vermedi. Her adımda yüzünü buruşturuyor, meleyen koyunların arasından yavaşça ilerliyordu.

bölüm kirk sekiz

Herkesin En Büyük Aşkı

Ingrid Ucky Star'ın birinci katındaki eğimli odaya girer girmez, periler onu bilgi bombardımanına tutmaya başladı. Onlara sürekli yavaşlamalarını söylemek zorunda kaldı ve sonunda biraz sakinleştiler. Joanna'nın arabasını odaya daha fazla para yatırmak ve onları kontrol etmek için buraya getirmişti. Görünüşe göre motele geri dönmek hafıza kapılarını açmıştı. Sadede gelmeleri için onlara gerçekten ihtiyacı vardı; Valkyrieler her an ortaya çıkabilirdi. Freya bir zaman tünelindeydi ve gizemi o taraftan çözmeye çalışıyordu. Tüm Beauchamp'lar Killian'ı kurtarmanın bir yolunu bulmakla meşguldü.

"Biz Álfheim'danız ve bize álfar denir. Benim gerçek adım Skuld," dedi Kelda. "Aslında ben yarı álfar, yarı Valkyrie'yim. Valkyrie'ler beni melez olarak görüyor. Her neyse, ben her zaman daha çok álfar olarak tanımlandım."

"Skuld'u duymuştum!" dedi Ingrid. "Ünlü bir savaşçı ve cadı." Düşünceli bir ifadeyle Kelda'ya baktı. Belli ki perilere büyü yapan kişi onların güçlerini bir şekilde ellerinden almıştı.

Kelda dar göğsünü kaldırarak gururla gülümsedi. Kesinlikle askerleri ölümden diriltip savaşa döndürecek birine benzemiyordu. Kelda narin, soluk yuvarlak yüzü ve siyah saçlarıyla çok tatlı ve çok sevimliydi.

sert kız kıyafetleri. Midgard'da bir Medusa piercingi yaptırmıştı, gül goncası dudaklarının üzerindeki filtruma yerleştirilmiş küçük bir lal taşı; ona çok yakışmıştı.

Ingrid sonunda böyle ayrıntılar alabildiği için minnettardı ama kafası o kadar meşguldü ki, sadece Valkyrielerin yaklaşan tehdidiyle değil, aynı zamanda dışarıda koşturan Freya'yla da ilgiliydi. Keşke onun yerine kendisi gitseydi de küçük kız kardeşini tehlikeden uzak tutsaydı diye düşündü: Freya bir cadı için korkunç ve tehlikeli bir zamana geri dönmüştü. Kız kardeşi gittiğinden beri Ingrid onu her düşündüğünde gözlerini sıkıca kapatıp Freya'ya bir koruma büyüsü gönderiyordu. Güçlerinin ona ulaşmasını umuyordu ama bunun yeterli olmayabileceğinden korkuyordu.

"Freddie'nin mızrağını sana kimin çaldırıldığını hatırlıyor musun?" Ingrid sordu. "Elimizdeki en önemli mesele bu. Sonra seni ... Öhöm." Sonuncusunu söylerken sanki boğazını temizliyor gibiydi, çünkü o yeri daha önce hiç duymamıştı ve adını tam olarak anlayamamıştı.

"Álfheim," diye düzeltti Kelda.

"An áss," dedi Sven koltuktan.

"Affedersiniz?" dedi Ingrid.

Sven Kool'undan bir nefes çekti ve nefes verdi. "Üç dişli mızrağı bize bir Os çaldırdı," dedi dumanlı bir iç çekerek.

"Bunu sana bir götün yaptırdığına eminim," diye karşılık verdi Ingrid. "Ve bu çok ayıp bir kelime."

Irdick, ayaklarını ileri geri sallayarak tünediği masadan, "Hayır, kastettiği tanrı türü," dedi. "O bir áss."

"Oh," dedi Ingrid. "Daha önce böyle bir tanrı duymamıştım. İlginç bir şey. Bir áss. Peki, başka bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi Sven dobra dobra, onun tarzı buydu. Yerdeki içki şişesini kaptı ve bir yudum aldı.

Ingrid, Sven'in bu kadar çok içmemesini diledi. Belki de North Hampton'da kaldığı sürece bir AA toplantısına katılmasını sağlayabilirdi. Ne de olsa anonimdi. Tabitha ona bu grubun gururlu bir üyesi olduğunu ve yıllardır minnetle ayık olduğunu söylemişti. Sven'e bir kaşını kaldırarak devam etmesini bekledi.

"Ah!" dedi bir kerede çok fazla yuttuktan sonra. "Áss, her kimse, üç dişli mızrağı çalmak için bizi Álfheim'dan kaçırdı ama sonra izini kaybettirmek için bizi Midgard'da dolaşmaya bıraktı. Ama ne yazık ki adamın kim olduğunu ya da neye benzediğini hatırlayamıyoruz. Bu hâlâ başımızı ağrıtıyor. Bir tür bilinç kaybı gibi." Val gelip Sven'in omzunu sıktı ve Sven onun elini itti.

Ingrid daha sağlam ipuçlarına sahip olduğu için mutluydu. Belki periler eninde sonunda hatırlayacaktı. Yarın tekrar gelecekti. Bu arada tüm bu bilgilerle Joanna ve Norman'a gidecekti. Babası son zamanlarda Kuzey Hampton'a gidip geceyi orada geçirmeyi alışkanlık haline getirmişti. O ve Joanna tüm bunlardan ne anlam çıkaracaklarını bilirlerdi.

Endişelenecek çok şeyi olmasına rağmen, Ingrid bir amacı olduğu için rahatlamıştı. Sadece iki sıcak saniye sürmüş olsa bile, aklını acınası aşk hayatından uzak tutmasına yardımcı oluyordu. İlk ve tek aşkı Matt hakkında çok fazla düşünmeyi bırakmıştı ve ayrıldıklarından beri ondan hâlâ haber alamamıştı. Belki de artık onu sadece biraz düşünüyordu. Yoksa bundan daha fazlası mıydı? Kendine sarıldı. Bu ses de neydi? Acele bir ses. Burası çok soğuk ve nemliydi; kalorifer yanıyordu ama sanki her küçük çatlaktan soğuk ve ıslak hava giriyordu. "Bu ses de ne?" diye sordu, belli belirsiz yönünü işaret ederek.

"Bu bir sızıntı," dedi Val. "Banyoda. Biraz kötüleşti."

"Daha da kötüleşmeden senin için bunu düzeltmelerini istemek zorundayım," dedi dikkati dağılmış bir halde. Gerçekten eve gitmesi gerekiyordu. Zavallı periler. Tavan arasında olmalarını, yakınlarda olmalarını özlüyordu, bu garipti çünkü

Evde oldukları zaman çok stresliydi. Çocuk sahibi olmanın böyle bir şey olduğunu hayal ediyordu. Onu çıldırtıyorlardı ama gözden kaybolduklarında onları çok özliyordu.

KIRK DOKUZUNCU **BÖLÜM**

Gel Uzaklara Yelken **Aç**

Freddie şehre bir kez daha gitti; bu kez Hilly'nin babasını, Manhattan'ın en güney ucunda, Doğu Nehri'ne bakan bir geminin pruvasını andıran üçgen cam bir binanın içinde yer alan şehir merkezindeki ofisinde ziyaret edecekti. Gökdelenin önünde durup yukarıya bakan Freddie, baş döndürücü bir duyguya kapılıp neredeyse ayağını kaybedecekti. Gümüş mavisi duvarlar öğle ışığında göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Adam kırk ikinci kattaydı. Limbo'da binlerce yıl geçirdikten sonra bu dünyada hiçbir şey onu korkutmuyordu ama Freddie Henry Liman'ı dehşet verici buluyordu ve ziyaretinin amacını bilmemek endişesini daha da artırıyordu. Hilly bir gün önce ona adresi ve randevu saatini mesajla bildirmişti ve Freddie, Bay Liman'ın dakiklik bekleyeceğini bildiği için erkenden gelmişti. Asansöre bindi ve Her Majesty's Shipping Co. şirketinin ofislerini buldu.

Sıvı gibi görünen kabarcıklı, buzlu camdan kıvrımlı duvarları olan lobide, bir geminin pruvası ya da belki de bir örsün tepesi şeklinde şeffaf bir bölme vardı ve içinde kablosuz kulaklık takan genç bir adam oturuyordu. Kapsülün arkasında, ahşap panelli duvarın içindeki üç cam kutuda antika gemi modelleri sergileniyordu.

Freddie takım elbisesi, kravatı ve cilalı ayakkabılarıyla,

"Bay Liman'ı görmeye geldim," dedi. Bu kez, bir araba ödünç almıştı.

Bay Liman'ın sihirbazlık numaralarına olan sevgisine rağmen, Norman'ın kıyafeti kaybolmasın diye.

Resepsiyon görevlisi Freddie'nin adını sordu, ona kayıtsızca baktıktan sonra bir düğmeye bastı ve "Bay Liman, Frederick Beauchamp sizi görmek istiyor," dedi.

Freddie endişeyle gülümseyerek Ingrid'in yolculuk için ona verdiği mendille alnını sildi.

Resepsiyon görevlisi büyük bir onaylamazlıkla Freddie'ye ters ters baktı. "Erkencisiniz. Oturun, Bay Liman'ın asistanı sizi almaya gelecek."

Cam bölmenin içindeki yüksek sesle tıklayan saate göre, belirlenen saate sadece yedi dakika vardı. Bay Liman'ı memnun etmenin bir yolu yoktu. Freddie ellerini arkasında kavuşturdu ve zaman geçirmek için gemi modellerine doğru yürüdü. Eski moda gemileri çok severdi.

İlki Fancy, Pearl, Victory idi ve siyah yelkenleri kuşkuya yer bırakmayacak şekilde bir korsan gemisi olduğunu gösteriyordu. İkincisi, Kraliçe Anne'in İntikamı, birkaç kattan oluşan göz kamaştırıcı büyüklükte ahşap bir gövdeye, büyük beyaz yelkenlere ve tek bir pruva yerine ahşap denizkızları, atlar ve tanrılarla süslenmiş kare burunlu bir pruvaya sahipti. Freddie'nin gururla tanıdığı bu gemi, var olmuş en büyük korsan gemisi olarak biliniyordu. İnternetteki derslerinde buna rastlamış ve denizcilik tarihi konusunda tam bir otodidakt haline gelmişti. Edward Teach, yani Karasakal, onu 1717'de Karayipler'de ele geçirmiş, bu isimle vaftiz etmiş ve terör saltanatının zirvesinde onu savaş için kullanmıştı.

"Bay Beauchamp?" diye cılız bir ses yükseldi. Freddie yine kulaklıkları, zayıf, ürkek bir adama doğru döndü. "Bu taraftan," dedi. Asistan, Freddie'ye bir kapı açana kadar onu daha sulu kıvrımlı cam boyunca yönlendirdi, sonra başını sallayarak yalnız girmesini işaret etti. Freddie ofise adımını attığında, güneş önündeki pencerelerden o kadar parlak görünüyordu ki önünü bile göremedi ama kollarındaki tüyleri diken diken eden sesi hemen tanıdı.

"Çalışanlarımın hepsi erkek ama bu beni cinsiyetçi biri olarak görmenizi gerektirmez. Bunun nedeni karım," dedi Henry Liman. "Hollis." Adam homurdandı.

Freddie parıltıyı engellemek için elini yüzüne götürmüştü ve hâlâ Liman'ı seçmeye çalışıyordu. "Ben yapmadım," dedi.

"Güzel," dedi Liman. "Öyle olsaydım Hilly'yi -ve Gert'i de- o pahalı okula göndermezdim. Cinsiyetçi yani."

Freddie şimdi Henry'nin devasa, göz korkutucu, pırıl pırıl, koyu kiraz ağacından yapılmış, yine bir gemi gibi kıvrımlı masasının arkasında kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini görebiliyordu. Burada kesinlikle bir tema vardı. Liman'ın kendisine oturmasını söylemesini bekledi ve oturup oturmayacağını merak etti. "Hollis nasıl?"

"İyiyim. Herkes iyi. Oturun," dedi Liman.

Freddie, "Teşekkür ederim Henry," dedi, Mr. Liman kendisine ilk ismiyle hitap edilmesinde ısrar etmişti. "Bay Liman."

"Bay Liman." Freddie, Norman'ın ona söylediği gibi sandalyenin kenarına oturdu ("Tembel olduğunu düşünürse sakın arkaya oturma," demişti). Burası daha az parlıyordu ve artık Bay Liman'ın yüzünü, çizilmiş sivri hatlarını, ince siyah bıyığını, kendisini merakla izleyen ışıltılı gözlerini, güneşin etrafında oluşturduğu hatları net bir şekilde görebiliyordu.

"Dikkatimi çekti de, bu orkinos işinde ortağım için çalışacakmışsınız."

"Evet," dedi Freddy, hevesle daha da öne çıkarak, adam için mükemmel bir duruşla oturdu.

Liman sandalyesinde dönerek pencereye doğru ilerledi. Ayağa kalkıp odanın kenarına doğru yürüdü ve bir düğmeye bastı, perdeler yavaşça indi, Freddie kendini minnettar hissetti ama bunun psikolojik bir planın parçası olduğundan şüpheleniyordu. Bay Liman onun böyle hissetmesini istiyordu.

Liman, "Yine de size karşı dürüst olmalıyım; bu tam olarak bir orkinos avı değil," dedi. "Daha çok tehlikeli bir hazine avı gibi

keşif gezisi."

"Daha da iyi!" dedi Freddie.

Liman masasına oturmak için geri döndü. "Kendini aşma."

"Tamam," dedi Freddie, koltuğunda kıpırdanarak, gerçi şimdi gölge çok daha iyiydi.

Liman uzun, ince, keskin görünümlü bir hançeri eline aldı, Freddie'nin tahminine göre bir mektup açacağıydı, kromu pırıl pırıl parlıyordu. "Size uygun bulabileceğiniz bir teklifim var."

"O da ne?" diye sordu Freddie.

Avucunun içinde gezdirdiği hançeri inceliyordu. "Eğer görev başarılı olursa, yani hazineyi tek başına ele geçirebilirsen, o zaman kızımı vermeyi kabul edeceğim."

"Müthiş!" Freddie sevinçten neredeyse titreyerek ayağa kalkmıştı. Bunu hiç beklemiyordu. Elbette hazineyi geri alacaktı, bin sandık dolusu altın olsa bile.

"Oldukça hafif. Yani çok büyük değil," dedi Bay Liman sanki Freddie'nin aklından geçenleri okuyormuş gibi. "Ama yine de tehlikeli bir sefer. Eğer bu yolculuğa çıkmaya istekliysen, kızım ile evlenebilirsin ama önce sözleşmeyi imzalamalısın."

Freddie kendinden geçmişti ve zıplamak istiyordu ama kendini tutarak derin bir nefes aldı. "Ben hazırım. Nereyi imzalayacağım?"

Liman onu şöyle bir süzdükten sonra kendi kendine gülümsedi. Önündeki bir kâğıdı iterek inceledikten sonra

başını kaldırıp Freddie'ye baktı. "Bir tanığa ihtiyacımız olacak." Masanın üzerindeki bir düğmeye bastı. "Bleaker, ortağım burada mı?" "Evet, Bay Liman," diye seslendi ürkek adamın sesi.

Masaya.

Liman, "Lütfen kaptanı içeri gönderin," diye karşılık verdi.

Bu Freddie'nin kaptanla üçüncü görüşmesiydi ve kaptan içeri girdiğinde Freddie'nin onu son görüşünde olduğu gibi beyazlar içinde ve kaptan şapkasıyla değildi. Onun yerine üç parçalı bir takım elbise giymiş, altın iğneli zümrüt bir kravat takmıştı.

Freddie onu selamlamak için ayağa kalktı. "Yüzbaşı Atkins," dedi elini uzatarak. Freddie onu daha önce gördüğünü fark etti.

-Ve sadece sokakta da değil. O Şükran Günü'nde iyi kalpli kaptanı annesinin evinden çıkarken görmüştü, elinde büyük bir buket vardı ve biraz üzgün görünüyordu. Dönüşünün yarattığı hengamede ailesine bundan bahsetmemişti ama şimdi aklına muhtemelen bahsetmesi gerektiği geliyordu. Harold Atkins ailesini nereden tanıyordu?

El sıkıştılar ve kaptan ona dostça, sıcak bir gülümseme verdi.

Bay Liman boğazını temizledi ve ona hitap etti. "Harold, sözleşmenin kanla imzalanmasına tanıklık etmeni istiyoruz."

"Elbette," dedi Harold, Freddie'ye gülümseyerek. "Freddie'nin gemide olmasından çok memnunum!"

"Kan mı?" diye sordu Freddie.

"Standart." Liman oynamakta olduğu hançeri eline aldı. "İşte bu yüzden elimde bu var." Hançeri havaya kaldırdı, Freddie'ye deveduğu tüyünden bir kalem uzattı ve sonra elinde kâğıtla masanın etrafına geldi. Sonra Liman ve Yüzbaşı Atkins, avucunu uzatıp uzaklara bakan Freddie'nin üzerine çullandılar.

bölüm elli

Şeytanın Saç Kesimi

Gardiyanlar Anne Barklay'i Fairstone'un eteklerindeki hücrelerinden sürükleyerek çıkarıyorlardı, ormanın kenarındaki alçak barakalar, ne kadar küçük olduklarına bakılırsa daha çok ahşap kafeslere benziyorlardı. Köy, biri çan kulesi ve haçı olan bir düzine kadar uğursuz kahverengi ev, etrafta gagalayan tavuklar, ağıllarda homurdanan domuzlar, koşuşturan, çalışan, daha fazla ahşap ev inşa eden, günlük işleri yapan, kuyudan su alan, tozun içinde sıçratan, siyah geniş kenarlı şapkalı erkekler, beyaz şapkalı kadınlardan ibaretti.

Freya bir çalılığın içinde saklanmış, Anne'i tarladan köye doğru çekerlerken onu izliyordu. Joanna'nın tarif ettiği gibi kesinlikle oydu: gururlu yüksek alnı, yuvarlak yüzü, koyu renk gözleri ve dudaklarının üzerinde siyah bir güzellik iziyle noktalanmış geniş, şehvetli ağzı. Giysileri bile Anne'nin bahsettiği gibiydi; beyaz bluzun üzerindeki gri korsaj, siyah bir önlük ve bordo etek, tüm giysileri lekeli ve yıpranmıştı, bluz dikiş yerinden yırtılmıştı, böylece ince soluk omzu dışarı çıkmıştı. Anne muhafızları çekerken beyaz şapkası çimenlere düştü ve Freya başının tıraş edilmiş olduğunu gördü.

Yaptıkları şey buydu; Malleus'un yayınlanmasından bu yana devam eden korkunç ve oldukça fesat bir uygulama

Maleficarum (Cadıların Çekici), 1487 yılına kadar uzanıyordu ve on beşinci yüzyıldan on yedinci yüzyıla kadar birçok yeni baskı yapmıştı. Deyim yerindeyse, cadıların nasıl tespit edileceği, sorgulanacağı, yargılanacağı ve mahkûm edileceğine dair bir rehber kitaptı. Cadı olduğu iddia edilen bir kişiyi tespit etmenin yollarından biri, "şeytanın işaretini" aramak için tüm vücudunu, başını, koltuk altlarını ve genital bölgesini tıraş etmeyi gerektiriyordu. Bu sözde işaret, cadının tanıdıklarını emzirdiği üçüncü bir memeydi. Vücudun herhangi bir yerinde olabilirdi ve eğer bulunursa -doğum lekesi gibi- test edilir, araştırılır ve bir iğne ile delinirdi. Bu acıya neden olur ve kan akarsa, söz konusu kadın cadı değildi; acı ve kan yoksa, o zaman cadıydı. İtiraf ettirmek için başka işkence biçimleri de kullanılabiliyordu.

Muhafızlar onu köye götürürken Anne'in çıplak ayakları sürükleniyordu. Büyük olasılıkla küçük, sıkışık hücrede tutulduğu için yürümekte zorlanıyordu. Sonunda ayağa kalktı, başını dik tutarak hızını korumak için çabaladı. Artık Freya'nın koşup şapkasını tarladan toplayabileceği kadar uzaktaydılar. Dostluğunun bir göstergesi olarak onu Anne'e götürecekti. Çimenlerden şapkasını almak için eğildiğinde arkasında bir varlık hissetti ve parmaklarının etrafı siyaha boyanmış iri bir el bileğini kavradı.

Çimenlerde yanına çömelmiş yabancıya doğru döndü: Sarkık siyah şapkalı, çarpıcı bir yüzü, kedi gibi iri gözleri, neredeyse tarif edilemez bir rengi -belki de kaplan gözü olarak adlandırılan soluk sarı-kahverengi-, geniş bir ağzı, yontulmuş çenesi boyunca uzanan saat beş yönünde bir gölgesi ve neredeyse omuzlarına kadar uzanan altın sarısı kahverengi saçları olan bir adam. Göğsü açık, bol bir jüt gömlek giymişti. Teni bir işçinininki gibi öğretilmiş ve bronzlaştırılmıştı.

Freya neredeyse dostça bir "Merhaba!" diyecekti ama adamın gözlerinde öfkeden başka bir şey görmedi ve bu da onu durdurdu.

"Karımın şapkasıyla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu ona.

Rahat bir nefes aldı. "Bay Barklay, yardım etmek için buradayım. Anne'i özgür görmek istiyorum." Ona Anne'in şapkasını uzattı, adam şapkayı alıp dudaklarına götürdü, içine çekti ve bir an için onun gözyaşlarına boğulacağını sandı; göğsü titredi, sonra kendini toparladı ve ayağa kalktı.

Tarladan köye doğru yola koyuldu ve Freya da onunla birlikte yürümeye başladı. Tüm bu etekler ve ağırlıkları ile hızlı yürümek zordu. Biri onu suya atsa doğruca okyanusun dibine batardı.

"Kadın, itiraf etmeyecek!" Bay Barklay ona şöyle dedi. "Zavallı Anne için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu insanların kalpleri karanlıktan başka bir şeyle dolu değil. Şeytanla işbirliği yapanlar onlar. Her şeyi tersine çevirmişler."

"Sana para verebilirim. Altınım var." Eteğinin kemerine uzanmış, Joanna'nın özenle diktiği dikişi söküyordu. "Belki gece gelip muhafızların onu serbest bırakmasını sağlayabiliriz; onlara para verimiz. Seni başka bir yere götürebilirim. Benim imkânlarım var," dedi ve yirmi birinci yüzyılda Anne'le ne kadar mutlu olabileceklerini düşündü.

Adam olduğu yerde durdu ve onu baştan aşağı süzdükten sonra içten bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyle görünmüyorsun. Kimsin sen?"

Joanna çok fazla dikkat çekmemek için onu köylü bir kadın gibi giydirmişti. Bir yumruğunu adama doğru itip açtı ve bir avuç altını gösterdi. "Ben bir cadıyım," diyerek şansını denedi.

Ona güldü. "Bir cadı! Böyle bir şey yok; Anne bile sana bunu söyleyecektir. Paran sende kalsın, kadın. Anne gururludur. Neden onu kasaba meydanındaki idam sehпасına sürüklüyorlar sanıyorsun? Keşke yıkılsa ve onlara duymak istediklerini söylese!" Gözleri parladı ve aceleyle uzaklaştı, ama Freya bir el çabukluğu yaparak paraları adamın cebine yerleştirmeden önce değil

bol pantolonlar; Anne'i dışarı çıkardıklarında bununla oldukça uzağa gidebilirler.

"Yardım etmeye çalıştığınız için minnettarım. Benim adım John.

Seninki mi, İyi Cadı?" dedi, kaba olmayan bir sesle.

"Freya Beauchamp," o cevap verdi, reverans yapmak olarak yürüdü.

"Hizmetinizdeyim ve keşke size yardım etmeme izin verseniz. Sanırım Anne'in anneme önemli bir mesajı var."

Sanki deliymiş gibi ona baktı. Köyde herkes bağırmaya başlamıştı ve "Cadı!" diye bir slogan yükseldi.

meydandan.

"Seninle zaten çok fazla zaman kaybettim!" John hızla tarlaya doğru yola koyuldu. "Anne acıkmış olmalı. Ona yemek getirdim ve suya ihtiyacı var," diye bağırdı koşarken. Freya arkasından olabildiğince hızlı koştu.

Görünüşe göre herkes evlerinden çıkıp meydana toplanmıştı ve Anne'i hapsetmek yerine büyük bir meşe ağacına zincirlemişlerdi. Vücudunu olabildiğince şehvetli bir şekilde sergilemek istedikleri açıktı; kolları geriye doğru çekilmişti, böylece göğüsleri öne doğru çıkıyordu, zincir kıvrımlarının etrafını sararak formunu daha fazla ortaya çıkarıyordu. Neyse ki meşe ağacının altında gölgeleniyordu. Artık öğlen olmak üzereydi ve güneş tüm şiddetiyle vuruyordu. Herkes dışarıdayken kimse Freya'nın bir yabancı olduğunu fark etmeyecekti ve kalabalık çılgınca Anne'e odaklanmıştı.

"Şeytanın kitabını kanıyla imzaladı!" diye bağırdı biri.

"İşaret onda! Bakın, dudağının üstünde!"

"Hayır, öyle değil. Onu tıraş etmişler! Başka bir yerde olmalı. Bize cadı işaretini göster!"

İnsanlar "Bize işareti göster!" diye slogan atmaya başladı.

John kalabalığı iterek geçmiş ve ağacın etrafını saran muhafızlardan birinden karısıyla birlikte olmak için izin istemişti.

"Geceleri şeytanla dans ediyor, John. Neden hâlâ onu istiyorsun? Sen bir aptalsın!" diye bağırdı genç bir kadın. Bu olmalı

Sally Smitherstone olabilir.

Muhafız ciddiyetle John'a başını salladı. Freya onun tarafında olduğunu gösterme fırsatını yakaladı ve ayaklanan kasaba halkının arasından geçmeye çalıştı. Muhafızın yanına vardığında ona bir bozuk para uzattı ve muhafız gülümseyerek paraya baktıktan sonra John'u karısına doğru itti.

John Anne'in şapkasını tıraşlı başına geri yerleştirdi ve kulağına fısıldadı. Anne ona acı dolu bir gülümseme verdi ve yanağını onunkine yaklaştırdı. John onun kurumuş dudaklarına su döktü.

"O kadın! O kadın bir cadı!" diye bağırdı kalabalıktan bir adam. Nedense Freya, tüylerini diken diken eden bu sese doğru döndü. Çok tanıdıktı. Freya'yı işaret ediyordu, Anne'i değil onu seçiyordu.

"Ne diyorsunuz Bay Lion Gardiner?" diye bağırdı birisi suçlayana.

Siyah bıyıklı ve keçi sakallı, kahverengi şapkalı, beyaz yakası görkemli siyah pelerininin üzerine dökülen adam öne çıktı. Etrafındakilerden daha varlıklı olduğu ve bu köylülere hükmettiği belliydi. Onun adını duyduklarında aniden sessizleştiler.

"Bugün Wight Adası'ndan tekneyle gelirken o kadının gökten düştüğünü gördüm. Buraya geldiğimde onu bulamadım ama kıyafetlerinden tanıdım, gün gibi ortada. İşareti taşıyıp taşımadığını görmek için onu sulh hakimine götürmeliyiz." Bunu sakince, gerçekçi bir şekilde söyledi.

"Cadı! Cadı! Cadı!" diye bağırان insanlar şimdi Freya'yı işaret ediyordu.

Hayır. Yine mi? Neden bunun için gönüllü olmuştu ki? Kendini baygın hissediyordu, başı dönüyordu. Geldiğinden beri hiçbir şey yiyip içmemişti. Geçitten geçtiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Söylenecek bir şey yoktu. Birkaç saniye mi? Saatler mi? Günler mi?

Kaçmaya çalıştı ama etekleri çok ağırdı ve onu tutan çok fazla el vardı.

bölüm elî biri

Mood Indigo

Ingrid kütüphanenin arka tarafındaki kordonlu alanda durmuş, kimsenin ödünç almasına izin verilmeyen rezerve kitap koleksiyonunun mitoloji bölümünün üzerinde geziniyordu. Bu alana girmek için ya Ingrid, Hudson, Tabitha ya da yeni stajyer Jeannine'den izin almanız gerekiyordu. Genellikle onlardan biri, tepenizde dolaşan bir akbaba gibi görünmemeye çalışarak gözetmenlik yapıyordu.

Cep telefonunu yere bıraktı. Joanna ve Norman'ın kendisine ihtiyaç duyma ihtimaline karşı onlarla bir saniye bile iletişimsiz kalmak istemiyordu. Freya hâlâ dönmemişti ve Ingrid'in kız kardeşinin zamanında o belaya gitmesi konusundaki endişeleri giderek artıyordu.

Norman'ın söylediğine göre Álfheim (dokuz dünyadan biri) ve álfar (elf ya da elfin) üzerine kitaplar için A bölümünü inceledi ve belki áss ("Sanırım Aesir için kullandıkları kelime," demişti Joanna, bu da aradıkları tanrı türünü daraltıyordu) hakkında da bir şeyler bulabilirdi. Ingrid bu kitapların çoğunun bizzat tanrılar, cadılar ve büyücüler tarafından yazılmış olmasını eğlenceli buluyordu, Norman Beauchamp, PhD gibi bilginlere dönüşmüşlerdi. Babasının dokuz dünya üzerine yazdığı kitaplardan birkaçını aldı. Çoğunlukla haritalara bakması gerekiyordu.

Kitapların sırtları boyunca bir dizin oluşturdu ve başlıkları taramaya devam etti. Ailesi ona boşlukları doldurmuştu ama o yazılı kelimeleri ve resimleri incelemeyi seviyordu; bu şekilde her şeyi daha iyi hatırlıyordu. Grsel bir insandı ve zihinsel anlık görüntüler her zaman yardımcı olurdu.

Cep telefonu metal rafın üzerinde vızıldadı. Kitaplarla uğraşırken ona baktı. Meraklanmıştı. Arayan Matt'ti. Kalbi kt küt atmaya başladı. Telefonu kaptığı gibi izole bir bölmeye doğru yürüdü ve kitapları yere bırakıp oturdu, başını gizlemek için eğildi.

"Alo?" diye fısıldadı.

"Seni uyarmak için aradım," dedi Matt, sesi duygudan yoksundu.

"Um... tamam," diye cevap verdi, kendi sesinin düzleşmesine izin vererek. "**Peşinde** bir kuyruk var. Eğer hala buralarda takılıyorsan

Bu evsiz çocuklar, eğer vatandaş değillerse bulunacak ve sınır dışı edilecekler."

"Sınır dışı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Matt telefona doğru nefes verdi ve o da telefonu kulağından biraz uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Bana yabancı olduklarını söylemiştin. Hatırladın mı? Not defterime yazmıştım."

Harika. şifreli konuşuyorlardı. Vurgulu defter - yoksa saldırganlık mıydı? - üzerinde kızın adının yazılı olduğu kğit parçasını ve Ingrid'in etrafı gözetlediğini açıkça hatırlatıyordu.

Matt devam etti. "Onlara, tırnak içinde, 'yabancı' dediniz ve 'Bu kültürü bilmiyorlar' dediniz. Bunu yazılı olarak aldım."

"Etkileyici," dedi Ingrid kesin bir ifadeyle.

"şef notlarımı okudu çünkü ben-"

Ingrid bekledi, sonra daha fazla bekleyemedi. "Neyin iindeydin?"

"Boş v e r , " dedi. "Sadece seni uyarmak istedim, Ingrid."

Tekrar yalan söyleyecek, perilerin gittiğini ilan edecekti ama bu oyundan yorulmuştu. Ayağını yere vurdu.

"Tamam," dedi soğuk bir şekilde.

Matt, "Tamam," diye yankılandı. Bunun öfkeli bir "tamam" olup olmadığını anlayamadı. Belki biraz üzgün. Hayır, sadece sade, sıkıcı bir tamamdı.

Ökisi de diğerinin telefonu kapatmasını bekledi ve bu o kadar uzun sürdü ki, Ingrid Matt'i özlediği için biraz hüzünlenmeye başladı, bu yüzden gerçekten yumuşayıp veda etmeden önce Bitir düğmesine bastı ve koridora koyduğu kitaplara geri döndü.

bölüm elİ - İkİ

Bir Kahramanı Beklemek

"Freya, Freya, uyan!"

Freya bir elin yüzüne dokunduğunu hissetti. Sırtüstü yatmış, kollarını iki yanına uzatmış, uzun eteği bacaklarına ağır bir yük gibi binmişti. Boynundaki tüm ağrılar, sızılar ve düğümler 1640'ta geldiğinde olduğu gibi geri gelmişti. Altında kum vardı ve yakın mesafeden dalgaların çarpışını duyabiliyordu. Gözlerini açtı. Alacakaranlıktı ve tanıdığı bir yüz gördü, çok sevdiği bir yüz. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Killian. Solgun ve bitkin görünüyordu. Ayağa kalktı ve vücudunda kalan tüm güçle ona sarıldı. Adam onun yüzünü, boynunu öptü, burnunu saçlarına gömdü.

"Evde miyim?" dedi umutla.

Başını salladı ve cebinden bir enerji barı çıkardı. "Ye. Gücünü geri kazan" dedi ve paketi yırtarak açtı, ambalajını kuma gömdü.

Freya, daha önce onları karton olarak görüp reddetmiş olsa da buna çok sevinmişti. Açlıktan ölüyordu. Boğazı kurumuştı. Yutkunmakta zorlanıyordu ama birkaç ısırıktan sonra vücudunun kendini yenilemeye başladığını hissetti; iyi bir yemek yiyene kadar bu yeterli olacaktı. "Buraya nasıl geldin?"

"İçimde bir şeylerin değiştiğini hissettim... bir tür alarm gibi

... Tehlikede olduğunu hissedebiliyordum. Şimdi birbirimizi yeniden bulduk ve senin ruhuna uyum sağladım. Bu yüzden seni portaldan zaman çizgisine kadar takip ettim," diye açıkladı Killian. "Seni güvene almak için birkaç vardiya daha yapmam gerekti. Bu arada benim yeteneğim, uzay ve zaman, nesneleri hareket ettirmek, geçitleri manipüle etmek, yani süreklilikle oynamak - serayı çok hızlı bir şekilde yeniden inşa etmek gibi."

Onun yüzünü okşadı. "Köprü çöktüğünden beri bunu kolayca yapamıyorum, bu yüzden kalanların çoğunu bunun için sakladığıma sevindim. Bunu yapmamamız gerekiyor. Doğal dengeyi bozar: kaos teorisi, kelebek etkisi. Uzun zaman önce zaman çizgisini güvende tutmak için muhafızlar görevlendirmiştik ama artık yoklar, bu yüzden çok dikkatli olmak zorundaydım. Joanna ve Norman seni neden buraya geri göndersin ki?"

Killian'a her şeyi telaşlı bir nefesle anlattı. "Senin için, Killian. Anne'i bulmamız gerek. Bize yardım edebilir. Ne zaman?" Yanaklarına renk yayılmaya başlamıştı ve Anne'in asılmış olmasından, artık çok geç olmasından endişelenerek çılgına dönmüştü.

"Seni bulduğum günün gecesi ama işler biraz farklı. Meydana hiç gitmedin. John Barklay ile tanıştığını hiç sanmıyorum," diyerek sorusuna cevap verdi.

"Kahretsin!" dedi Freya. "Demek ki Anne ağaca zincirliyken onunla hiç konuşamamış. Başlığını geri takamamış ya da ona su verememiş." Elini eteğinin içine soktu ve altın paraların olduğu kesenin hâlâ dikişin içine dikili olduğunu gördü. Tüm altınları yine elindeydi ve bu hayal kırıklığı yaratmıştı. "Bu çok kafa karıştırıcı," dedi. "Sana düzgün kıyafetler giydirmemiz, sonra da Anne'i bulmamız gerekiyor. Zamanda biraz daha geriye gidebilir miyiz?"

"Bunu riske atmak istemiyorum, bizi eve geri götürecek kadar gücüm olduğundan emin olmalıyım. Ne yapmamız gerekiyorsa şimdi yapmalıyız."

bölüm elî -üç

Sudaki Duman

Hazine keşif gezisi hiç de Freddie'nin hayal ettiğı gibi değildi. Yüzünde rüzgâr ve okyanus serpintisiyle güvertede dolaşmak, halatları donatmak, çekmek, beslemek, vinçle çekmek, halatları çözmek gibi heyecan verici bir şey bekliyordu - yelkenleri açmanın, rüzgârı yakalamanın, sonra da onu dizginlemenin heyecanı. Freddie fiziksel olarak kendini yıpratmayı severdi, vücudunu maksimum kapasitede kullanırdı, ta ki vücudu ağrıyana ve harcadığı efor yüzünden yere yığılana kadar. Seks gibi bir şeydi. O da böyle hayal etmişti.

Öyle bir şey değildi.

Önce, Joanna'nın ona aldığı yeni cep telefonu da dahil olmak üzere tüm eşyalarını elinden almışlardı. Freya'ya ve babasına mesaj atıp işi aldığını söyleyecek kadar bile zamanı olmamıştı. Sonra o ve Kaptan Atkins, genç adamlardan oluşan kaba saba bir ekiple birlikte özel bir uçakla Freddie'nin bir Karayip adası olduğunu anladığı yere uçmuşlardı; her ne kadar onu karanlıkta tutmaya çalışsalar da "St. Lucia" diye duymuştu. Freddie'nin gözlerinin bağlı olduğu bir yolculuktan sonra, seksen ayak uzunluğunda, üç direkli, güzel bir yelkenliye bindiler ama sonra Kaptan Atkins demir alırken Freddie'yi kilit altında tuttu. Kaba bir şekilde değildi gerçi. Kaptan bunun Freddie'nin iyiliğı için olduğunu söyledi. O yapmayacaktı

hazinenin tam olarak nerede kazılacağını, oraya yaklaşına kadar bilmiyordu. Yolculuk sırasında Freddie'nin görebildiği tek manzara, küçük bir lombozdan akan ve köpüren suyu görebilmesiydi ama hepsi bu kadardı. Ara sıra görülen dalgalar hoşuna gitmişti, yaklaşık beş altı metre yüksekliğinde, sakın bir deniz olduğunu tahmin ediyordu.

Kaptan Atkins sonunda Freddie'nin rıhtımına geldiğinde yelkenli bir süredir yerinde sallanıyordu. Ona giymesi için bir dalgıç kıyafeti verdi ve giydikten sonra güverteye gelmesini söyledi, sonra da kapıyı açık bıraktı.

Demir attıkları yerden adanın görüntüsü Freddie'nin nefesini kesmişti; kısmen yağmur ormanlarıyla kaplı yüksek volkanik bir tepe, kumlu bir plajı yoktu ama turkuaz yeşili sulardan yükselen sarp siyah kayalıklar, siyah bir elmas gibi sivri bir tepe, ağaçlar zümrüt kümeleri. Mükemmel bir gündü, güneş ılıktı ama bunaltıcı değildi, yumuşak bir tropikal esinti vardı, gök mavisi gökyüzünde bulutların sadece ipuçları vardı. Kaptan Atkins ve pasaklı görünümlü bir mürettebat üyesi Freddie'nin dalgıç kıyafetlerini giymesine yardım etti.

"Dalabiliyorsun, değil mi?" diye sordu kaptan. "Sanırım eğitilmiş ve sertifikalıdır."

"Kesinlikle," diye yalan söyledi ama endişelenmiyordu.

"Suyun altında nefes almak? Sorun değil." Sadece doğal bir yüzücü değildi, a doğal atlet ile Mükemmel el-göz koordinasyonu-aynı zamanda güneş ve deniz olan her şeyle birdi.

Harold gülümsedi. "Endişelenmeyin, elimizde küçük, şık bir şey var." Kaptan Freddie'nin bileğine saate benzeyen bir şey taktı. "Bu birinci sınıf, son teknoloji ürünü bir dalış bilgisayarı. Sıfır deneyimi olan biri bile bu şeyle iniş ve çıkış hızını takip edebilir. Ayrıca, aşağıda beklediğinizden daha uzun süre kalmanız gerekebilir diye size Nitrox veriyoruz. Her şeyi açıklayacağım. Endişelenme, sen güçlü bir çocuksun. Burayı çok seveceksin ama renkli deniz manzarasının dikkatini dağıtmasına izin verme." Freddie'nin sırtını sıvazladı, sonra da İtalyan aksanlı pasaklı adama başıyla işaret ederek

yalnız kalmak. "Gel benimle biraz otur Freddie. Haritaya bakmamız gerek."

Sonunda dalma vakti gelmişti. Freddie talimatlara harfiyen uyarak yüzdü. Ödül Hilly'ydi, bu yüzden görevini tamamlamak ve bunu iyi yapmak için sabırsızlanıyordu. Suyun altında, adanın kayaları yetmiş ya da daha fazla metre derinliğe kadar devam ediyordu. Altında bir dizi mağara ve esneyen krater vardı, hepsi DayGlo mercan resifleri ve turuncu fil kulağı, ağılı fıçı ve yeşil parmak süngerleriyle kaplıydı. Sanki başka bir diyar gibiydi, renkler çok canlıydı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, diğer sekiz dünyanın hiçbirinde. Kayaların arasından bakan bir resif köpekbalığını gördü ve yoluna devam etti, ardından pusulasına göre doğru yönde ilerleyen bir şahin gagalı kaplumbağayı takip etti. Sevimli deniz atları ve kurbağa balıkları gördü. Tekrar okyanusa dönmek harikaydı. Birlikte olduklarında bu kesinlikle Hilly ve onun için bir hobi haline gelebilir, diye düşündü. Keşke şimdi burada olsaydı ve tüm bunları sessizce paylaşırdı diye düşündü. Mesele de buydu; okyanusun derinlikleri çok huzurlu bir sessizlik içindeydi. Yirmi birinci yüzyıl harikaydı ama çok gürültülü olabiliyordu, özellikle de Hilly'nin üniversiteden mezun olduktan sonra bir dergide çalışmak istediğini söylediği New York'ta. Eğer arabalar ve kornalar çalmıyorsa, bir kırıcı ya da kazık çakıcı insanın ellerini kulaklarına götürmesine neden oluyordu. Belki Hilly ve o Karayipler'e taşınabilirlerdi. Acaba Hilly bunu kabul ederdi.

Arada bir, çok hızlı alçalmadığından emin olmak için dalış saatini kontrol etti. Jeotermal bir menfez olan ılık su cebinin kendisine kabarcıklar gönderdiğini hissetti ve akıntıya karşı bu kabarcıkların içinden yüzdü. Bu onu, hazineyi bulacağını umduğu tünele götürecekti.

Kaptan Atkins'in ona söylediği girintinin içinde, kayaların arasına sıkışmış halde buldu: uzun, ince, altın filigranlı, dikdörtgen bir kutu. Onu dışarı çıkardı ve

sanki onunmuş gibi ellerine tutuşturdu. Çok ağır değildi, sadece biraz uzun ve hantaldı. Sirtına bağladı ve tırmanışını zamanlamaya başladı.

Yakında Hilly onun olacaktı.

bölüm elli -dört

Orinoco Akışı

Kütüphanedeki bölmenin içinde Ingrid uyuyakalmıştı. Başını dayadığı büyük boy kitabın sayfalarına salyası akmış, ağzı açık kalmıştı. Bir sıçrayışla uyandı ve ekseninde Hayat Ağacı Yggdrasil'in yer aldığı Dokuz Dünya haritasının siyah-beyaz taşbaskı resminin bulunduğu sayfaya baktı ve üzerinde kocaman, çirkin bir ıslak leke gördü. Hızlıca koluyla sildi, bunu yaparken etrafına bakındı ama burada kimse yoktu.

Bir rüya görmüştü. İçinde çok fazla su vardı.

-Berrak, turkuaz, korkutucu değil ama saf, davetkâr. O kadar huzurluydu ki, arka planda sadece en hafif, en sessiz şırıltılar ve çağlıtlılar vardı. Yggdrasil hakkında bir şeyler okumuş, sonra da uykuya dalmadan önce haritalarını incelemişti. Gözlerini ovuşturdu. Devasa bir yılan Yggdrasil'in köklerinin etrafına sarılmış, onları sürekli kemiriyor, hayvanlar özsuyla besleniyor, keçiler ve geyikler körpe filizlerini otluyor ve yine de varlığını sürdürüyor, yenileniyor, her daim yeşil kalıyor, hem insanlığı hem de saldırganlığıyla hayata canlılık katıyordu.

Norn'lar ağaca adanmışlardı, çentiklerini ve yaralarını bilgelik ve anlayış kaynağı Mimir'in beyaz kiliyle kaplıyor, ona adaklar adıyor, dualar ediyor, dallarına ve köklerine kuyudan su döküyorlardı.

Kader. Su, devasa yapraklarından ve köklerinden damlayarak toprağa düşer ve orada çiğ'e dönüşür.

Haritalarla ilgili sorun, hepsinin birbirinden biraz farklı olmasıydı. Örneğin, Ingrid'in ana dünyası olan Vanaheim bazı haritalarda doğrudan zirvede, Yggdrasil'in en uç dallarının üzerinde bulunan Asgard'ın altında yer alırken, diğerleri Vanaheim'ı kutsal ağacın merkezinde bulunan Midgard (dünya) ile aynı yatay düzleme yerleştiriyordu. Ancak tüm haritalar Asgard'ı en tepeye ve Álfheim'ı (perilerin ülkesi) Asgard ile Midgard arasında bir yere yerleştirmiştir ki bu da Asgard'dan birinin perileri Kuzey Hampton'a yerleştirmiş olması durumunda mantıklıdır. Ancak Asgard'da sadece Odin ve Frigg kalmıştı.

Su, diye düşündü Ingrid. Su. İşte bu. rüyası. En azından ihtiyacı olan tek anahtar buydu.

bölüm elfi -beş

Pencereme Gel

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı: Fairstone'da gecenin bir yarısı Killian'a kazağı ve kot pantolonundan daha az dikkat çekecek bir kıyafet bulmak. Deri çizme giyyordu, bu yüzden onlar geçebilirdi. Köylüler arka bahçelerindeki ve bahçelerindeki çamaşır iplerinde bir çift iç çamaşırı ya da bir bluz bile olsa bir parça giysi bırakmaktan çekiniyorlardı. İpler bomboş duruyordu. Freya, on yedinci yüzyılda bir tarım ve balıkçılık köyünde yaşayan birinin bırakın iki kıyafeti, bir kıyafeti bile zar zor alabildiğini, oysa yirmi birinci yüzyılda geniş gardırobunu kanıksamaya başladığını fark etti.

Bu saatte herkes uykudaydı. Sihirlerini boşa harcamamaları gerektiğinden, zor yoldan kıyafet bulmak zorunda kaldılar ve birkaç eve gizlice girmeye çalıştılar, ancak kapılar sürgüyle kapatılmıştı. Sonunda kasabanın dışında bir kulübe buldular ve içeride uyuklayan bir adamın yanına sokuldular; adam içeri girme sesleriyle irkildi ve yatağın yanındaki sandalyeye serdiği bol pantolonunu ve keten gömleğini hızla kaptılar. Zavallı, ağır uykusundan şüphelenmeyen adamın bunların yerine koyacak bir şeyi olduğunu umdular, ancak büyük olasılıkla başka bir takımı varsa bile bu sadece pazar gününün en iyisiydi. Kıyafetler Killian'a uyuyordu ama kokudan burnunu kırıştırdı. Şapkaya gelince, askıda bir tane buldular

Bir ahırda, keçi derisinden bir su tulumuyla birlikte, bir kuyudan doldurdukları kovanın iniltisi ve gıcirtısıyla irkildiler.

Şimdi Freya ve Killian, Anne'i tuttukları ahşap barakalara doğru tarlada el ele yürüyorlardı. Ağustos böceklerinin nabız gibi atan şarkıları fısıltılarını bastırıyordu. Bir bekçi tek fener ışığının altında, bir sandalyede yarı uykulu bir halde oturuyordu. Freya tıknaz, iri göbekli bekçiye meydanda parasını kabul eden bekçi olarak tanıdı -ama artık öyle bir şey olmamıştı. Çift vardiya çalışıyordu. Onun altına razı olacağını biliyordu, bu yüzden durdu ve Joanna'nın diktiği dikişi bir kez daha söktü ve keseyi çıkarıp Killian'a bir sikke uzattı.

Bekçi parayı memnuniyetle kabul etti. Muhtemelen avucunu yağlayan bu gece ziyaretlerine alışkındı, işin bir getirisiydi. "Dördüncüsü de gitti," diye mırıldandı.

Bir kafesten horultular geliyordu; her birinde yere çömelmiş ya da kıvrılmış, boyu bir metreyi geçmeyen şekiller gördüler. Bu zavallı insanlar, hayvanlar gibi kafese kapatılmışlar, diye düşündü Freya. Anne'in hücresinin önüne geldiklerinde diz çöktüler. "Anne!" diye seslendi Freya. Loş ay ışığında onun köşede kıpırdadığını görebiliyordu. Beyaz gözlerini görünce rahatladı. Şapkasını kafasına geri taktı.

"Anne," diye tekrarladı Killian, biraz daha yüksek sesle.

"Oui!" diye fısıldadı. "C'est toi, mon chou, mon chérie? Geliriniz var mı?" Sesi hırıltılı ve zayıftı. Köşeden çıktı ve parmaklıklara doğru ilerledi.

Freya öksürdü. Killian'a, "Senin onun için geri dönen kocası olduğunu düşünüyor," dedi.

"Evet," dedi kaşlarını sempatik bir şekilde çatarak.

Anne'in elleri parmaklıkları kavradı ve burnu parmaklıkların arasına düştü. Gözleri kabuk bağlamış, iri ve güzel dudakları kanla kaplanmış, yüzü kirden simsiyah olmuştu. Freya'nın tek yapabildiği tüm halkın üzerine bir büyü fırlatmamaktı.

"John!" Anne söyledi.

Freya onun elini okşadı. "John değil. Killian ve Freya. Sana yardım etmeye geldik Anne."

İçini çekti ve başı öne eğildi. "İtiraf etmek istemiyorum!" dedi Fransız aksanıyla. "Eğer itiraf edersem, John'un şeytanla dost olduğunu söyleyecekler. Kocamın asılmasını istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Freya. "İkinizi de kurtarmaya çalışıyoruz." Bir elini parmaklıkların arasından geçirdi ve Anne'in başını kaldırmasına yardım etti.

"Ona su vereyim," dedi Killian ve Anne içebilsin diye keçi derisinden yapılmış torbayı kaldırdı.

Freya omzunun üzerinden baktı. Muhafız kollarını karnının üzerinde kavuşturmuş, bacaklarını uzatmış, kavuşturmuş ve başını öne eğmişti; derin bir uykuya dalmış gibiydi. "Tepede gömülü olduğun mezardan annemi çağırmışsın. Bize yardım etmeye çalışıyordun Anne, glom aracılığıyla ruhunu gönderiyordun ve biz de sana yardım etmek istiyorduk. Sen annemin fylgja'sısın. Seni ona götürmeliyim."

Anne kaşlarını çatarak Freya'ya baktı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Lütfen John'a hasta domuzdan bahset.

-Sıska olanın süt ve tahılla beslenmesi gerekiyor. Daha önce şapkamla gelmişti. Nerede o? John!" Sayıklıyor gibiydi. "Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum."

Freya, omuz silkmiş olan Killian'a baktı. "Anne, bizi dinlemelisin. Lütfen, yoksa burada ölürsün."

"O zaman bu benim kaderim. Beni rahat bırak," dedi Anne ve gözlerini kapatıp parmaklıklara yaslanarak uykuya daldı.

bölüm elfi alti

Homeward Bound

Ingrid'in yapması gereken, perileri Álfheim'a geri götürmek için Hayat Ağacı'ndan bir dal bulmaktı ve onu tam olarak nerede bulacağını bildiğine inanıyordu. Fair Haven'da, Loki geçtikten sonra ağacın gövdesindeki geçit sonsuza dek kapanmıştı. Yggdrasil'in merkezinden geçmek yasaktı, bu yüzden sarı tuğlalı yol kalan sekiz dünyayı birbirine bağlamak için bir otoyol olarak inşa edilmişti. Sadece Asgard'a giden köprü yok edilmiş, o yol da sonsuza dek kaybolmuştu.

Perilere göre, sarı tuğlalı yol parçalanmıştı, ama eğer ağaçta bir dal bulabilirse ...

Koridorun içine dağılmış kitapları kapattı, sayfaları tatmin edici bir şekilde birbirine yapıştıyordu. Jeannine'e onları doğru yuvalarına geri koymasını söyleyecekti; stajyerleri bu konuda çok gayretliydi. Ingrid daha önce Norman ve Joanna'dan bir telefon almıştı. Killian kaybolmuştu -telefonuna cevap vermiyordu- bu yüzden Joanna onu aramak için Gardiners Adası'na gitmiş, Valkyrie'lerin çoktan onun için gelmiş olmasından korkmuştu. Bunun yerine Ejderha'nın ana kamarasındaki yatağın üzerinde Beauchamp'lara hitaben yazılmış kısa ve öz bir not bulmuştu, sanki Killian onu bekliyormuş gibi: "Geçitten geçiyorum. Freya'yı güvenli bir yere götüreceğim. Sevgiler, Killian." Bu onu sakinleştirmiş ve

Ingrid'i biraz rahatlattı; en azından Freya ve Killian birlikteydi.

Ama şimdi periler tutuklanma ve muhtemelen sınır dışı edilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Onları gerçek evlerine götürmenin zamanı gelmişti.

Matt ona kuyruk taktıysa, öyle olsun. Bunu kolayca atlatabilirdi. Şimdi kim sert oynayacaktı? Ingrid'in Ucky Star'a gitmesinin tek yolu araba kullanmak değildi. Gerçi Freya gibi o da son zamanlarda sihrinin biraz bozulduğunu, eskisi kadar güçlü olmadığını fark etmişti ve perilere giderken gökyüzünden yuvarlanmamayı umuyordu. Ofisine koştu, paltosunu, yün şapkasını, atkısını ve eldivenlerini aldı, kütüphaneci arkadaşlarına birkaç talimat verdi, sonra arka kapıdan bahçeye koştu, bir tırmık aldı ve havaya uçtu.

Motelin ikinci katından gümbürdeyerek indi, paltosunu ve şapkasını düzeltti, sonra eldivenlerini çıkararak sağlam topuklu ayakkabılarıyla metal basamaklardan aşağı indi. Köşedeki odayı buldu ve kapıyı çaldı. Val kapıyı açtı ve Ingrid içeri dalarken, "Sanırım seni eve nasıl götüreceğimi biliyorum," dedi.

Banyodaki sızıntı oldukça kötüleşmişti; içeriden düpedüz şelale sesi geliyordu. Masanın etrafında yemek yiyen periler ona hayretle baktı.

"Çok mantıklı," dedi Ingrid, hızlıca yün şapkasını çıkardı ve atkısını çıkardı. Paltosunu silkti, asasını cebinden çıkardı ve ejderha kemiğinden ince asasına tutunarak her şeyi ikiz yatağın üzerine fırlattı. Kol düğmelerini açtı, sonra kollarını dirseklerine kadar itti. "Burası senin geldiğin yer. Freddie'nin kalmayı seçtiği yer burası. Evinize açılan kapı tam burada, Ucky Star'da."

Kelda'nın ağız açık kaldı ve diğerleri şaşkın bakışlarla onu süzmeye devam ettiler. Ingrid banyoya doğru koştu.

"Hayır, hayır, oraya girme!" diye bağırdı Sven. "Güzel kıyafetlerini ıslatacaksın!" Onun için endişelenirken soğukkanlılığını kaybetmiş olan Sven'in yüzü kızardı.

Ama Ingrid çoktan banyonun kapı kolunu çekiştirmeye başlamıştı ve nemli ve çürümeye yüz tutmuş kapı menteşelerinden düştü. Periler çömelmiş olan Ingrid'i korumak için kollarını kaldırdılar ve kapı onun yanında yapışkan bir karmaşa içinde çöktü.

Banyo bir tufan gibiydi, tavandan ve duvarlardan su damlıyordu. Giderleri şırıl şırıl akan küvet ve lavabo (tuvaletin kapağı tesadüfen kapalıydı) taşmış, Karayip denizi kadar berrak ve turkuaz bir havuzun olduğu çökük beyaz karo zemine damlamıştı.

"Görmüyor musunuz?" dedi Ingrid, gülümseyerek perilere dönerek. "Bu, Hayat Ağacı'nın bir dalından, yapraklarından damlayan kutsal su. Şimdi tek yapmamız gereken doğru kapıyı bulmak."

Ingrid suya girmeden önce ayakkabılarını tekmeledi. Su, ayak bileklerinin birkaç santim üzerine kadar ulaşıyordu, tıpkı bir yüzme havuzu gibi. Periler kapı çerçevesinden onu izliyordu. Asasını duvarlara doğrulttu, ama asanın bir kehanet çubuğu gibi kendi iradesi varmış gibi görünüyordu ve aşağı doğru eğilerek karo zemindeki orta gideri hedef aldı. "İşte burada. Gelin yardım edin. Hızlı olmamız gerek. Polis seni bulmadan önce eve göndermeliyim; aksi takdirde seni daha sonra çıkaramayabilirim," dedi, sinirden midesinin düştüğünü ve ayrılık endişesinden daha fazlasını hissetti.

"Bize ne yapacaklar... kanun adamlarına?" Kelda sordu.

Ingrid bilmiyordu. Eğer perilerin kaçak olduğuna inanırlarsa, onları sınır dışı ederlerdi ama orası neresiydi? Onlar nereye göndereceklerine karar vermeden önce periler yıllarca bir hapisane hücresinde çürüyebilirdi. "Bilemiyorum. Öğrenmek istediğimizi de sanmıyorum."

İrdick ve Sven içeri girdi. Vidaları sıyrılmış gibi görünen gider kolayca çıktı. Kelda küçük elini deliğin içine sokup çekti ve giderin etrafındaki fayanslar tek parça halinde kalktı. Ingrid dizlerinin üzerine çökmüş, iliklerine kadar ıslanmıştı. Fayansları çekip çıkardılar ve hamurumsu ıslak sıvaya benzeyen yapışkan beyaz bir şey çıkardılar. Periler bir montaj hattı oluşturmuş, gelip gidiyor, fayansları ve yapışkan maddeyi banyo kapısının enkazına döküyorlardı.

Ortaya çıkardıkları düz çatlakların bazılarında su akmaya başladı; bazıları bir elin geçebileceği kadar genişti ve bir kare oluşturuyor gibiydi. Yoğun koyu renkli ahşaptan yapıldığı anlaşılan sert bir yüzeydi bu: Yggdrasil resmiyle süslü bir şekilde oyulmuş, yaklaşık dörde dört metrelik bir kapı. Ellerini çatlaklardan birinin içine sokarak kapıyı açtılar ve kapı açıldığında su, bir dala çıkan ahşap basamaklara damladı. Ingrid başını kapaktan içeri sokmak için yüzükoyun uzandı. Önce gürültülü bir sesle irkildi: kuşlar cıvıldıyor, böcekler vızıldıyor, her şey tıkırdıyor, titreşiyor ve tıkırdıyordu. Bunun altında daha fazla dal vardı ve göz alabildiğine uzayıp gidiyorlardı, su damlatan devasa yaprakları ve gardenya kokusu yayan nemli beyaz çiçekleri vardı, yoksa kamelya mıydı? Birkaç peri Ingrid'in yanına karınları üzerinde sıkışmış, gözlerini kısarak bakıyor, ahlayıp vahlıyorlardı.

"Tamam, seni aşağıya, dalın üzerine indirmemiz gerekiyor," dedi Ingrid. "Sonra da onu eve kadar takip edeceksiniz. Hepinizin güvenli bir şekilde dala bindiğini görür görmez kapıyı kapatacağım."

"Hayır!" diye bağırdı İrdick.

"Bunu başka bir gün yapabilir miyiz?" diye sordu Val.

"Pislikler!" dedi Sven, sigarasından bir nefes çekerek. Tişörtünün koluna sardığı yeşil American Spirits paketine geçmişti.

"Gitmek istemiyorum!" diye sızlandı Nyph.

"Ben de öyle," dedi Kelda. "Burayı seviyorum. Kalmak istiyoruz. Ve biz hâlâ burayı bu hale getiren adamı bulmana yardım etmek istiyoruz."

Trident'i alacağız."

Ingrid dağınık saçlarından bir tutamı geriye itti. "Biliyorum," dedi hüzünle.

"Bu da ne...?" diye gürledi motel odasının içinden bir ses.

Ingrid hızla ayağa kalktı; sesin onun üzerinde bir tür ani etkisi vardı. Matt'e baktı. Sırılıslam olmuğtu ve titriyordu. Korkunç görünüyör olmalı, diye düşünö. Onun telağını hisseden periler ayağa kalkmığ ve koruyucu bir şekilde uzanan kollarının arkasında toplanmığlardı. "Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Ingrid. Onu gökyüzünden takip edebilmesinin imkânı yoktu.

Matt omuz silkti. "Dedikleri gibi, bir önsezi." Ona doğru geldi, telsizinden cızırtılı bir ses geliyordu.

Artık çok geçti. Kimse yakın zamanda evine dönmeyecekti. Ingrid de dahil olmak üzere gidecekleri tek yer hapishaneydi.

bölüm elfi -yedi

Dünya Meleği

Anne parmaklıklara tutunarak uykuya dalmıştı, bir eli yavaşça aşağı kayıyordu.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Killian. "Gitmek istemese bile onu yanımızda götürmek zorundayız. Onu bu öğleden sonra asacaklar."

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Freya, sevgilisinin karanlıkta parlayan ve nöbetçinin üzerindeki meşale ışığını yansıtan gözlerine bakarak.

Killian Freya'ya bir elini Anne'in sol bileğine koymasını söyledi. Freya'nın serbest elini, ardından da Anne'in vücudu çökerken parmaklıkların dışına düşmüş olan sağ elini tuttu. Hepsi birbirine bağlandı. "Sıkı tutun!" dedi göz kırparak.

"Oh, hayır, yine mi!" dedi Freya, acıya karşı kendini korumak için gözlerini sıkarak.

Bu kez Freya uyumadı, zaman çizgisinde ilerlemek çok daha hızlı ve akıcıydı, daha çok Fransız yeni dalga filmlerindeki atlamalı kesmeler gibiydi, Breathless filminde Jean Seberg'in üstü açık arabada giderken hareketlerinin birleştirildiği sahne gibi - birinden diğerine en ufak bir an eksikti. Burada bir pozisyondaydılar, sonra orada

Bir diğesinde, üçü birlikte kumun üzerinde toplanmış, Joanna ve Norman onlara doğru koşuyordu. Freya bu deneyimden dolayı kendini bitkin hissediyordu. Killian'ın yüzü daha solgun görünüyordu ve burun deliğinden bir damla kan damladı, Freya uzanıp onu silerken, ikisi de Anne'i aralarında gevşek bir şekilde tutuyorlardı. Artık akşamın erken saatleriydi ve gökyüzü önce gri, sonra da deniz boyunca pembe bir şerit halindeydi.

"Acilen yemek ve suya ihtiyacı var," dedi Killian. "Ya da daha çok bir serum torbasına."

"Evet, evdeki çantamda bir tane var," dedi Norman, espri yapmaya çalışarak. "Döndüğünüze çok sevindim." Hepsini bir ayı gibi kucakladı ve Joanna kızının yanına diz çöküp başını okşadı, öptü.

Freya, "Anne'i içeri götürmemiz gerekiyor," dedi.

"Anne... ne kadar güzel. Benim fylgja'm." Joanna'nın gözleri yaşarmıştı.

"Goody Anne Barklay," dedi Freya.

Anne'in başı döndü. "Neredeyim ben? Sen kimsin? Beni eve götürün! Lütfen beni geri götürün" diye mırıldandı.

Onu alt kattaki çalışma odasının yanındaki misafir odasına taşıdılar ve yatağa yatırdılar. Freya ve Killian buzdolabını karıştırırken, Joanna ve Norman ona deniz kuşlarının yavrularına baktığı gibi baktılar. Günlerce kafeste tutulduktan ve tekrar tekrar meydana sürüklendikten sonra, zaman yolculuğu Anne'i neredeyse bitirmişti. Ona kaşıkla et suyu ve sebze püresi verdiler ama en çok su içmesi gerekiyordu ve bu da zaman alacaktı.

Killian ve Freya canlanmışlardı ama hâlâ daha kötü durumdaydılar. Yemeklerini yedikten ve normal kıyafetlerini giydikten sonra Joanna ve Norman'a misafir odasında katıldılar.

Norman yatağın yanında duran Joanna'ya, "Bir Norn'a benziyor," dedi. "Dudağının üstündeki güzellik işareti."

"Öyleyim," diye mırıldandı Anne, gözleri zorlanarak açılmıştı. "Norn.

Benim adım Verðandi, bu yüzden Midgard'da Anne'i seçtim."

"Verđandi," diye tekrarladı Joanna, başını hayretle sallayarak.

Verdanne-dee.

Freya yatağın kenarına oturdu ve Anne'nin elini tuttu. "Annemi tanıyor musun? Bizi bir konuda uyarmak için ruh formunda Joanna'ya mı geldin?" diye sordu heyecanla.

"Evet," dedi Anne. "Sana daha önce yalan söyledim. Özür dilerim. Nöbetçi, uyuyormuş gibi yapsa da her yerde kulakları var. Sadece parayla ilgileniyor. Kocamın kanını emiyor, her küçük öpücük daha pahalıya mal oluyor." Zayıf bedeni titriyordu. Joanna alnına serin ve ıslak bir bez bastırdı.

Bilgi yavaş yavaş geliyor, Joanna ve Norman Freya ve Killian'ı kendi bilgileriyle dolduruyorlardı. Anne - Verđandi-Yggdrasil'e bakan Norn'lardan biriydi. Aynı zamanda zamanın akışına karışmış bir kader tanrıçasıydı. Anne şimdiki zamanın tanrıçasıydı, kız kardeşleri ise geçmişin ve geleceğin tanrıçalarıydı, tanrıların ve insanların kaderlerini kontrol eden üçlüyü oluşturuyorlardı. Tıpkı Joanna'nın tahmin ettiği gibi, Anne mesajı kendi mezarına öyle bir şekilde yerleştirmişti ki Joanna onun bir Norn olduğu sonucuna varabilirdi.

Anne gerçekten de onun fylgja'sıydı, ama neden Killian ve Freya ile geçmişini terk etmeye direnmişti. Onlara bir ölümlüye aşık olduğunu söylemişti. "Ben, beni assalar bile her zaman hayata dönebilirim ama John öldüğünde onu bir daha asla göremeyeceğim," dedi. Çatlamış dudaklarını yaladı. Fairstone'da yaşadığı sefaletle rağmen, o sefil, cahil zamanın son anını John Barklay ile geçirmek istemişti. Onu götürmek onu tehlikeye atacaktı. Döndüğünde ölmüş olabilirdi.

Joanna'nın doğrudan kendisine gelmesini istemişti; onunla temas kurmuş ve ona güvenmişti. Başka kime güvenebileceğini bilmiyordu. Joanna ona görünmez bir iplikle bağlıydı, zaman içinde ya da Beauchamp'lardan herhangi biri veya sevdikleri tehlikede olduğunda Anne'i çekiştiren ince bir dal. Joanna'yı her zaman tanıyacaktı ve Joanna

Tek başına, çünkü o Anne'in ruhani vasisiydi ve zamanın başlangıcından beri ona atanmıştı.

Anne, Joanna'ya ona neden ulaştığını anlattı. Bir şeyler olmuştu. Asılmaması gerekiyordu; o ve John'un hayatlarını birlikte yaşamaları gerekiyordu. Bunu görmüştü. Ama bir şeyler değişmişti; kötülük Fairstone'a gelmiş, parmakla göstermeye, ortalığı karıştırmaya, cadıları seçmeye ve onlara zulmetmeye başlamıştı.

"Her şey yeni bir ailenin Isle of Wight'ı satın alıp buraya yerleşmesiyle başladı. Toplumda yeniler ve bizi çok üzdüler."

"Kim?"

"Lion Gardiner ve karısı," dedi Anne. "Biz onu ..." olarak tanıyoruz.

"Loki, tabii ki." Freya içini çekti. Onu şimdi tanıdığı her yerde tanıyabilirdi. Ona Lion Gardiner diyorlardı ama Freya onu farklı isimlerle tanıyordu: Branford Gardiner, Bran, Loki. "Ondan asla kaçamayız, ne bu hayatta ne de başka bir hayatta."

bölüm elİ -sekiz

Beyaz Düğün

Kaptan Atkins ve Freddie, hazineyi sırtına astığı silindirin içinde, sessizce asansörle kırk ikinci kata çıktılar ve Majestelerinin Denizcilik Şirketi'ne girdiler. Bu kez resepsiyon görevlisiyle konuşmalarına gerek kalmamıştı; onlar şeffaf cam bölmenin önünden geçip ofisine doğru ilerlerken Bay Liman'ı hemen aramıştı. Freddie genç adamın, "Yoldalar, Bay Liman," dediğini duydu.

Liman gemi büyüklüğündeki masasının arkasındaki döner koltuğundan kalktı ve ellerini ovuşturdu. "Merhaba!" Neyse ki panjurlar inikti, ışık bu kez yumuşak ve davetkârdı. "Freddie, fareyi sürükleyerek getirmiş ve ayaklarımın dibine bırakmak üzere olan bir kediye benziyorsun diyebilirim."

Freddie gururla, "Görünüşe göre kontratımı yerine getirdim, Bay Liman," diye cevap verdi.

Freddie'nin arkasında duran ve elini çocuğun omzuna koyan Yüzbaşı Atkins, "Gerçekten de öyle," diye ekledi.

"Mükemmel!" dedi Bay Liman, masanın etrafından dolanarak, Freddie'nin sırtından çıkardığı hazineyi eline almak için sabırsızlanıyor gibiydi. Bay Liman silindiri ondan aldı ve masasına getirdi, kilidi açmak için şifreyi tuşladı, kendi kendine mırıldandı, sonra ince, parlak altın kutuyu dışarı kaydırıldı. "Mükemmel," diye tekrarladı, inceledikten sonra elini pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

"Sonra açarım." Kaşlarını kaldırdı ve Freddie'ye gülümsedi.

Freddie gülümsedi. "Peki Hilly'yi ne zaman görebilirim? Henüz bir yüzüğüm olmasa da ona resmen evlenme teklif etmek istiyorum.

-" Freddie sözünü kısa kesti çünkü Bay Liman titremeye başlamıştı ama kısa süre sonra bu yumuşak, sessiz paroksizmler, gökdelenin duvarlarını sanki tepesinden süpersonik bir jet geçiyormuşçasına sarsan gürültülü, manyak kahkahalara dönüştü.

Freddie'nin yüzü seğirdi. "Bu kadar komik olan ne?"

Bay Liman hâlâ masasının pırıl pırıl yüzeyinde duran sözleşmeyi aldı ve Freddie'ye doğru yürüdü. "Sevgili oğlum, sözleşmede belirtildiği gibi kızımın evleniyorsun, ama ince yazıları okuma zahmetine katlanmamış olmalısın. Evleneceğin kişi Hilly değil, evlatlık kızlarımdan biri olan Gert... en büyüğü. Hilly için asla yeterince iyi olamayacaksın Freddie." Liman sözleşmeyi Freddie'ye uzattı, bu haber karşısında dizlerinin bağı çözülmüştü. Sanki göğsüne büyük, küt bir cisimle vurulmuş gibi hissediyordu. "Ne o zaman, ne de şimdi."

Freddie sözleşmeye hızla göz gezdirdi ve onu çözen paragrafı buldu:

Sözleşmede belirtilen görevlerin yerine getirilmesini müteakip Retriever, içinde Hazine bulunan açılmamış Altın Kutusunu Başkan'a teslim edecek ve böylece Sözleşme uyarınca otuz (30) günden uzun olmayan bir süre içinde (i) Gert Liman'a evlenme teklif etmek, (ii) onunla yemin etmek ve (iii) onunla evlenmekle yükümlü olacaktır. Retriever hiçbir koşul altında yukarıda belirtilen (i), (ii) ve (iii) yükümlülüklerinden kaçınmayacak, korkacak, mihraba gelmeyecek veya 'Evet' demeyi reddedecek, daha sonra Gerör'den boşanacak veya Gert ile evliliğini feshedecek veya Gert yerine Hillary Liman ile evlenmeye teşebbüs edecek veya Hillary ile her ne şekilde ve her ne noktada olursa olsun duygusal veya cinsel zina ilişkisine girecektir. Retriever burada belirtilen koşullara uymazsa, bu nedenle

Sözleşme şartlarını ihlal eden Retriever, Paragraf V'te belirtilen para cezasına çarptırılacak ve Paragraf VI uyarınca beş bin (5.000) yıldan kısa olmayan bir süre için Limbo'ya dönmesi gerekecektir.

Freddie sayfanın altına baktı ve daha önce devekuşu tüyü kalemiiyle kanını mürekkep olarak kullanarak çizdiği imzayı gördü, sadece rengi daha koyu bir renge dönüşmüştü, ölü gül yapraklarını andırıyordu. "Kimsin sen?"

Harold, sanki bu onu sakinleştirebilirmiş gibi Freddie'nin omzunu sıvazladı. "İşte, işte," dedi. Freddie kaptanın elini silkti.

"Demek beni unuttunuz," dedi Liman Bey, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Ben sadece mütevazı bir tanrıyım. Kudretli Fryr ayrıntılara hiç dikkat etmezdi. Ama zaman değişti, değil mi? Buna rağmen sanırım senin kaderin hep aynı kalacak. Kızıma her zaman aşığım, ama korkarım ki sonsuza dek karşılıksız kalacak. Joanna gidip ölülerle iletişim kurunca böyle oluyor. Helda bir bedel istiyor ve sen bunu ödedin. Keşke sözleşmeyi okusaydın. Çok hevesliydin sevgili oğlum ve bunu kanınla imzaladın." Cık cık etti.

Freddie Yüzbaşı Atkins'e döndü ve kendini tamamen ihanete uğramış hissederek ona ters ters baktı. Harold yüzünü buruşturarak üzgün bir ifade takındı ve omuz silkti. "Elim kolum bağlıydı. Başka seçeneğim yoktu. Çok üzgünüm Freddie."

Freddie kaptanı Liman Bey'den bile daha aşağılık buluyordu. En azından Liman başından beri piçin tekiydi.

bölüm elî-dokuz

Büyülenmiş, Rahatsız ve Şaşkın

Evet, Başkan Frond'un evinde de aynı şey oldu. Hasar yok. Matt, Ingrid'e doğru ilerlerken telsizden bir ses geldi.

Dişlerini takırdatan Ingrid bileklerini birleştirdi (bir eli asasını tutuyordu), periler onun arkasında toplandı.

"Ne yapıyorsun?" Matt sordu.

"Şey, bu çocukları eve gönderiyordum," dedi, hâlâ bileklerini tutuyordu.

Telsizden daha fazla ses geldi ve Matt telsizi kapattı. Kadının ellerini iğaret etti. "Yani bileklerini mi tutuyorsun?"

"Beni tutuklamayacak mısın?" diye sordu adam açık kapı aralığına doğru eğilirken.

Başını iki yana salladı. "Neden? Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Bu yüzden burada değil misin? Onları götürmek için mi?" dedi kollarını temkinli bir şekilde yanlarına bırakırken.

Onun sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi. "Bu gürültü de ne?" diye sordu. "Kuş sesine benziyor."

Kapıdan ılık bir esinti yükseliyordu ama Ingrid hâlâ üşüyordu. Periler endişeyle onun etrafında toplanmaya devam etti.

Matt onların yanından geçerek açık kapağa doğru yürüdü. Diz çöktü, kapının iki yanını tuttu ve içeri baktı. Çok güçlü kolları olduğunu fark etti Ingrid. "Ne var?" diye sordu Matt, tekrar Ingrid'e bakarak. "İnanılmaz bir şey."

"Bu evsiz çocuklar... bu periler burada yaşıyor. Onların dünyasına açılan bir kapı," dedi, artık gerçeği söylemekten başka yapacak bir şey olmadığını biliyordu. Ya ona inanacaktı ya da büyü'nün var olmadığı yanılgısıyla yaşamaya devam edecekti. Onun yüzünü inceledi, yüzünü buruşturduğunu ve sonra rahatladığını gördü.

"Huh," dedi Matt. "Adı ne?"

"Álfheim, periler álfar'dır... elfler," dedi.

"O zaman onları eve götürmeliyiz, değil mi?" diye sordu.

"Onları götürmek için burada değil misin?" "Neden alayım ki?"

"Ama ben düşündüm ki..."

Başını iki yana salladı. "Gözümün önündeki şeye inanmak istemedim. Sende farklı bir şeyler olduğunu biliyordum... ve böyle dik kafalı bir aptal olduğum için özür dilerim." İç çekti. "Senin gerçekten bir cadı olduğunu kabullenmek benim için çok zor oldu. Doğru olduğunu bildiğim her şeye ters düşüyor. Ama artık daha büyük bir gerçeği biliyorum. Her şeyi anlamıyorum ama sana inanıyorum ve sana inanıyorum. Senin sihirli olduğuna inanıyorum."

"Sen aptal değilsin," dedi Ingrid, yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. Adamın ayağa kalkışını izledi; sınavdan düşmeden tek bir sıçrayışla çıkmıştı. Onun bu kadar atletik olduğunu hiç bilmiyordu.

"Ben... ben... eğer gitmene izin verseydim," dedi gözlerinin derinliklerine bakarak. "Beni affediyor musun?"

"Her zaman," dedi Ingrid, gözleri parlayarak. "Demek sen bir cadısın, ha?" diye sordu.

Başını salladı. "Tek kelimeyle öyle. Benim gerçek adım Erda ve ben de başka bir yerden geldim. Ama perilerin aksine ben eve dönemem."

"Bunu yapmanı istemem. Burada, benimle kalmalısın," dedi Matt. Matt onu öpmek için hamle yaptı ama Sven'in boğazını temizlemesi, Irdick'in burnunu sümkürmesi, Val'in ayaklarını yere vurması ve Kelda ile Nylph'in ellerini çırpıp kıkırdamasıyla aniden kopan gürültüyle yarıda kaldı. "Ah!" dedi Kelda. "Birbirlerine aşıklar!"

"Peki ya onlar?" Ingrid gülerek sordu.

Gürültücü gruba döndü. "Polis ve itfaiye gelmeden gitseler iyi olur. Sizi uyarmak için buraya ilk ben geldim, emin olmak istedim. Burası her an her türden kolluk kuvvetiyle dolup taşabilir."

"Sorunlu değil miyiz?" diye sordu

Irdick. "Zorlama!" Kelda uyardı.

Matt şimdilik onları görmezden geldi. "Bilmen gereken bir Çey daha var. Maggie benim kızım, gazetede gördüğün numara," dedi Matt, sözleri aceleye gelmişti. "Benim evimde görmene izin vermediğim o oda onun."

Ingrid başını salladı.

"Yani, lisedeki kız arkadaşımı hamile bıraktım ve o da bebeği doğurdu. Başka türlü olmasını istemezdim, gerçekten. Ondan hiç utanmadım. Sadece ne düşüneceğinden ya da bir çocuğum olduğunu öğrenirsen benimle çıkmak istemeyeceğinden endişelendim. Bu benim aptallığımdı. Biliyorum. İki haftada bir velayeti alıyorum ve onu ziyaret edebilmek için sık sık şehir dışına çıkıyorum."

"Onunla tanışmak istiyorum." Ingrid gülümseyerek onun elini tuttu. "Umarım benden hoşlanır."

Matt sırttı.

"Peki ya soygunlar? Birini yakaladılar mı?" Ingrid sordu.

Başını kaşıdı. "Mesele şu ki, her şey gizemli bir şekilde geri döndü," dedi. "İnsanlar mücevherlerinin bulunduğunu ya da şu veya bu şeyin duvara veya kaidesine geri döndüğünü söylemek için istasyonu arayıp duruyor. Az önce belediye başkanının geniş sanat koleksiyonunun yerine geri döndüğünü duydum."

"Size hediyeimiz!" dedi Kelda, Ingrid'i dirsekleyerek.

"Her şeyi geri verdik! Sadece tavan arasını süslemek için ödünç alıyorduk," diye açıkladı Irdick.

Nyph diğer tarafındaki Ingrid'e yaslandı. "Umarım çok kızmamışsındır."

Ingrid ellerini beline koydu ve sert bir ifadeyle perilere baktı. Yollarından vazgeçmediklerinden hep şüphelenmişti. "Beni hayal kırıklığına uğrattınız çocuklar," dedi. "Ama her şeyi iade ettiğinize sevindim."

Uzaktan siren sesleri geliyordu. Polis yoldaydı.

Matt, "Onları harekete geçirmeliyiz," dedi.

"Doğru," diye başını salladı Ingrid, içini bir hüznün dalgası kaplamıştı. Baş belası olsun ya da olmasın, perileri çok sevmeye başlamıştı.

Teker teker onlara sarılıp vedalaştı, hiçbirinin gitmesine izin vermek istemiyordu.

"Yapmak zorunda mıyız?" Kelda ağlamaklı bir sesle sordu. "Kalmak istiyoruz," dedi Nylph.

"Şey..." Ingrid onlara baktı. Onları henüz eve göndermek için bir neden olmadığını fark etti, ne de olsa Freddie'nin adını Valkyrieler ve Killian'la birlikte temize çıkarmaya yardımcı olabilirlerdi. Ayrıca, periler Freddie'nin mızrağını onlara kimin çaldığını, başından beri asıl suçun arkasında kimin olduğunu henüz açıklamamışlardı.

"Yaşasın!" Sven dedi ki. "Kalabiliriz!"

Matt pencereden dışarı bakarak, "Kal ya da git, bir şeyler yapmalısın," diye uyardı. Bir konvoy motele doğru yola çıkmıştı: iki itfaiye aracı, yarım düzine polis arabası ve bir ambulans park yerine gelmişti. Birazdan odaya gireceklerdi.

Kapıya yüksek sesle vuruldu. "Açın kapıyı! Polis!"

Periler irkildi. Matt yüzünü buruşturdu ve silahını kılıfından çıkardı. Ingrid'e başıyla işaret etti. "Onları arka pencereden çıkar. Ben bununla ilgileneceğim."

O anda ona karşı bir sevgi seli hissetti. Onun kendisi için her şeyi yapacağını ve sadece kendisini değil arkadaşlarını da koruyacağını biliyordu. "Hayır, gerek yok." Asasını çıkardı ve perilerin, kırık kapının ve banyonun üzerinde salladı.

Kapı büyük bir gürültüyle açıldı, ancak polis içeri girdiğinde, pencerenin yanında duran mutlu çiftin etrafının beş zıplayan kurbağa ile çevrili olduğunu gördü.

altmışıncı bölüm

Tekrar Zaman Tüneli Yapalım

Dışarısı karanlık ve soğuktu. Joanna'nın dikkatli büyüğü sayesinde Anne yeniden canlanmıştı. Yıkanmış, Joanna ve Freya ona yeni giysiler vermişlerdi. Şimdi oturma odasında oturuyorlardı: Joanna, Norman, Freya ve Killian, Anne ise yanan ateşin karşısındaki kanepede oturuyordu.

Anne burayı, bu dönemi sevdiğini, fiziksel anlamda hiç burada bulunmadığını, ama kız kardeşlerinden birinin gözünden gördüğünü ve çok daha az baskı altında bir zamanda yaşamayı dört gözle beklediğini söyledi. Ama bunu söylerken aklına John Barklay geldi ve bu da gözlerinin ateş ışığında parlamasına neden oldu. Gözlerini sildi. Kendi sorunlarını çözmeden önce onlara anlatması gereken daha çok şey vardı. Zamanla ilgili açıklamaya çalıştığı şey, geçmiş, şimdi ve geleceğin bir arada var olduğuydu.

"Beynimizin düşündüğü kadar doğrusal değil. Biz süreklilik arıyoruz," diye araya girdi Norman.

"Evet." Her şey bir anda oluyordu ve alternatif gerçeklikler ve paralel evrenler vardı, bir olayın nasıl gelişebileceğine dair milyonlarca farklı olasılık vardı, hepsi aynı anda gerçekleşiyor ama sonra sadece biri yürürlüğe giriyordu, Freya'nın kafasını sarmakta zorlandığı oldukça noumenal bir kavram.

"Kız kardeşlerim ve ben, birlikte olduğumuzda her şeyi aynı anda görüyoruz. Zaman şekillendirilebilir ve yine de akar, her şey değişir ve yeniden başlar, bazen tamamen farklıdır, ama her zaman olmuştur." Başka bir deyişle, zaman bir tür palimpsestti, geçmişin izleri şimdiki zamana bakıyordu, sadece gelecekte tekrar yazılmak üzere.

Anne, Lion Gardiner'daki Loki'yi tanımişti ve Loki onun sırrını bildiğini öğrendiğinde tehlikeye girmişti.

"Loki asla bir yere hapsolamaz; o sadece zamanını bekliyordu. Evrene istediği gibi girip çıkabilir. Zaman çizgisinde büyük kötülükler yaptı. Amerika'da cadı avı furyasını başlatan oydu. O olmasaydı bu asla gerçekleşmezdi. Alevleri besledi, ateşleri körükledi ve düşmanlarının gücünün Sihirli Güçlerin Kısıtlanması tarafından engelleneceğini gördü. Bunların hepsi intikam planının bir parçasıydı," dedi Anne onlara. "Bir Norn olarak diğer geleceği, olması gerektiği gibi gördüğümü biliyor. Bu yüzden beni idam ettirdi. John'u benden sonsuza dek uzaklaştırarak beni cezalandırmak istedi ve seninle temas kurmamı engelledi Joanna. Klanının güçlü olduğunu biliyor ve senden korkuyor."

Joanna fylgja'sının eline uzandı. Şimdi ne olduğunu anlamıştı. Anne asıldıktan sonra glom'da kapana kısılmış, Ölüler Krallığı'na giremeyen ya da Midgard'a dönemeyen çaresiz, gezgin bir ruh olmuştu.

"Loki yarımsız değil," dedi Anne onlara. "Şu anda sizin yanınızda olmasa bile, onun için çalışan başkaları da var."

Joanna şimdi her şeyin mantıklı olduğunu fark etti. Gizemi çözmeye çalıştığı onca zaman boyunca, her zaman onu durduran bir engel vardı - tam zamanında orada olan, onu bölen ve bilmesi gereken şeyi öğrenmesini engelleyen biri.

Joanna dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Harold!"

"Şimdi hatırladım... Biz onu Heimdallr olarak bilirdik," dedi Norman. "Ama o zayıf biri. Bütün bunları tek başına yapmış olamaz. İplerini elinde tutan başka biri olmalı."

"Var," dedi Anne. "Buğli. Heimdallr'ın yarı ölümlü ailesini, kızını ve torununu tehdit etti, böylece Heimdallr onun emirlerini yerine getirecekti. Buğli Loki'nin kuklası ama kendisi de bir kuklacı."

"Buğli, şimdi hatırladım. Bir zamanlar çok güzel bir kızı vardı, değil mi?" Joanna sordu. Norman'a döndü. "Adının ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Elbette, Brünnhilde'yi kim unutabilir?" diye sordu Norman. "Hilly!" Freya haykırdı.

"Hilly kim?" diye sordu Joanna.

Freya şöminenin yanında Killian'ın yanında dururken topuğunu yere vurdu. "Bu Freddie'nin yeni kız arkadaşı, yani oltaya taktığı yem. Kıza bayılıyor. Orkinos avına çıkacaktı ama bir tür hazine avına çıktığını söyledi. Bana mesaj attı."

"Hazine avı, ne için?" Joanna telaşla sordu. "Belki de başı beladadır!"

Norman oturduğu yerden kalktı. Bir elini alnına götürerek kırılganlıkları ovuşturdu. "Eğer öyleyse, bu daha önce olmamış bir şey değil."

altmış birinci bölüm

Ateş Çemberi

Freddie, Hilly'ye haberi vermek için New Haven'daydı. Onunla dışarıda, mazgallı korkuluğu ve dört yuvarlak köşe kulesiyle bir kaleyi andıran Gotik bir bina olan birinci sınıf-ikinci sınıf yurdunun girişindeki merdivenlerde buluştu - ünlü ateş çemberinin bir kopyası.

Hafızası geri gelmişti ve şimdi Brünnhilde'nin diğer vücut bulmuş hallerine duyduğu özlemle geçen yılları hatırlıyordu. Dağınıktı ama onu sürekli uyku büyüsünden uyandırmak için ateş çemberini geçmeye çalışan diğer iki talibi, Sigurðr ve Gunnar'ı hatırlıyordu. Gunnar, sihir ve hileyle sonunda onun elini kazanan kişi olmuştu ve bu evlilik tanrılar arasındaki bir dizi savaşla karmakarışık bir şekilde sona ermişti. Freddie bu kez onun elini tutmayı başarabileceğini umuyordu -bir şekilde! Her ne kadar şansını bir kez daha kaybettiğinden korksa da.

Kampüsün lamba direkleri aydınlanmış, Aralık başında hâlâ yeşil olan, dökülmüş turuncu ve parşömen rengi yaprakların savrulduğu yurtların etrafındaki çimenlere yumuşak bir ışık saçıyordu. Freddie ve Hilly merdivenlerde oturmuş, alınları birbirine değmiş, yüzleri kızarmıştı.

Freddie avucuyla Hilly'nin başının tepesini kavradı. "Maddeleri uygulamadığım sürece sana dokunabilirim.

(i), (ii) ve (iii). Bir boşluk. Sözleşmede bundan önce ne yapıp ne yapamayacağıma dair hiçbir şey yazmıyor," dedi Freddie, elini kızın yanağına koyarak.

"Üzgünüm Freddie, ama babamın kendine göre nedenleri olmalı. Sana onun eski kafalı olduğunu söylemiştim." İç çekti.

Freddie'nin buna söyleyecek bir şeyi yoktu. Müstakbel kayınpederi Henry Liman tarafından kandırılmıştı ve şimdi de hayatının aşkını kaybetmişti. Loş ışıklı yoldan bisikletiyle bir kız geçti. Gidonundaki zili çaldı ve Freddie'nin kendini daha da kederli ve mutsuz hissetmesine neden olan neşeli bir ses çıkardı. Kız durdu ve bisikletiyle onlara doğru yürüdü.

Hilly yukarı baktı.

Kız umursamaz bir gülümseme takındı, Hilly'nin sıkıntılı olduğu ve ağladığı gerçeğini fark etmemiş gibiydi. Ne kadar soğuk, diye düşündü Freddie.

"Ee," dedi neşeli kız. "Bizimle daha sonra buluşacak mısın Hilly? Gelsen iyi olur! İlgilenmemiz gereken önemli bir işimiz var." Ceketini açtı ve altındaki gri KKG (Kappa Kappa Gamma) sweatshirt'ünü gösterdi. Üniversite Panhellenik sistemleri resmi olarak tanımıyordu; kampüste açıkça toplanmalarına veya ikamet etmelerine izin verilmiyordu, ancak bu tür kız öğrenci birlikleri hala hayatta ve iyi durumdaydı ve lisans öğrencilerinin yaklaşık yüzde 15'ini kaydediyordu.

Kız paltosunu hızla kapatıp Freddie'ye şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırarak Hilly'ye baktı. Freddie bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Onu onaylıyor ve Hilly için yeterince yakışıklı buluyor muydu? Demek istediği bu muydu?

Hilly kız kardeşine gülümsedi. "Kesinlikle, tabii ki orada olacağım. Bunu kaçıramazdım!" Bir saat sonra diğer kız kardeşlerle birlikte görüşeceklerine söz vererek vedalaştılar ve Hilly araya girdiği için Freddie'den özür diledi.

"Kampüs hayatı!" Onun hüzünlü yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona baktı. "Her zaman onu seveceğimi bilmeni istiyorum.

"Eğer teselli olacaksa, Freddie," diye fısıldadı.

Onun pasifliği karşısında hayal kırıklığına uğramış hissederek geri çekildi. Savaşçı bir tanrıçaya göre içinde hiç mücadele yoktu. Oturdu ve başını kollarının arasına aldı. Hilly avucuyla bir daire çizerek sırtını ovdu ve bu onu rahatsız etti. Bu hareket biraz küstahça görünüyordu. O kadar da umursuyor gibi görünmüyordu. İç çektiğini duyabiliyordu, sanki yatakhaneye dönüp aptal kız öğrenci yurdu toplantısına yetişmek için sabırsızlanıyordu; Freddie'nin hazırlıksız ziyareti, başarısızlığı, onu zincir zırhından çıkaramamasıyla uğraşmak istemiyordu. Belki de özünde sadece soğuk bir kalkan kıızıydı. Hiç kimse gerçekten değişmemişti.

"Dinle," dedi. "Gert gerçekten o kadar da kötü biri değil. O da burada okula gidiyor, biliyor musun?" Bunu biliyordu; Liman bundan söz etmişti. Gert'in neye benzediğini bile hatırlayamıyordu -korkak mı? O anıran kahkahasıyla mı?

Hilly hâlâ konuşuyordu. "Neden ona mesaj atmama izin vermiyorsun, böylece birbirinizi tanıyabilirsiniz. Gerçekten yapmam gereken çok ödevim ve o toplantı var."

Freddie burnunu sildi. Onu Gert'in üzerine atmaya bu kadar hazır olması canını sıkıyordu -kendini zavallı hissediyordu- ve Hilly'nin, ona izin vermemiş olmasına rağmen kız kardeşine mesaj attığını duyabiliyordu.

Tamam, Gert'le buluşacaktı. Hilly'ye söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Ne beklediğini bilmiyordu. Haberi öğrendiğinde sözleşmeden kaçmak için bir plan üzerinde anlaşacaklarını, birlikte kaçıp evleneceklerini, dramatik bir şey yapacaklarını düşünmüştü. Bu acımasız veda değil. Hilly onu hiç önemsemiş miydi? Bundan şüphe etmeye başlamıştı. Ona doğru bir bakış attı. Sıkılmış görünüyordu.

Hilly rahatlamış bir sesle, "İşte orada," dedi.

Freddie uzun boylu bir kızın göğsünde kitaplarla onlara doğru yürüdüğünü gördü. Alaca ışıktaki güneş gibi parlayan sıvı gibi pürüzsüz saçları, yürürken sallanan kalçalarına düşüyordu. Gert tam bir kadındı, şehvetli ama sağlam bir atletik yapıya sahipti. Doğruca onlara doğru geldi ve bir ayağını basamaklara koydu.

"N'aber, siz ikiniz?" diye sordu.

Freddie kızarmış gözlerini ondan alamıyordu ve kendini bir ateş çemberinden kurtarılmış, derin bir uykudan uyandırılmış gibi hissediyordu. Gert'le ilk tanıştığında onun ne kadar güzel olduğunu neden fark etmemiştir? Biri ona büyü mü yapmıştı? Hilly mi? Bay Liman mı? Gert güzel ve sağlamdı ve şu anda hayal edebildiği tek şey bir güreş ringi, bir maç, her ikisinden de çıkan her dövüşün yerini binlerce nazik okşayışa ve çürüklerini iyileştirecek öpücüklerle bırakmasıydı. Gert'i gerçekte olduğu gibi görmesini engelleyen şey Brünnhilde'nin büyü olmasıydı.

Hilly saçlarını omzuna attı. "Babam Freddie'ye küçük bir oyun oynadı, yani şimdi benimle evlenmek yerine ikiniz evleniyorsunuz. Ayrıntıları halletmek için bir ayınız var."

Gert kollarını kavuşturdu ve sırttı. "Huh, şimdi mi yaptı." Freddie'ye bir aşağı bir yukarı baktı. "Sanırım yapacaksın." Gülümsedi.

Freddie ayağa kalktı ve gerindi. Kendini daha iyi hissediyordu. Ragnarok değildi. Gözleri Gert'in arkasına takıldı, sağlam ve düzgündü, bu da onu gülümsetti. Gert belki ondan biraz daha yaşlıydı ama belki de en iyisi buydu. Vefasız kızlarla işi bitmişti. "Sen de öyle." Sırttı.

Hilly Freddie'ye ters ters baktı, o sırtıya ters ters baktı. "Ama benim için sonsuza dek bir meşale taşıyacağını biliyorum..."

Ne Freddie ne de Gert onu duydu. Hilly topuklarının üzerinde dönüp saçlarını diğer omzuna savurarak hızla merdivenleri tırmanırken, onlar sohbet ederek patikadan aşağı doğru yürümeye başlamışlardı bile.

Freddie Gert'in kitaplarını ondan aldı ve taşıdı. "Peki burada ne okuyorsun?" diye sordu.

"Deniz biyolojisi," dedi Gert.

"Gerçekten mi?" dedi Freddie. "Tüplü dalış yapar mısın?"

Gert'ten kahkahalar su gibi akıyordu, kabarcıklı ve hafif. "Sırf bir yerlere yelken açıp dalgıç kıyafeti giyebilmek için pislik babam için çalıştım."

"Sanırım Karayipler'e taşınmak istiyorum," dedi Freddie.

Kız ona yan gözle baktı, sonra çekingen bir tavırla cevap verdi,

"Ben de!"

Freddie olduğu yerde durdu. Gert durdu. Birbirleriyle yüzleştiler. "Hiç kimseye, Hilly'ye bile söylemediğim bir sırrım var ama nedense sana söylemek istiyorum. Söylemeyeceğine söz verir misin?"

"Elbette." Omuz silkti.

Gert'i şimdi daha iyi görebiliyordu, elektrik direğinden gelen ışık onun üzerinde parlıyordu. Ağzı çok öpülesi, yumuşak ve yumuşak görünüyordu. Bir geminin pruvasındaki deniz kızını andırıyordu. Dudağını ısırdı, gözlerinin içine baktı ve bir an konuşamadı. Renklerini gördü, derin, büyüleyici bir deniz mavisiydi ve gözlerinde hiç de aldatıcı olmayan, saf ve kurnazca olmayan bir şey vardı - Liman ailesine özgü bir özellikti bu. Gert'in yanında kendini rahat hissediyordu, sanki ona hemen her şeyi anlatabilirmiş gibi. Ona baktıkça Freddie daha çok etkileniyordu. Belki de Brünnhilde için yaratılmamıştı.

"Cebimde," dedi ona, "bir gemi taşıyorum. Açılabilir ve denize yerleştirilebilir ve onunla her yere yelken açabiliriz."

Gert yolda dans etti. Etrafında döndü ve ona şaşkınlık ve merakla baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en havalı şey!"

altmış ikinci bölüm

Valkyrielerin Uçuşu

Ingrid, Matt ve kurbağaya dönüştükleri için biraz mideleri bulanık perilerle birlikte eve vardı. Aileyi oturma odasında toplanmış buldu, onlara olanları anlattı ve durumdan haberdar edildi.

"Bu o," dedi Freya. "Tabii ya. O olmak zorunda."

"Ne demek istiyorsun? 'O' kim?" Ingrid sordu.

"Anne'in daha önce söylediği şey... Loki'nin sadece zamanını beklediği idi. Loki dünyalar arasında hareket edebiliyor. Bofrir'in gücünü kendine aldı; başından beri köprüyü yok eden oydu, sonra Freddie'yle birlikte köprünün yok olduğunu keşfetmiş gibi yaptı. Freddie'nin mızrağını çalan oydu. Tüm suçu Freddie'nin üstlenmesini istemiş olmalı ama bir şey oldu..." Killian'a baktı. "Belki de sen orada olduğun içindir. Onu bir şekilde durdurdun."

Killian, "Şimdi hatırlıyorum, sadece birazcık," dedi. "Zaman çizgisini değiştirmeye, köprüyü geri getirmeye çalıştım ama yapamadım... Ama Valkyrieler gelene kadar onu tutmaya yetecek kadar gücüm vardı. Yine de Freddie'yi kurtaramadığım için üzgünüm."

"Loki mi? Siska adam mı? Bu bir şeyler çağrıştırıyor," dedi Val.

"Loki! Bu doğru! O güzel dirgeni çalmamızı ve Bofrir'e yerleştirmemizi sağlayan kişi!" Kelda söyledi.

"Sana onun bir pislik olduğunu söylemiştik." Sven sırtıttı.

Freya başını salladı. Asgard'daki Killian gibi o da Loki'yi bir süreliğine elinde tutabilmişti: sevgilisi Loki geçici olarak onun büyüğü altına girmişti ama Loki onun büyüğünün tutamayacağı kadar güçlüydü. Odin'in yüzüğü evrende gezinmesini kolaylaştırmış olsa da, amacına ulaşmak için ona ihtiyacı yoktu. Freya, onun emri altındayken yüzüğü yok etmesini emretmiş olsa bile, bu sadece onu yavaşlatmayı başarmıştı, durdurmayı değil.

"Onun poweris büyüyor." Freya dedi. "Ve bizimkiler soluyor." Hafıza Tanrısı Jean-Baptiste'in ona söylediği gibi, Loki köprüyü uçuruma göndererek tanrıların güçlerini zayıflatmış ve hepsini kendine saklamıştı. Sonra ve Kısıtlama oldu Kaldırıldı, Orada oldu Beauchamp'lardan gelen muazzam bir büyü dalgası. Büyülerini uzun süre kontrol altında tutmuşlar, bir rezerv biriktirmişlerdi ama şimdi kuyu kurumak üzereydi. Bir süredir sihirli güçlerinin azaldığını hissediyordu - birden fazla müşteri iddia ediyor onu İksirler vardı mülayim ve tatsız. Yakında hepsi boşa koşuyor olacaktı. Bunu özellikle Killian'ın çizilmiş yüzünde, zaman değişimlerinden sonra nasıl zayıfladığını, burnunun nasıl kanadığını görebiliyordu. "Freya'nın Doğru." Ingrid başını salladı. "The dönüşüm beni yok etti," dedi. "Neredeyse perileri gerçek formlarına geri döndüremeyecektim."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı Sven.

Anne tekrar konuştu. "Loki, Fryr ve Balder'in sonsuza dek savaş halinde olmalarını istedi. Onların dostluğunu kıskanıyordu ve o gün yok etmek istediği sadece Bofrir değildi. O aramızdaki bir yılan, Hayat Ağacı'nın köklerini kemiriyor, zehirli bir yılan gibi şüphe tohumları ekiyor."

Killian, "Mızrağı Ejderha'ya o takmış olmalı," dedi.

"Elbette, böylece işarete sahip olacaktın." Freya başını salladı. "Ve Freddie senin suçluluğuna ikna olacaktı." Başını iki yana salladı. "Anlamadığım şey şu ki

Ejderha'yı ters çevirdim ve üç dişli mızrağı bulamadım. Freddie bana orada olacağını söylemişti."

"Değildi," dedi Killian. "Ne aradığınızı merak ediyordum, ben de kendim aradım - siz teknemi parçaladıktan sonra."

"Tabii ki orada değildi." Sven gülümsedi. "Şimdi hatırladım. Onu biz aldık. Bunu bize Loki yaptırdı. Sonra onu tekrar çalmamız için bizi Midgard'a gönderdi."

"Demek sizdiniz!" Freya dedi ki. "Sizi duydum!" Bir gece Ejderha'da uyandığını hatırlıyordu. Teknede bir varlık hissetmişti, davetsiz bir misafir.

"Sadece bir sorun vardı," dedi Irdick. "Düşürdük o."

"Denize doğru... ve kayboldu. Hepimiz içine atladık ama bulamadık," dedi Kelda. "Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

Killian kendini şöminenin şöminesinden aşağı itti. "Yapacak çok işimiz var ve bunu yapmak için içimde yeterli güç var mı bilmiyorum ama Anne'i hak ettiği zamana geri götürmeliyiz. Belki bunu birlikte yaparsak, onu geçitlerden geçirmemize yardımcı olur."

Joanna saçını geriye doğru çekti. Fylgja'sı için endişeleniyordu. Anne onlar için çok şey yapmıştı. "Tüm bu cadı avı başlamadan, Loki onu görmeden önce onu geri göndermeliyiz. Sana altın vereceğiz Anne, sen ve John kaçıp Wight Adası'ndan uzakta, güvenli bir yerde yeni bir hayata başlayabilirsiniz. Onunla zaman geçirirsin."

Anne ona baktı, dudaklarında bir gülümseme vardı, ateşin yumuşak ışığı yüzünde titriyordu. "John'la yeniden başlamak çok güzel olurdu..."

Sahilde John Barklay'in evinin olduğu yere yakın bir noktaya yürüdüler ve Anne'in etrafında bir çember oluşturarak geçide girmesine yardım ettiler. Fylgja -şimdiki zaman tanrıçası, Verðandi, Hayat Ağacı'nın şifacısı- geçitlere doğru gözden kaybolduktan sonra kuma yığıldılar. Freya uyandı

Norman ve Joanna'nın kendilerine geldiklerini gördü ama Killian hâlâ baygındı. Kumsalda ne kadar zamandır baygın oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. Hava soğuk ve nemliydi.

Kendini Killian'a doğru sürükledi ve onu omuzlarından tuttu. "Uyan, sevgilim! Lütfen!" Onu salladı ve başı döndü. Gözleri açılmıyordu.

Freya'nın ailesi koşarak geldi. Norman Killian'ın nabzına baktı. "Yavaş," dedi.

"Bir şeyler yap anne!" Freya yalvardı.

Joanna, Killian'ı ısıtmak için vücudunu ovmaya başlamıştı, bir yandan da bir büyü söylüyordu ve herkes çılgınca aynı şeyi yapıyordu.

"Onu eve geri götürmeliyiz," dedi Norman.

Killian'ın gevşek bedenini kaldırmaya başladılar; Norman bir kolunu omzuna atarken, Freya da sevgilisinin diğer yanında aynı şeyi yapıyordu.

"Durun orada!" diye bir ses geldi. Etrafları, her biri gri bir KKF sweatshirt giyen, uzun boylu, güçlü yapılı birkaç genç kadın tarafından sarılmıştı. İçlerinden biri Freya'ya biraz tanıdık geldi ve onu daha önce nerede gördüğünü merak etti, sonra fark etti. Bu Hilly Liman'dı.

Brünnhilde bir Valkyrie'ydi ve diğer kız kardeşleri de öyleydi.

Hilly Killian'ı göstererek, "Onu Limbo'ya götürmek için buradayız," dedi. "Üç dişli mızrağın işaretini taşıyor. Bofrir'i yok etti. Sonsuza dek Limbo'da tutulacak."

"Hayır!" Freya bağırdı ama sanki görünmez bir güç tarafından geri itildi ve yere fırlatıldı.

"Buna hakkınız yok!" Ingrid dedi ki. "O bir duruşmayı hak ediyor."

Beyaz Konsey bunu bilmeli."

Hilly kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Bize buraya gelmemizi emreden Beyaz Konsey," dedi.

"Freddie nerede?" diye bağırdı Joanna.

"Kimin umurunda?" dedi Hilly. "Senin şu oğlun tam bir ahmak. Bana asla ama asla sahip olamayacak. Ateş çemberinden son kurtuluşımın hikâyelerine bile giremedi."

Joanna zavallı Killian'ın ayağa kalkmasına yardım ediyordu ama kıza doğru koşup gözlerini oymamak için elinden geleni yapıyordu.

Freya sürünerek Killian'a yaklaştı ve Valkyrieler onu elinden çekip almaya başladıklarında, Freya içinde kalan tüm güçle ona sarıldı. Killian'ın neredeyse cansız bedenini çekiştirirlerken, Freya kumda sürükleniyor, ona tutunuyor, kendisini ve Killian'ı rahat bırakmaları için bağıırıyordu; anne babası ve Ingrid de peşlerinden koşuyordu.

Kısa süre sonra Freya yalnızdı, Killian'ı alıp götürdükleri gökyüzüne bakarak ağlıyor ve uluyordu. Gökyüzünü işaret ederken annesinin kollarına yığıldı, sanki ulaşamayacağı bir şeye tutunmaya çalışan bir bebek gibi, sanki kendisinden şiddetle koparılan sevgilisini hala tutabilecekmiş gibi.

altmış üçüncü bölüm

Bir Cep Dolusu Düş

Norman büyük kolonyal evin oturma odasında volta atıyordu. Ingrid'i teselli eden Matt Noble da dahil olmak üzere tüm aile oradaydı. Periler içecek ve yiyecek ikram ederek faydalı olmaya çalışıyorlardı. Freya öfkeyle volta atıyordu. Artık kalbi kırık değildi. Öfkeliydi. "Ne yapabiliriz ki? Onu geri almalıyız. O masum. O kızları elime geçirdiğimde, yapacağım-"

Kapının çalınması cümlesini yarıda kesti. Matt yardımsever bir tavırla, "Ben bakarım," dedi.

Freddie yanında mantıklı bir havası olan uzun boylu sarışın bir kızla içeri girdi. "Selam çocuklar, ne haber? Bu Gert. Gert, bu da herkes."

"Freddie! Tanrılara şükür! İyisin!" Joanna oğlunu kucaklamak için acele etti.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordu etrafına bakarak.

Ona söylediler. Killian Araf'a mahkûm edilmişti ama Beauchamp'lar kendi uçurumlarının kenarında sallanırken, güçleri azalırken ve soyları tükenme tehlikesiyle karşı karşıyayken bu yolculuktan sağ çıkacağının hiçbir garantisi yoktu.

"Killian'a yardım etmenin ve tüm bunlara son vermenin tek bir yolu var," dedi Ingrid. "Loki'yi bulmamız gerek. O dışarıda bir yerde.

Onu bir yerlerde bulmalı ve sonsuza dek adalete teslim etmeliyiz."

Freddie, "Üç dişli mızrak - eğer üç dişli mızrağı bulabilirsek, bizi piç kurusuna götürecektir," dedi.

"Periler onu denizde kaybettiklerini söylediler, ama bulamadılarsa, o zaman başka bir şeyin içine kaymış olmalı... bir kara delik gibi," diye önerdi Freya.

"Ya da başka bir şey," dedi Ingrid. Beyin fırtınası yapmaya, çağrışımlarda bulunmaya başladı. Babasına baktı. "İnsana ne unutturur?"

Norman, "Yunan mitolojisinde Hades'te bulunan ve içenlerin geçmişi unutmalarına neden olan Lethe nehri var," dedi.

"Evet!" dedi Ingrid, yine kütüphanedeki rüyasını hatırlayarak. Bu, onun için her şeyin bir araya gelmesini sağlayan bir alametti. "Su. Unutkanlığın sessizliği. Bu yüzden periler her şeyi unuttular: sessizlikten içtiler!"

Joanna Thomas Hood'un şiirini okumaya başladı: "Bir sessizlik vardır sesin olmadığı yerde / Bir sessizlik vardır sesin olamayacağı yerde / Soğuk mezarda - derin, derin denizin altında."

"Sessizliğin derinliklerinde! Denizin derinliklerinde!" diye ekledi Freddie. "Ben oradaydım. Üçlüyü almak için bana ihtiyaçları vardı elbette. Tanımadığım altın bir kutunun içindeydi. Onu elimde tutmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum, saçmalık! Onu Liman'a verdim. Muhtemelen şu anda Loki'nin yolunu yarılamıştır."

Herkes bir şekilde homurdanmaya başladı. Acımasız görünüyordu. Ama Ingrid umudunu kaybetmemişti. İnatçıydı ve her zaman bir yol olduğunu biliyordu -ve bazı sorunlar kendiliğinden düzeliyordu, tıpkı onun Matt'le yaşadığı gibi. Ayrıca Ingrid aşıktı ve ilk kez aşık olan bir cadı özellikle iyimser bir cadıydı ve onu durdurmak mümkün değildi. İçinde hâlâ sihir olduğunu hissedebiliyordu.

"Üç dişli mızrağı nasıl alabileceğimizi biliyorum!" diye haykırdı. "Periler onu geri çalabilir. Ne de olsa en başta çalan onlardı."

altmış dördüncü **bölüm**

Zaman Zaman

Periler bu görev için sevinçle gönüllü oldular. "Bir şeyler çalmayı seviyoruz. Nerede ve ne zaman olursa olsun bulabiliriz," dedi Sven. Ingrid onun liderleri gibi görüldüğünü fark etti. Bunun böyle olması komikti. Freya hâlâ öfkeliydi ama bir kurtarma planı hazırlandığını bilmek onu yatıştırmıştı.

Freddie bir duyuru yapacağını söyledi, boğazını temizledi ve aniden mutlu göründü. "Bütün bunların iyi bir tarafı da var," dedi.

"Ne iyi tarafı?" Freya tersledi. Sonunda tek gerçek aşkını bulmuş ama onu sonsuza dek kaybetmiş miydi?

"Öncelikle, Gert ve ben nişanlandık," dedi.

Gert utangaç bir şekilde gülümsedi.

Aile şok geçirerek sessizliğe büründü. "Tebrikler mi?" Freya söyledi.

Joanna, Gert'e kuşkuyla bakarak, "Adının Hilly olduğunu sanıyordum," dedi.

"Hayır, o Brünnhilde, Killian'ı alıp götürten Valkyrie'lerden biri," dedi Norman. "Freddie'nin Ateş Çemberi yarışmasından beri meraklı olduğu kız. Her zaman onun senin için fazla bela olduğunu düşünmüştüm," dedi oğluna. Elini uzattı ve Gert elini sıktı.

"Bakın, hepinizin çok şey yaşadığını biliyorum ama ben sizin tarafınızdayım. Köprü yıkıldığında Midgard'da yetim kaldıktan sonra beni ve kız kardeşimi evlat edindiğinden beri Henry Liman'dan nefret ediyorum," dedi Gert. "Bize hiçbir zaman kıymetlisi Brünnhilde'ye davrandığı gibi davranmadı."

"Gerçek adı Gert değil. Gerðr. Sanırım onu şimdi hatırlarsın, değil mi?" Freddie sordu.

Ingrid başını salladı ve müstakbel baldızına içtenlikle sarıldı. "Seni tekrar görmek de çok güzel."

"Peki öyleyse!" dedi Norman burnunu silerken, Joanna hâlâ tedirgin görünüyordu. Oğluna kavuşmuştu ama onu yine kaybedecekti, diye düşündü. Bir annenin sevgisi pek çok şekilde sınanırdı. Ama Gert'i ve onun Freddie'ye iyi geldiğini hatırladı. Onu sakinleştireceğini düşündü. Video oyunu bağımlılığı ve haremle birlikte burada onun hayatının bir kısmını bir araya getirmişti ve Gert tam da ihtiyacı olan panzehirdi.

Freya başını salladı. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak," dedi.

Joanna Freya'nın sırtını sıvazladı. "Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi Norman'a. O da başıyla onayladı.

Birbirlerine danışmadan evden çıktılar ve ormanın içinden Anne'in gömüldüğü yere doğru yürüdüler.

Joanna'yı tatmin edecek şekilde, meşe ağacının altında ne bir tümsek ne de boş bir mezar taşı vardı.

"Güzel." Joanna başıyla onayladı. "Umarım mutlu bir hayatları olmuştur." "Bir ölümlüyle ne kadar mutlu olunabilirse," Norman geviş getirdi. "Kısa bir mutluluk. Umarım Ingrid o dedektifiyle ne yaptığını biliyordur."

Joanna kocasının elini tuttu ve sıktı. "Bu işi başaracaktır. Bir itirafta bulunacağım. Düşündüm de, Fransız yemeklerini hiç sevmemişim."

Norman gülümsedi.

Evlerine döndüklerinde Ingrid ve Freddie'yi oturma odasında şok içinde buldular.

"Ne oldu?" Joanna telaşla sordu. "Freya nerede?"

"Birden... ortadan kayboldu! Tam buradaydı... Sonra da gitti," dedi Freddie, bir elini karmakarışık saçlarında gezdirerek. "Ama önce boynunda bir şey belirdi..."

"Bir ilmik gibi," dedi Ingrid. "Gördüm, kırmızı bir ip boynuna dolanmış, onu geriye doğru çekiyordu."

Joanna ne olduğunu hemen anladı. "Geçit - geçide geri çekildi ..."

"Loki'nin intikamını almak için beklediği Salem'e dönüyoruz," dedi Ingrid. Matt'in elini tuttu ve ailesine baktı. "Bu iş başladığı yerde bitmeli. Hepimizin geri dönmesi gerekecek. Onu zamanın geçişi boyunca takip edin ve cadı mahkemelerinin gerçekleşmesini sonsuza dek engelleyin."

Bilinen Evrenin Dokuz Dünyası

Asgard-Aesir'in Dünyası Midgard-
Orta Dünya, İnsanların Ülkesi

Álfheim-Elflerin Dünyası Helheim-

Ölülerin Krallığı Jotunheim-

Devlerin Ülkesi Muspellheim-

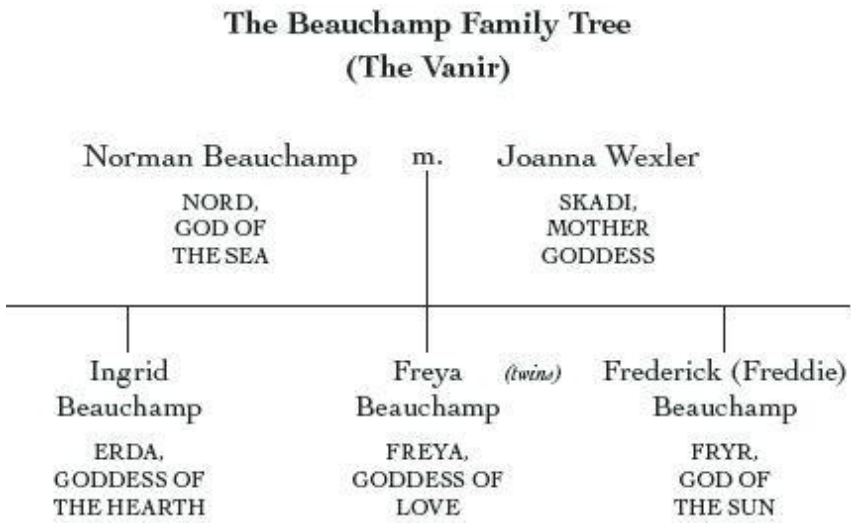
Birinci Dünya

Nidavellir-Cüceler Diyarı

Svartalfheim-Kara Elf Diyarı Vanaheim-

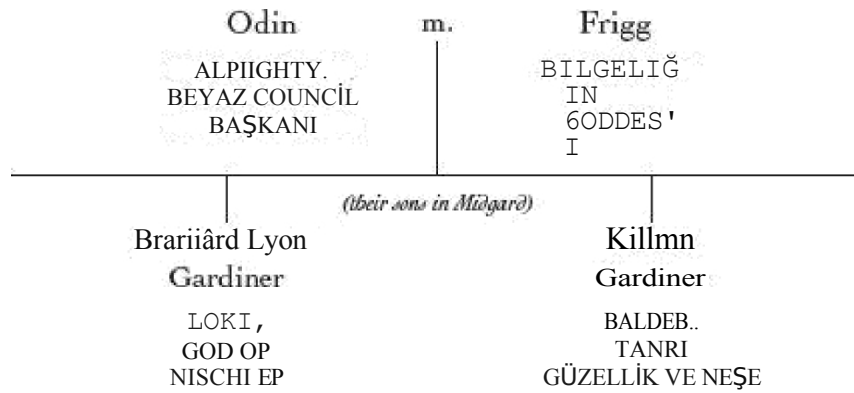
Vanir Diyarı

Midgard Tanrıları

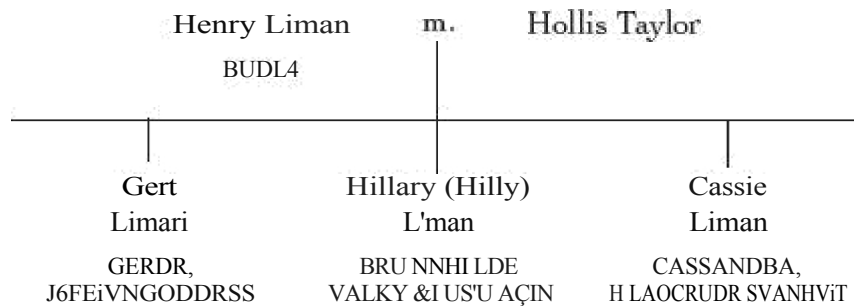

Jean-Baptiste Mésomier (MUNINN, GOD OF MEMORY)
Arthur Beauchamp (SNOTRA, GOD OF THE FOREST) *(Norman's brother)*
Anne Barklay (VERÐANDI, NORN OF THE PRESENT)

Gardiner Aile Ağacı (The
Aeair)

Li man Aile Ağacı

Teşekkür

Hyperion'daki herkese cadılara olan inancınız ve coşkunuz için teşekkür ederiz!!! Ellen Archer, Kristin Kiser, Elisabeth Dyssegaard, Marie Coolman, Kristina Miller, Bryan Christian, Sarah Rucker, Mindy Stockfield, Maha Khalil, Mike Rotondo, Jon Bernstein ve Sam O'Brien. Editörüm Jill Schwartzman ve menajerim Richard Abate'ye sevgiler.

Cadıları hayatlarına kabul eden tüm okurlarıma teşekkür ederim.

Melissa de la Cruz'un dünyasını daha
yakından tanımak için okuyun:

Bir e-Kitap (eaiu r iiag
Ar EN fff BeallCharri p ve adx-e ntues
of the Wolves of Memory

COMING FALL 2012

MAVİ KANLAR SERİSİ

ltte Paradisc'in Kapıları

The seventh and final book in the bestselling epic saga

OCAK 2015

East End'in rlie U  aches'ının hikayesi Şu Şekilde devam ediyor

The Winds of Salem

HAZİRAN 2013

Yazar Hakkında

Melissa de la Cruz, New York Times ve USA Today çoksatan ve üç milyon baskı yapan Blue Bloods serisinin yazarıdır. Glamour, Cosmopolitan, Harper's Bazaar, Allure ve Marie Claire gibi birçok yayına katkıda bulunmuş eski bir gazetecidir. Birçok yazını, kurgusal North Hampton kasabasına ilham kaynağı olan Shelter Island, New York'ta geçirmiştir. Ailesiyle birlikte Los Angeles ve Palm Springs'te yaşamaktadır.

www.melissa-delacruz.com

Övgü

East End Cadıları serisi için övgüler

"Zombileri, vampirleri ve kurtadamları bir kenara bırakın ve cadılara yol açın. Çok satan Blue Bloods serisinin yazarı Melissa de la Cruz, East End'in Cadıları ile yeni bir seriye zemin hazırlıyor... De la Cruz, doğaüstü eğlenceleri tahmin edilemeyen sürprizlerle ve 2. kitabı güzel bir şekilde hazırlayan bir sonuçla dengeliyor. B+"

-Entertainment Weekly

"Büyü yapmanın yasaklanmasından yüzyıllar sonra Freya, Ingrid ve anneleri Long Island'daki kasabalarında kaos yaşanırken cadılıklarını dizginlemeye çalışıyorlar. Gizem ve romantizmin fokurdayan bir kazanı olan roman, yazarın gençlik vampir serisi Blue Bloods'ın hayali olay örgüsünü paylaşıyor.... esintili bir eğlence."

-People

"Büyülü ve romantik bir sayfa çevirici... East End Cadıları'nın yeni yetişkin okurların ilgisini çekeceği kesin... Tempo ustaca ve cadılık eğlenceli olsa da, hikayeyi çekici kılan nihayetinde bir aşk üçgeni. De la Cruz hem sihirli yeteneklere sahip hem de insani açıdan kusurlu empatik kadınlardan oluşan bir aile yaratmış."

-Washington Post

"Bewitched'da Samantha'nın büyüünü bastırmasını izlerken hayal kırıklığına uğrayan herkes için Bayan de la Cruz biraz tatmin sağlıyor. Yetişkinler için yazdığı ilk romanında yazar... bastırılmış büyücülerini serbest bırakıyor."

-New York Times

"Long Island'lı bir cadı ailesinin büyü yapması yasaklanırsa ne olur? Bağımlılık yaratan Blue Bloods serisinin yazarından güçlü kadınlara dair bu hikâye, gizem, iyinin kötüye karşı savaşı ve bir tutam İskandinav mitolojisini harmanlayarak sayfaları çeviren bir içsel güç hikâyesine dönüşüyor."

-Kendisi

"East End'in Cadıları, Melissa'nın çok satan YA romanlarından birinden bekleyeceğiniz tüm bileşenlere sahip - entrika, gizem ve bolca romantizm. Ancak roman 'yetişkin' kategorisine girdiği için Melissa aşk sahnelerini daha da büyülü hale getirebiliyor."

-MTV.com

"De la Cruz, Cadılar ile bir kez daha tarih ve mitolojiyi, hem gerçek hem de hayal ürünü olan geçmiş ve bugünü zekice iç içe geçirerek canlandırmayı ve süslemeyi başarmış... [kitap] büyüleyici."

-Los Angeles Times

"De la Cruz, hayal gücünün meyvelerini kaldırabilecek kadar güçlü bir anlatı sesine sahip müthiş bir hikâye anlatıcısı. Genelde cadılardan ve diğer şeylerden uzak duran okurlar bile kitabın sonunu merakla bekleyecek."

-Publishers Weekly

"İyi okumuş yetişkinler için fantezi."

-Kirkus

"De la Cruz'a yeni hayranlar kazandıracağı kesin olan seksi, büyüü bir boğuşma."

-Kelley Armstong, New York Times'ın en çok satan yazarı
Öteki Dünya serisi

Diğer Çalışmalar

tarafından da

melissa de la cruz

east end'in cadilari

Sağ sayfayı kapda

Telif Hakkı © 2012 Melissa de la Cruz

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası kapsamında izin verilen durumlar haricinde, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bilgi için adres: Hyperion, 114 Fifth Avenue, New York, New York 10011.

Kongre Kütüphanesi bu kitabın orijinal basımını aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

De la Cruz, Melissa.

Yılanın Öpücüğü: Bir Doğu Yakası Cadıları Romanı/Melissa de la Cruz.-st ed. s. cm.-(The Beauchamp family; 2)

ISBN 978-1-4013-2396-7

1. Cadılar-Kurgu. 2. Long Island (N.Y.-Kurgu). I. Başlık.

PS3604.E128S47 2012

813'.6-dc23

2011052471

e-Kitap Baskısı ISBN: 978-1-4013-0431-7

Hyperion kitapları özel promosyonlar ve primler için kullanılabilir. Ayrıntılar için New York ofisindeki HarperCollins Özel Pazarlar Departmanı ile 212-207-7528 numaralı telefondan, 212-207-7222 numaralı fakstan veya spsales@harpercollins.com e-posta adresinden iletişime geçin.

Kapak tasarımı Laura Klynstra

Kapak fotoğrafı Marta Bevacqua/Arcangel Images'in izniyle Yazar fotoğrafı Denise Bovee

İlk e-Kitap Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmış orijinal ciltli baskı. www.HyperionBooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.